

#1
New York Times
bestseller yazarı

SYLVIA DAY
Beni
Baştan Çıkar

Roman

PEGASUS

Pegasus Yayınları: 1110
Bestseller Roman: 493

Beni Baştan Çıkar

Sylvia Day

Özgün Adı: A Passion For him

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Esengül Aydın

Düzeltili: İlker Sönmez

Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Haziran 2015

ISBN: 978-605-343-600-3

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015

Copyright © Sylvia Day, 2007

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Kensington Publishing Corp.NY, NY USA'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

SYLVIA DAY

BENİ BAŞTAN ÇIKAR

İngilizceden Çeviren:
Selim Yeniçeri

PEGASUS YAYINLARI

*Sevgili dostlarım Shelley Bradley ve Annette McCleave'e.
Dostluęunuz, desteęiniz ve bu kitabı yazarken benimle
beyin fırtınası yaptığınız için ikinize de teşekkür ederim.
Katkılarınız paha biçilmezdi, minnettarım.*

Birinci Bölüm

Londra, 1780

Beyaz maskeli adam onu izliyordu.

Amelia Benbridge adamın kendini fark ettirmeden ne kadar süredir peşinde olduğunu bilmiyordu ama kesinlikle izlendiğini anlamıştı.

Langston Balo Salonu'nun etrafından dikkatle yürürken adamın hareketlerini hissetmeye çahşıyor ve onu daha iyi inceleyebilmek için etrafıyla ilgileniyormuş gibi yaparak başım oradan oraya çeviriyordu.

Attığı her kaçamak bakış nefesini kesiyordu.

Başka bir kadın olsa böylesine bir kalabalıkta muhtemelen bu canlı ilgiyi fark etmezdi. Görüntüler, sesler ve kokular kolayca dikkat dağıtabilirdi. Canlı renkli kumaşların ve dantellerin oluşturduğu baş döndürücü karmaşa... etkileyici bir orkestra müzik çalarken yanındakilere seslerini duyurmaya çahşan insanlar... çeşitli parfümlerin ve devasa şamdanlarda yanan mumların kokuları...

Ancak Amelia diğer kadınlara benzemezdi. Hayatının ilk on altı yılını koruma altında, her hareketi dikkatle izlenerek geçirmişti. Bu kadar yakından incelenmek eşsiz bir duyguydu. Bu duyguyu başka bir şeyle asla karıştırmazdı.

Yine de, hiç böylesine... çekici bir adam tarafından bu kadar yakından incelenmediğinden emindi.

Çünkü aralarındaki mesafeye ve yüzünün üst yarısının gizlenmiş olmasına rağmen, adam *gerçekten* çekiciydi. Sadece vücudu bile yeterince dikkat çekiyordu. Uzun boylu, orantılı bir vücudu vardı ve giysileri kasli bacaklarına, geniş omuzlarına mükemmelen yapışacak şekilde dikilmişti.

Amelia bir köşeye ulaşarak döndü ve pozisyonlarını belli bir açığa oturttu. Orada duraksayarak maskesini gözlerini örtecek şekilde kaldırdı ve sapı süsleyen renkli kurdeleler eldivenli kolundan aşağı sarktı. Dans edenleri izler gibi yapmasına rağmen, aslında adamı izleyip inceliyordu. Bunun adil olduğunu düşünüyordu. Adam hiç çekinmeden onu izleyebiliyorsa, o da aynı şeyi yapabiliirdi.

Adam baştan aşağı simsiyah giyinmişti ve sadece çorapları, kravatu ve gömleği beyazdı. Ve maskesi. Oldukça sadeydi. Boya veya tüyler yoktu. Başına siyah saten bir kurdele tutturulmuştu. Yanındaki diğer beyefendiler dikkat çekmek için rengârenk giyinmişken, bu adamın giyimi gölgelerin arasına karışmak için tasarlanmış gibi görünüyordu. Dikkat çekmemek için böyle giyinmişti ama bu imkânsızdı. Yüzlerce mumun ışığı altında, siyah saçları canlılıkla parılıyordu ve bir kadına parmaklarını buklelerin arasına daldırması için yalvarır gibi görünüyordu.

Özellikle de ağzı...

Amelia adamın ağzına bakınca keskin bir nefes aldı. Ağzı günahın ete bürünmüş hali gibiydi. Usta eller tarafından biçimlendirilmiş gibi görünen dudakları ne fazla dolgun ne de

inceydi ama sert görünüyordu. Arsızca şehvetliydi. Güçlü bir çene, keskin çene hatları ve esmer bir tenle çevreleniyordu. Belki de yabancıydı. Adamın yüzünün bütün olarak nasıl göründüğünü merak etti. Bir kadının iffetini mahvedecek türden olduğunu düşündü.

Ama Amelia'nın merakım asıl uyandıran adamın fiziksel özelliklerinden fazlasıydı. Adamın bir avcı hayvan gibi hareket edişi, kararlı ve baştan çıkarıcı adımları, keskin şekilde odaklanmış dikkati. Ne ürkekçe adım atıyor ne de sosyetenin yarattığı sıklıkta yansıtıyordu. Bu adam ne istediğini biliyordu ve bunu gizlemek için gereken sabırdan yoksundu.

O anda istediği şey Amelia'yı izlemek gibi görünüyordu. Genç kadını öylesine yoğun bir dikkatle izliyordu ki Amelia o bakışların vücudunda dolaştığını, saçlarının arasından kayarak çıplak ensesine uzandığını, oradan çıplak omuzlarına ve omurgasına kaydığını hissediyordu. *Büyük bir arzuya.*

Adamın dikkatini nasıl bu kadar çektiğini anlayamıyordu. Yeterince güzel olduğunu biliyordu ancak buradaki diğer kadınların çoğundan daha çekici değildi. Gümüş renkli ve dantelli iç eteği, pembe ve yeşil kurdeleden yapılmış çiçek süsleriyle elbisesi çok güzeldi ama dikkat çekici olduğu söylenemezdi. Üstelik genellikle romantik bir ilişki peşinde koşanlar onunla ilgilenmezdi çünkü birçok kişi Amelia'nın Ware Kontu'yla uzun süredir devam eden arkadaşlığının evlilikle noktalanacağını tahmin ediyordu; ne kadar yavaş ilerlese de.

O halde bu adam Amelia'dan ne istiyor olabilirdi? Ona neden yaklaşmıyordu?

Amelia vücudunu adama doğru eğip maskesini indirerek açıkça ona baktı; böylece adam onun kendisine bakıp bakmadığından şüphe etmeyecekti. Adamın uzun bacaklarının kararlı adımlarına devam etmesini ve onu yanına getirmesini

umarak şüpheye yer bırakmadı. Adamın bütün özelliklerini deneyimlemek istiyordu; sesinin tonunu, parfümünün kokusunu, güçlü vücudunun yakınlığının etkisini.

Sonra adamın ne istediğini öğrenmeyi diledi. Amelia annesiz geçen çocukluğunun tamamını bir yerden diğerine kaçırılarak, hiçbir duygusal bağlılığın oluşmaması için sürekli dadı değiştirerek geçirmiş, kardeşinden ve kendisine değer verebilecek insanlardan uzaklaştırılmıştı. Bu yüzden, bilinmeyene karşı güvensizdi. Bu adamın ilgisi tuhaftı ve açıklanması gerekiyordu.

Amelia'nın sessiz meydan okuması, adamın vücudunda ani ve gözle görülür bir gerginliğe yol açtı. Maskenin gölgesinden parıldayan gözlerle o da dik dik Amelia'ya bakıyordu. Uzunca bir an sonra Amelia bunu zorlukla fark etti çünkü bütün dikkatini adamın kendisine verdiği tepkiye odaklamıştı. Konuklar yanından geçerken adam bir an için gözden kayboldu ve sonra tekrar ortaya çıktı. Yumrukları sıkılmış, çenesi gerilmişti. Adamın göğsünün derin bir nefesle genişlediğini gördü...

...aynı anda biri Amelia'ya arkasından sertçe çarptı.

"Affedersiniz, Bayan Benbridge."

Amelia şaşkın bir yüzle kendisine çarpan kişiye döndü ve patlıcan moru renkli, saten bir giysi giymiş olan peruklu bir adamla karşılaştı. Amelia çabucak bir şeyler mırıldanarak adamın özrünü kabul ederek hafifçe gülümsedi ve dikkatini hemen maskeli adama geri çevirdi.

Adam gitmişti.

Amelia hızla gözlerini kırıştırdı. *Gitmişti!* Genç kadın parmak uçlarında yükselerek insan denizini çilgınca taradı. Adam uzun boyluydu ve çok geniş omuzları vardı. Peruk takmadığı için daha kolay tamnıyordu ama Amelia yine de onu bulamıyordu.

Nereye gitti bu adam?

“Amelia.”

Omzunun dibinden gelen kısık sesli, kültürlü aksan son derece tanıdıktı ve Amelia kendisine yaklaşmış olan yakışıklı adama hızlı, dalgın bir bakış attı. “Evet, Lordum?”

“Ne arıyorsun?” Ware Kontu, Amelia’nın duruşunu taklit ederek boynunu onun gibi uzattı. Başka bir erkek olsa gülünç görünürdü ama Ware öyle değildi. Peruklu başmdan, elmaslarla süslü topuklarına kadar her yeri mükemmel görünüyordu. “Beni aradığımı umsam abartmış olur muyum?”

Amelia şapşalca gülümseyerek görsel avını bıraktı ve Kont’un koluna girdi. “Bir hayalet arıyordum.”

“Bir hayalet mi?” Kont’un boyalı maskenin boşluklarından bakan mavi gözleri neşeyle parıladı. Ware’in iki ifadesi vardı: Biri son derece bıkkınlık ve diğeryse içten eğlence ifadesiydi. Kont’un hayatında ikincisini yaratabilen tek kişi Amelia’ydı. “Bu korkunç bir hayalet miydi, yoksa daha ilginç bir şey miydi?”

“Pek emin değilim. Beni takip ediyordu.”

“Bütün erkekler seni takip eder, aşkım,” dedi Kont, hafifçe gülümseyerek. “Adımlarıyla değilse bile, en azından bakışlarıyla.”

Amelia nazikçe bir uyarmak için Kont’un kolunu sıktı. “Benimle alay ediyorsun.”

“Hiç de değil.” Kont bir kaşını kibirli bir tavırla kaldırdı. “Sık sık kendi yarattığın bir dünyada kayboluyorsun. Kendi halinden memnun bir kadın erkeklere kesinlikle çekici gelir. O kadının içine girip ona eşlik etmek için can atarız.”

Ware’in sesindeki müstehcen ton Amelia’nın dikkatinden kaçmamıştı. Kirpiklerinin altından ona baktı. “Yaramaz adam!”

Kont güldü ve etraflarındaki konuklar onlara baktı. Amelia da öyle. Neşe, Kont'u cam sikkın bir aristokrat timsalinden çıkarıp son derece çekici bir erkeğe dönüştürmüştü.

Ware genç kadını yanında ustaca taşıyarak yürümeye başladı. Amelia onu altı yıldır tamyordu; tanıştıklarında Kont on sekiz yaşındaydı. Amelia onun büyüyerek bugün olduğu adama dönüşmesini, yasak aşklara ilk adım atışını izlemiş ve kadınlarla ilişkilerinin onu nasıl değiştirdiğine tanık olmuştu ama birlikte olduğu kadınların hiçbiri Kont'un ilgisini uzun süre koruyamamıştı. Kont'u sadece dışarıdan görüyor ve babasının ardından alacağı mirası biliyorlardı. Onlardan önce Amelia'yla tanışmış olmasa, belki bundan daha derin şeyler aramayabilirdi ama *tanışmışlardı* ve birbirlerinin en yakın dostları olmuşlardı. Şimdi daha zayıf, daha yüzeysel ilişkiler Kont'u sıkıyordu. Metresleriyle sadece fiziksel ihtiyaçlarını karşılıyor, duygusal ihtiyaçları için Amelia'yı yakınında tutuyordu.

Amelia evleneceklerini biliyordu. Henüz bunu konuşmamışlardı ama ikisi de anlıyordu. Ware sadece Amelia'nın, arkadaşlığın sınırlarını aşıp yatağına girmeye hazır olacağı günü bekliyordu. Amelia da ona *âşık* olmasa bile, bu sabrı için onu seviyordu. Amelia ona *âşık* olabilmeyi diliyordu; bunun için her gün dua ediyordu. Ancak başka birini seviyordu ve ölüm sevdiğini elinden almış olsa da duyguları değişmemişti.

"Düşüncelerin yine nereye kaydı?" diye sordu Ware, başka bir konuğun selamına karşılık verirken başını yumuşak bir hareketle eğerek.

"Sana."

"Ah, ne güzel," diye mırıldandı Ware, gözleri zevkle parlarken. "Bana her şeyi anlat."

"Seninle evli olmaktan zevk alacağımı düşünüyorum."

“Bu bir teklif mi?”

“Emin değilim.”

“Hımm... Eh, yaklaşıyoruz. Bu beni biraz teselli edebilir.”

Amelia onu dikkatle inceledi. “Sabırsızlanıyor musun?”

“Bekleyebilirim.”

Cevap belirsizdi ve Amelia kaşlarını çattı.

“Huysuzluk etme,” diye nazikçe çıkıştı Ware, onu açık duran bir çift Fransız kapılardan geçirerek kalabalık bir balkona çıkarırken. “Ben şimdilik halimden memnunum; sen de olduğun sürece.”

Serin akşam esintisi Amelia'nın tenini oksuyordu ve genç kadın derin bir nefes aldı. “Tamamen dürüst davranmıyorsun.”

Amelia geniş mermer tırabzanda durarak ona döndü. Çok sayıda çift yakınlarda durmuş, kendi sohbetlerine dalmışlardı ama hepsi onlara meraklı bakışlar atıyordu. Bulutların arkasına gizlenmiş ayın yarattığı gölgelere rağmen, Ware'in krem rengi ceketi ve pantolonu fildişi gibi parlıyor, izleyenlerde hayranlık uyandırıyor.

“Burası geleceğimiz gibi önemli bir konuyu konuşmak için uygun bir yer değil,” dedi Ware, maskesinin iplerini çözmek için ellerini başının arkasına kaldırırken. Maskeyi çıkardığında bir paranın üzerine basılmayı hak edecek kadar soylu bir profil gözler önüne serildi.

“Bunun beni caydırmayacağını biliyorsun.”

“Sen de benim işte bu yüzden senden bu kadar hoşlandığımı biliyorsun.” Ware'in yüzünde beliren hafif gülümseme genç kadını tedirgin etti. “Hayatım bir amaca hizmet ediyor ve bölümlere ayrılmış durumda. Her şey düzenli ve yerli yerinde. Rolümü biliyorum ve sosyetenin beklentilerini tam olarak karşılıyorum.”

“Benimle flört etmek dışında.”

“Seninle flört etmek dışında,” dedi Ware. Eldivenli eliyle Amelia'nın elini tuttu. Skandal yaratabilecek yakınlıklarını meraklı gözlerden korumak için duruşunu değiştirdi. “Sen nam salmış bir korsan tarafından kuleden kurtarılmış güzel prensesimsin. Vatana ihanet suçundan asılmış bir vikontun kızı ve öldüremeyeceği kadar tehlikeli bir adamla evlenmeden önce iki kocasını öldürmüş tam bir dişi şeytanın kız kardeşisin. Sen benim çılgınlığım, sapkınlığım, kabahatlerimsin.”

Başparmağım Amelia'nın avucunda dolaştırarak onu ürperti. “Ancak ben senin hayatında tam tersi rol oynuyorum. Ben senin dayanak noktanım. Güvenli ve rahat olduğum için bana tutunuyorsun.” Bakışlarını kaldırarak Amelia'nın başının üzerinden balkondaki diğer konuklara baktı. Sonra genç kadına doğru eğilerek mırıldandı. “Ama bazen son derece cüretkâr bir şekilde benden ilk öpücüğünü isteyen ve farklı şekilde tepki vermiş olmayı dilediğim genç kızı hatırlıyorum.”

“Gerçekten mi?”

Ware başıyla onayladı.

“O zamandan beri çok mu değiştim?”

Ware bir eliyle maskesini, diğeriyle Amelia'nın elini tutarak aniden döndü ve genç kızı yakındaki bir merdivenden bahçeye sürükledi. Çakıl zeminli bir patikanın iki tarafında porsuk çalılarından oluşan alçak çitler uzanıyor, yemyeşil bir merkezî çimenliği ve etkileyici bir fiskiyeyi sarıyordu.

“Zaman hepimizi değiştirir,” dedi Ware. “Ama bence seni en çok değiştiren şey, sevgili Colin'inin ölümüydü.”

Colin'in adını duymak Amelia'yı derinden etkilemiş, onda ezici bir hüznün ve pişmanlık yaratmıştı. Colin onun en yakın dostuydu ve zaman içinde hayatının aşkına dönüşmüştü. Ame-

lia'nın arabacısının yeğeni ve bir Çingene'ydi ama Amelia'nın dünyasında birbirlerine denktiler. Çocukluklarında oyun arkadaşlarıydılar ve sonra birbirlerine karşı ilgilerinin değişmeye başladığını fark etmişlerdi. Duyguları giderek derinleşmiş, masumiyetten uzaklaşmıştı.

Colin egzotik güzelliği ve kişiliğinin sakin gücüyle Amelia'yı hiç de hazır olmadığı şekillerde etkileyen genç bir adama dönüşmüştü. Amelia günler boyunca hiç durmadan onu düşünüyor, gizli öpücüklerin hayalleriyle geceleri yatağında dönüp duruyordu. Ne var ki Colin ondan daha akıllıydı ve bir soylunun kızıyla bir seyisin asla birlikte olamayacağını anlıyordu. Amelia'yı iterek kendinden uzaklaştırmış, ona karşı hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davranmış ve Amelia'nın ergen kalbini kırmıştı.

Ancak sonunda Amelia için ölmüştü.

Amelia'nın sessiz nefesi titrekti. Bazen, uykuya dalmadan hemen önce, Colin'i düşünmek için kendine izin verirdi. Kalbini açarak anıları serbest bırakırdı; ormandaki gizli öpücükler, tutkulu bir özlem ve güçlü bir arzu. Böylesine derin duyguları bir daha hiç hissetmemişti ve asla hissedemeyeceğini de biliyordu. Bazı çocuksu sevdalar zamanla kaybolup giderdi. Oysa Amelia'nın Colin'e olan aşkı daha sağlamdı ve hâlâ kalbindeydi. Artık eskisi gibi alevlenen bir ateş değil, yumuşak bir sıcaklıktı. Colin'in fedakârlığı karşısında duyduğu minnetle, hayranlığı daha da güçlenmişti. Babasının adamlarıyla tah-tın ajanları arasında kapana kısıldığında Colin onu kaçırıp götürmese, Amelia şimdi ölmüş olabilirdi. Tamamen aşktan kaynaklanan bu gözü kara kurtarma girişimi. Colin'in kendi hayatına mal olmuştu.

"Yine onu düşünüyorsun," diye mırıldandı Ware.

"O kadar belli oluyor mu?"

“Hem de gün gibi.” Ware onun elini sıktı ve Amelia şefkatle gülümsedi.

“Belki de suskunluğumun Colin’e karşı duygularımın sürmesinden kaynaklandığını düşünüyor olabilirsin ama beni asıl dizginleyen şey sana duyduğum sevgi.”

“Öyle mi?”

Amelia bunun Ware’i şaşırttığını görebiliyordu. Patikayı izleyerek malikâneye geri dönmüşlerdi. Parlak ışıklar ve yaylıların melodileri açık kapılardan dışarı süzülüyor, konukları şenliklere yakın durmaya teşvik ediyordu. Diğerleri arka bahçede dolaşıyordu ama hiçbiri çok fazla uzaklaşmıyordu.

“Evet, Lordum. Belki de sizi büyük aşkınızdan çalabileceğimden endişeleniyorum.”

Ware yumuşak bir sesle güldü. “Ne kadar hayalcisin.” Sırıtırken o kadar yakışıklı görünüyordu ki Amelia ona biraz daha uzunca baktı. “Gözlerinde o uzak bakışlar belirlediğinde neler düşündüğünü merak ettiğim doğru ama gönül meselelerine ilgim bununla sınırlı.”

“Neler kaçırdığın konusunda hiçbir fikrin yok.”

“Duygusuzca davrandığım için beni bağışla ama kaçırdığım şey senin bir türlü kurtulamadığın melankoliyse, kesinlikle istemem. Sende yeterince çekici görünüyor ve sana, karşı koymakta zorlandığım bir gizem kazandırıyor. Ne yazık ki bende o kadar iyi durmaz. Korkarım ben çok sefil görünürdüm ve bunu hiçbirimiz istemeyiz.”

“Ware Kontu ve sefalet mi?”

Ware alaycı bir tavırla ürperdi. “Elbette ki neredeyse imkânsız.”

“Neredeyse.”

“Görüyorsun ya, Amelia, sen benim için mükemmelsin. Yanında olmaktan çok zevk alıyorum. Dürüstlüğünü ve neredeyse her konuda rahatlıkla konuşabilmemizi seviyorum. Aramızda bir belirsizlik ya da dikkatsizce bir davranış için misilleme yapma korkusu yok. Sen beni incitemezsin, ben seni incitemem çünkü olmayan duygular varmış gibi davranmıyoruz. Düşüncesizce davranıyorsam, nedeni seni incitmek istemem değil, bunu sen de biliyorsun. Son nefesime kadar arkadaşlığımızdan zevk alacağım ve buna değer vereceğim.”

Onları tekrar balkona döndürecek merdivenin dibindeki basamağa geldiklerinde Ware duraksadı. Kısa süreli mahremiyet büyüleri sona ermek üzereydi. Amelia'nın onunla istediği kadar zaman geçirebilmeyi dilemesi, evlilik için bir diğer nedendi. Akşamlarını sona erdirecek tek şey, şimdilik Amelia'nın çok direndiği cinsel birliktelikti.

Colin'le paylaştığı öpücüklerin anısı hâlâ silinmemişti ve Ware'i hayal kırıklığına uğratma riskini göze alamıyordu. Yakınlaşmalarının yaratabileceği herhangi bir tuhafıktan korkuyordu. Kont yakışıklı, etkileyici ve mükemmeldi. Kızardığında ve üstü başı dağıldığında nasıl görünüyordu? Nasıl sesler çıkarıyordu? Nasıl hareket ediyordu? Amelia'dan neler bekliyordu?

Bu düşünceleri yaratan şey beklenti değil, endişeydi.

“Ya seks?” diye sordu Amelia.

Ware'in başı aniden genç kadına döndü ve ayağını bir üst basamağa koymuş halde kalakaldı. Mavi gözleri neşeyle parıldadı. Merdivenden geri çekilerek Amelia'ya döndü. “Ne olmuş ki?”

“Yani hiç endişe etmiyor musun... şey olmasından...” Amelia doğru kelimeyi bulmaya çalıştı.

“Hayır.” Ware'in sesinde kesin bir güven vardı.

“Hayır mı?”

“Seninle seksi düşündüğümde içinde hiç endişe yok. Heves var, evet, ama endişe yok.” Ware aralarındaki kısa mesafeyi bir anda kapayarak Amelia’ya doğru eğildi. Sesi müstehcen bir fısıltı gibiydi. “Bu nedenle tereddüt etme. Gençiz. Evlenip bekleyebiliriz veya bekleyip sonra evleniriz. Yüzüğüm parmağında bile senden istemediğin bir şey talep etmem. Henüz değil.” Ware’in dudakları seğirdi. “Ancak birkaç yıl sonra bu kadar sabırlı olmayabilirim. Sonuçta baba olmam gerekiyor ve seni son derece cazip buluyorum.”

Amelia düşünceli bir tavırla başını yana yatırdı. Ve sonra başıyla onayladı.

“Güzel,” dedi Ware, memnun bir tavırla. “Ne kadar sabır gerektirse de, ilerleme daima iyidir.”

“Belki de düğün ilanını yayınlamanın zamanı gelmiştir.”

“Tanrı aşkına, işte bu kesinlikle bir ilerleme!” diye bağırdı Ware, abartılı bir heyecanla. “Şimdi gerçekten adım atmaya başladık.”

Amelia güldü ve Ware yaramaz bir tavırla göz kırptı.

“Birlikte mutlu olacağız,” diye söz verdi.

“Biliyorum.”

Ware maskesini tekrar takmak için bir an bekledi ve Amelia onu beklerken etrafa bakındı. Mermer tırabzanı izlerken tuğla duvarı saran sarmaşıkları gördü. O görsel yol daha ilerideki başka bir balkona uzamyordu ve o balkon, konukların balo salonundan uzaklaşmalarını engellemek için aydınlatılmamıştı. Ancak karanlık özellikle iki konuk için pek anlam taşımıyor gibiydi. Ve Amelia’nın dikkatini çeken şey, o iki kişinin *neden* orada oldukları değildi. Amelia daha çok orada olanların *kim* olduğuyla ilgileniyordu.

İkinci balkonu örten derin gölgelere rağmen, maskesinin beyazlığından, giysilerinin ve saçlarının geceye uyumundan, Amelia o hayalet takipçisini tanımıştı.

“Lordum,” diye mırıldandı, körlemesine uzanıp Ware’in kolunu tutarak. “Şuradaki beyefendileri görüyor musunuz?”

Amelia bakışlarını ikinci balkondan ayırmazken, Ware’in de işaret ettiği yere baktığını hissetti.

“Evet.”

“Şu siyah giysili bay, daha önce benimle çok yakından ilgilendi.”

Kont son derece ciddi bir tavırla Amelia’ya baktı. “Sen konuyu hafife almıştın ama şimdi endişelendim. Bu adam seni rahatsız mı etti?”

“Hayır.” İki adam ayrılıp aksi yönlere yürüyerek birbirlerinden uzaklaşırken Amelia gözlerini kıstı; hayalet uzaklaşırken, diğer adam Amelia’ya doğru yürüyordu.

“Ama onunla ilgili seni rahatsız eden bir şey var.” Ware, Amelia’nın elini kendi kolunun ön kısmına kaydırdı. “Ve şuradaki randevusu da biraz düşündürücü.”

“Evet, aynı fikirdeyim.”

“Babamın gözetiminden çıkmalı yıllar geçmiş olsa da dikkatli olmamız gerektiğini düşünüyorum. İnsanın ünlü bir kanun kaçağı akrabası olduğunda, her bilinmeyen bir şüphelidir. Tuhaf kişiliklerin senin etrafında dolaşmasma izin veremeyiz.” Ware genç kızı hemen basamaklardan çıkardı. “Belki de gecenin geri kalanında yanımdan ayrılmasan iyi olur.”

“Ondan korkmak için bir nedenim yok,” diye karşı çıktı Amelia. “Sanırım beni daha çok şaşırtan, onun benimle ilgilenmesi değil, benim ona verdiğim tepki.”

“Ona verdiği tepki mi?” Ware kapının iç tarafında duraksayarak Amelia’yı yana, balkona çıkıp içeri girenlerin yolundan uzağa çekti. “Nasıl bir tepki?”

Amelia maskesini yukarı kaldırdı. Adamın güçlü görünüşüne ve varlığına hayranlık duyduğunu, bu yorumu hak ettiğinden daha fazla anlam yüklemeyen nasıl açıklayabilirdi? “İlgimi çekti. Bana yaklaşıp kim olduğunu açıklamasını bekledim.”

“Başka bir erkek hayal gücünü böylesine çabucak kışkırttığı için endişelenmeli miyim?” Kont’un sesi alaycıydı.

“Hayır.” Amelia gülümsedi. Arkadaşlıklarının rahatlığı onun için paha biçilmezdi. “Tıpkı sen başka kadınlara ilgi duyduğunda benim endişelenmediğim gibi.”

“Lord Ware.”

İkisi de kendilerine yaklaşan adama döndüler. Adam öylesine kısa boylu ve tıknazdı ki maskesine rağmen kim olduğunu anlamak zor değildi: Sir Harold Bingham, bir Bow Street yargıcı.

“Sir Harold,” diye selamladı Ware.

“İyi akşamlar, Bayan Benbridge,” dedi yargıç, nazik tarzıyla gülümseyerek. Sert bir yargıç olarak tanınırdı ama aynı zamanda adil ve bilge olarak görülürdü.

Amelia ondan oldukça hoşlanırdı ve adamın selamına karşılık verirken sıcak davranması bunu doğruluyordu.

Ware genç kıza doğru eğilirken sesini sadece onun duyabileceği şekilde kısıtı. “Bana biraz izin verir misin? Şu söz konusu hayranını kendisiyle biraz konuşmak istiyorum. Belki kimliğini öğrenebiliriz.”

“Elbette, Lordum.”

İki adam biraz uzaklaştılar ve Amelia’nın bakışları balo salona dönerek tanıdık yüzleri taradı. Yakınlarda birlikte oturan bazı tamdıklar görerek onlara doğru yöneldi.

Birkaç adım sonra kaşlarını çatarak duraksadı.

Beyaz maskenin ardındaki adamın kim olduğunu bilmek istiyordu. Merak içini kemiriyor, zihnini kurcalıyor ve onu huzursuz ediyordu. Adamın ona bakışında büyük bir derinlik vardı ve Amelia göz göze geldikleri anı unutamıyordu.

Aniden topuklarının üzerinde dönüp yine dışarı çıktı ve basamaklardan arka bahçeye indi. Ortalıkta dolaşan çok sayıda konuk vardı ve hepsi gürültüden, kalabalıktan biraz uzaklaşmak istiyordu. Ware'le birlikte yürüdüğü patikayı izlemek veya karanlık olan ikinci balkonun bulunduğu sağ tarafa dönmek yerine, sola doğru ilerledi. Birkaç metre ileride, Venüs'ün mermer bir heykeli yarım ay şeklinde bir bankın durduğu yarı dairesel bir alanı süslüyordu. Çimenliği ve havuzu saran aynı porsuk çalılarıyla çevrelenmişti ve şu anda boştu.

Ameha heykelin yanında duraksayarak eniştesinin adamlarını gizlendikleri yerden çıkaracak belli bir melodiyle ıslık çaldı. Hâlâ korunuyordu ve her zaman da korunacağını tahmin ediyordu. Christopher St. John gibi ünlü bir korsan ve kaçakçının baldızı olmanın kaçınılmaz sonucuydu bu.

Bazen her anının izlenmesinden kaynaklanan mahremiyet yoksunluğu onu kızdırıyordu. Hayatının böyle önlemleri gereksiz kılacak kadar basit olmasını dilemekten kendini alamıyordu. Ama diğer zamanlarda –bu gece olduğu gibi– bu görünmeyen koruma onu rahatlatıyordu. Asla göz önünden uzak tutulmuyordu ki bu da hayalet yabancıyı farklı bir açıdan görmesini sağlıyordu. St. John'ın adamlarının bu kadar yakında olması, ona merakını gidermesi için önemli bir yardım fırsatı da sağlıyordu.

Beklerken ayağını sabırsızca çakılların üzerine vurdu. Adamın yaklaştığını da bu yüzden duymadı. Ancak varlığını

hissetmişti. Bunun farkındalığıyla ense tüyleri diken diken oldu ve hafif bir şaşkınlık iniltisiyle hızla ona döndü.

Adam dairenin girişinde, zorlukla dizginlendiği anlaşılan güçlü bir enerjiyle, uzun boyu ve muhteşem vücuduyla karşısında duruyordu. Ayın solgun ışığının altında, adamın mürekkep siyahı bukleleri bir kuzgun kanadı gibi parlıyor, gözleri Amelia'yı meraklandırıan bir derinlikle ışıltıyordu. Sırtında, yere kadar uzanan bir pelerin vardı ve gri saten kumaş, siyah giysilerin arkasında çarpıcı bir fon oluşturuyor, adamın gücünü ve cüssesini daha çok vurguluyordu.

"Sizi arıyordum," dedi Amelia, yumuşak bir sesle ve çenesini kaldırarak.

"Biliyorum."

İkinci Bölüm

Hayaletin sesi derin, kısık ve konuşması aksanlıydı. Esmer tenine ek olarak aksanı da yabancı olduğunu doğruluyordu.

“Benden korkmayın,” dedi adam. “Sadece saygısızlığım için özür dilemek istiyorum.”

“Korkmuyorum,” diye karşılık verdi Amelia, adamın omzunun arkasından diğer konukların durduğu yere bakarak.

Adam yana çekildi, kolunu yana açtı ve öne eğilerek selam verdi.

“Bana söyleyeceğiniz tek şey bu mu?” diye sordu Amelia, adamın yanından ayrılmaya niyetli olduğunu anlayarak.

Adamın güzel dudakları hafifçe büzüldü. “Dahası olmalı mı?”

“Ben...” Amelia kaşlarını çattı ve bir an için bakışlarını kaçırarak düşüncelerini düzgün cümlelere dönüştürmeye çalıştı. Adam kendisine bu kadar yakın dururken düşünmekte zorlanıyordu. Uzaktan çekici gelen şey şimdi neredeyse eziciydi. Adam fazlasıyla ciddiydi... Amelia bunu beklememişti.

“Sizi alkoymak istemem,” diye mırıldandı adam, yatıştırıcı bir ses tonuyla.

“Saygısızlık,” diye tekrarladı Amelia.

“Evet. Size bakıyordum.”

“Fark ettim,” dedi genç kız, keyifsizce.

“Beni bağışlayın.”

“Gerek yok. Size kızmadım.”

Adamın harekete geçmesini bekledi. Adam küçük dairenin dışına çıkıp tekrar arka bahçenin ana bölümünü işaret edince, Amelia başını olumsuz anlamda salladı. Adamın ondan bir an önce kurtulmaya hevesli olması karşısında genç kadın dudaklarını büzdü.

“Adım Bayan Amelia Benbridge.”

Adam gözle görülür şekilde hareketsiz kaldı; tek hareketi göğsünün kalkıp inişiydi. Bir anlık tereddütten sonra kraliyet tarzıyla eğilerek, “Benim için bir zevk, Bayan Benbridge. Adım Kont Reynaldo Montoya,” dedi.

“Montoya,” diye tekrarladı Amelia, adamın adını dilinde tartarcasına. “İspanyol. Ama aksanız Fransız.”

Adam başını kaldırdı ve Amelia’yı dikkatle inceledi; bakışları genç kızın karmaşık saç modelinden ayakkabılarına kadar indi. “Sizin de soyadınız İngiliz ama yüz hatlarınızda yabancı özellikler var,” diye vurguladı.

“Annem İspanyol’du.”

“Ve siz büyüleyicisiniz.”

Amelia böylesine basit bir iltifat karşısında ne kadar etkilendiğine şaşırarak sert bir şekilde nefes aldı. Her gün bu tür iltifatlar duyuyordu ve bunları ancak hava durumuyla ilgili bir yorum kadar ciddiye alıyordu. Ancak Montoya’nın tarzı sanki kelimeleri değiştirmiş, onlara derin bir duygu kazandırmış gibiydi.

“Görünüşe bakılırsa tekrar özür dilemem gerekiyor,” dedi Kont, fazla mütevazı bir gülümsemeyle. “Kendimi daha fazla küçük düşürmeden sizi salona geri götürmeme izin verin.”

Amelia ona uzandı ama sonra kendine hâkim olarak iki eliyle maskesinin sapını kavradı. “Pelerininiz... Gidiyor musunuz?”

Adam başıyla onayladı ve aralarındaki gerginlik daha da arttı. Adamın kalması için bir neden yoktu ama yine de Amelia ikisinin de bunu istediğini fark etti.

Bir şey adamı tutuyordu.

“Neden?” diye sordu Amelia, yumuşak bir sesle. “Henüz beni dansa kaldırmadınız, benimle flört etmediniz veya tekrar görüşebilmemiz için daha sonra nerede olacağınız konusunda herhangi bir imada bulunmadınız?”

Montoya küçük daireye tekrar girdi. “Fazla cüretkârsınız, Bayan Benbridge,” diye genç kadını azarladı.

“Siz de bir korkaksınız.”

Montoya, Amelia'nın biraz ilerisinde dimdik durdu.

Serin bir akşam esintisi Amelia'nın omzuna dokunarak sırtından sarkan uzun buklelerden birini savurdu. Kont'un bakışları parlak bukleye odaklandı ve sonra genç kızın göğüslerine kaydı.

“Bana bir erkeğin metresine baktığı gibi bakıyorsunuz.”

“Öyle mi?” Montoya'nın sesi daha alçak ve yumuşaktı, üstelik şimdi aksanı daha da belirgindi. Bir âşğın ya da baştan çıkarıcının ses tonuyla konuşuyordu. Amelia onun sesinin fiziksel bir dokunuş gibi teninde dolaştığını hissediyor ve bundan zevk alıyordu. Dondurucu bir günde sıcak bir evden çıkmak gibiydi. Duygunun ani etkisi şaşırtıcı ve nefes kesiciydi.

“Siz bu bakışı nereden biliyorsunuz, Bayan Benbridge?”

“Ben birçok şeyi bilirim. Ancak benimle yakınlaşmamaya karar verdiğinizden, ne olduklarını asla öğrenemeyeceksiniz.”

Montoya kollarını göğsünde kavuşturdu. Bu bir meydan okumaydı ama yine de Amelia’yı gülümsetmişti çünkü adamın kalmaya niyetli olduğunu gösteriyordu. En azından bir süre daha. “Ya Lord Ware?” diye sordu Montoya.

“Ne olmuş ona?”

“Bildiğim kadarıyla onunla nişanlısınız.”

“Öyleyim.” Amelia, Montoya’nın çenesinin gerildiğini fark etti. “Lord Ware’le bir ahp veremediğiniz mi var?”

Kont cevap vermedi.

Amelia yine ayağını yere vurmaya başladı. “Birbirimize ilkel tepkiler veriyoruz, Kont Montoya. Çekici bir adam olduğunuzu itiraf etmekle birlikte, kadınların ilgisine alışkın olduğunuzu düşündüğümü belirtmeliyim. Kendi adıma, daha önce benzer bir durumun başıma hiç gelmediğini kesinlikle söyleyebilirim. Baş döndürücü erkekler peşime takılmaz...”

“Bana eskiden tanıdığım birini hatırlatıyorsunuz,” dedi Montoya, Amelia’nın sözünü keserek. “Çok fazla değer verdiğim bir kadım.”

“Ah!” Amelia ne kadar çabalasa da, hayal kırıklığını gizleyememişti. Montoya onu başka biriyle karıştırmıştı. Yani ashnda onunla değil, ona benzeyen bir kadınla ilgileniyordu.

Amelia arkasını dönerek küçük banka oturdu ve rahat etmek için dalgın bir tavırla eteğini düzeltti. Maskesini eldivenli parmak uçlarında çevirerek elleriyle oyalandı.

“Özür dileme sırası bende.” Amelia başını arkaya yatırarak Montoya’nın gözlerine baktı. “Sizi zor bir duruma soktum ve gerçekte gitmek istemenize rağmen sizi kalmaya zorladım.”

Montoya'nın, başını düşünceli bir tavırla yana yatırması, Amelia'nın onun yanardöner maskesinin altındaki yüz hatlarını görmeyi dilemesine neden oldu. Yüzü tam olarak görünmemesine rağmen, adamı son derece çekici buluyordu; sesinin mırıldanır gibi çıkması... dudaklarının şehvet uyandıran biçimi... duruşundaki o sarsılmaz özgüven...

Ama tamamen sarsılmaz da değildi. Amelia onu, bir yabancıнын yapamayacağı şekillerde etkilediğinin farkındaydı. Montoya da onu aynı şekilde etkiliyordu.

"Duymak istediğiniz bu değildi," dedi Montoya, Amelia'ya yaklaşırken.

Amelia'nın bakışları adamın çizmelerine kaydı ve pelerininin çizmelerinin etrafında dalgalandığını izledi. Adam bu giysilerle görkemli görünüyordu ama Amelia ondan korkmuyordu.

Genç kız ne diyeceğini bilemeyerek umursamaz bir tavırla elini salladı. Adam haklıydı; Amelia fazla cüretkârdı. Ancak Montoya'nın ilgisini heyecan verici bulduğunu açıkça itiraf edecek kadar da cüretkâr değildi. "Umarım aradığınız kadını bulursunuz," dedi Amelia.

"Korkarım bu mümkün değil."

"Ah, neden?"

"Onu yıllar önce kaybettim."

Montoya'nın sözlerindeki özlemi hissedene Amelia onu anlıyordu. "Kaybınız için üzüldüm. Ben de çok değer verdiğim birini kaybettim ve nasıl olduğunu biliyorum."

Montoya, Amelia'nın yanına oturdu. Bank küçüktü ve kıvrımlı biçiminden dolayı, Amelia'nın eteğinin Montoya'nın pelerinine değmesine neden oluyordu. Birbirlerine bu kadar yakın oturmaları doğru değildi ama Amelia itiraz etmedi. Bunun yerine, derin derin nefes aldı ve Montoya'dan yayılan sandal

ağacı ve limon kokusunu algıladı. Canlı, topraksı ve erkeksi. Adamın kendisi gibi.

“Benim çektiğim acıyı çekmek için fazla gençsiniz,” diye mırıldandı Montoya.

“Ölümü küçümsüyorsunuz. Vicdanı yoktur ve geride kalanların yaşıyla ilgilenmez.”

Amelia'nın maskesinin sopasını süsleyen kurdeleler yumuşak esintide hafifçe titreşti ve Montoya'nın eldivenli eline savruldu. Lavanta rengi, pembe ve açık mavi satenin simsiyah kumaşın üzerindeki görüntüsü yine Amelia'nın dikkatini canlandırdı.

Oradan geçenlere nasıl görünürlerdi? Amelia'nın gümüş rengi dantelleri ve çok renkli çiçeklerinin yanında Montoya'nın renksizliği.

“Burada tek başınıza kalmamalısınız,” dedi Montoya, kurdeleleri başparmağı ve işaret parmağı arasında ovalayarak. Eldivenlerinin üzerinden onları hissedemeyeceğinden, hareketi sadece Amelia'ya ait olan bir şeye dokunma isteğine direnememesinden kaynaklanmış gibi görünüyordu.

“Ben yalnızlığa alışkınımdır.”

“Hoşunuza gidiyor mu peki?”

“Tanıdık bir şey.”

“Bu bir cevap değil.”

Amelia ona bakarken birinin ancak çok yakında duran birine baktığı zaman görebileceği pek çok detayı fark ediyordu. Montoya'nın, badem biçimli gözlerini çevreleyen uzun ve kalın kirpikleri vardı. Çok güzeldiler. Egzotiktiler. Bilgeydiler. Dışarıdan olduğu kadar içeriden yansıyan gölgelerle vurgulanıyorlardı.

“Nasıl biriydi?” diye sordu Amelia. “Olduğumu sandığınız kadın.”

Montoya'nın hafif gülümsemesi, gamzelerinin olduğunu gösteriyordu. "Önce ben sordum," dedi.

Amelia, Montoya'nın alaycı gülümsemesinin biraz daha yayıldığını görebilmek için abartılı bir şekilde iç çekti. Adam gülümsemesini asla tamamen serbest bırakmıyordu. Amelia bunun nedenini ve o gülümsemenin tamamını nasıl görebileceğini merak etti. "Pekâlâ, Kont Montoya. Sorunuza cevap olarak, evet, yalnız olmaktan zevk alıyorum."

"Birçok kişi yalnızlığı tahammül edilmez bulur."

"Çünkü hayal güçleri yok. Ancak benim hayal gücüm çok zengindir."

"Öyle mi?" Montoya hafifçe Amelia'ya doğru eğildi. Duruşuyla geyik derisi pantolonu güçlü bacak kaslarının üzerinde gerildi. Altında yayılan gri saten tezat oluşturuyor, Amelia bütün ayrıntıları ve düzlükleri, bütün kas kırışlarını görüyordu. "Siz ne hayal ediyorsunuz?"

Amelia zorlukla yutkunurken bakışlarını görüntüden ayıramadığını fark etti. Tam anlamıyla şehvetle, cinsel bir ilgiyle bakıyordu.

"Hımm..." Amelia bakışlarını zorlukla çekerken kendi düşüncelerinin yönünden sersemlemiş haldeydi. "Hikâyeler. Peri masalları filan."

Yarım maske Kont'un yüz hatlarını gizlediği için Amelia emin olamıyordu fakat Montoya'nın bir kaşını kaldırdığından şüphelendi. "Bu hikâyeleri yazıyor musunuz?"

"Bazen."

"Onları ne yapıyorsunuz?"

"Benim sorumu cevaplamadan bir sürü soru sordunuz."

Montoya'nın koyu renk gözleri sıcak bir eğlenceyle parladı. "Skor mu tutuyunuz?"

“Siz tutuyordunuz,” diye vurguladı Amelia. “Ben sadece sizin belirlediğiniz kuralları izliyorum.”

İşte! Bir gamze. Amelia görmüştü.

“Cesurdu,” diye mırıldandı Montoya, “sizin gibi.”

Amelia Montoya'nın yanağındaki o minik çukura vurulunca kızardı ve bakışlarını kaçırdı. “Bu özelliğinden hoşlanırmıydınız?”

“Bu özelliğine bayılırdım.”

Montoya'nın ses tonunun yakınlığı Amelia'yı ürpertti.

Montoya yerinden kalkarak elini Amelia'ya doğru uzattı. “Üşümüşsünüz, Bayan Benbridge. İçeri girmelisiniz.”

Amelia başını kaldırıp ona baktı. “Benimle birlikte içeri girer misiniz?”

Kont başını olumsuz anlamda salladı.

Amelia kolunu uzatarak parmaklarını Kont'un avucuna yerleştirdi ve kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi. Montoya'nın eli iri ve sıcak, tutuşu güçlü ve kendinden emindi. Amelia adamın elini bırakmaya isteksizdi ve onun da aynı şeyi hissettiğini fark edince memnun oldu. Uzunca bir an birbirlerine dokunarak öylece dururlarken tek ses hafif nefes alışları ve ardından gelen nefes verişleriydi... Ta ki dans müziğinin yumuşak melodileri gece melteminde kulaklarında süzülene kadar.

Montoya genç kadının elini daha sıkı tuttu ve nefesi değişti. Amelia onun düşüncelerinin de kendisininkilerle aynı yöne aktığının farkındaydı. Maskesini yüzüne kaldırırken derin bir reverans yaptı.

“Bir dans,” diye kibarca zorladı genç kadın, Kont kıpırdamayınca. “Benimle özlediğiniz kadınmışım gibi dans edin.”

“Hayır.” Bir anlık tereddütün ardından Montoya genç kızın eline doğru eğildi. “Sizinle dans etmeyi tercih ederim.”

Bundan çok etkilenen Amelia'nın boğazı düğümlendi ve herhangi bir cevap veremedi. Sadece yerinde hafifçe yükselerek ve Montoya'ya yaklaşıp geri çekilerek dans adımlarına başladı. Olduğu yerde yavaşça döndükten sonra Kont'un etrafında bir daire çizdi. Ayaklarının altındaki çakılların çıtırtısı müziği bastırıyordu fakat Amelia melodiyi zihninde duyuyor ve kendi kendine mırıldanıyordu. Montoya ona derin sesiyle güçlü bir şekilde eşlik edince seslerinin birleşmesi Amelia'yı büyüledi.

Bulutlar gökyüzünde süzülüyor, parlak bir ay ışığı huzmesinin çiftin küçük alanlarını aydınlatmasına izin veriyordu. Işık, çitleri gümüş rengine, Montoya'nın maskesini parlak inciye dönüştürüyordu. Saç örgüsünü sabitleyen siyah saten kurdele bukleleriyle birleşiyor, parlaklıkları ve renkleriyle neredeyse bir gibi görünüyordardı. Amelia'nın eteği Kont'un pelerinine sürünüyor, Montoya'nın tıraş kolonyası genç kızın parfümüyle karışıyordu; birlikte tek bir anda kaybolmuşlardı. Amelia orada hapsolmuş, kapana kısılmıştı ve –bir an için– asla özgür kalmamayı diledi.

Sonra bir kuşun belirgin şakıması o kozayı dağıttı.

Bu, St. John'ın adamlarının bir uyarısıydı.

Amelia sendeledi ve Montoya onu düşmemesi için yakalayarak kendine çekti. Amelia'nın kolu aşağı inerken Montoya'nın maskesini de beraberinde sürükledi. Kont'un ılık ve brendi kokulu nefesi genç kızın dudaklarına değdi. Boy farkı yüzünden Amelia'nın göğüsleri Kont'un karnının üst kısmına yapışmıştı. Montoya onu öpmek istese eğilmesi gerekirdi ve Amelia bunu arzuladığını fark etti; o güzel biçimli dudakların kendininkilere bastırışını tatmak istiyordu.

“Lord Ware sizi arıyor,” diye fısıldadı Montoya, bakışlarını Amelia’nın gözlerinden ayırmadan.

Amelia başıyla onayladı ama kendini çekmek için herhangi bir girişimde bulunmadı. O da bakışlarını Montoya’nın gözlerine dikmişti. İzliyordu. Bekliyordu.

Tam Amelia onun bunu yapmayacağından emin olduğu anda Montoya o sessiz daveti kabul etti ve dudaklarını Amelia’nınkilere değdirdi. Dudakları birbirlerine kenetlenirken Kont inledi. Maske Amelia’nın hissizleşen parmaklarından kayarak çakılların üzerine yuvarlandı.

“Hoşça kal, Amelia.”

Montoya onun dengesini bulmasına yardım ettikten sonra pelerininini savurarak döndü, alçak bir çitin üzerinden atladı ve gölgelerin arasına karıştı. Malikânenin arkasına doğru değil, ön tarafa yönelmiş ve bir an sonra gözden kaybolmuştu. Onun ani gidişiyle sersemlemiş olan Amelia, başını yavaşça bahçeye doğru çevirdi. Ware’in hızlı adımlarla yaklaştığını ve arkasından başka adamların da geldiğini gördü.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu Ware, öfkeli bir tavırla etrafa bakınırken. “Seni ararken deliye döndüm.”

“Özür dilerim.” Amelia bundan dahia fazlasını söyleyemedi. Uyarı ışığını açıkça tanıdığı anlaşılın Montoya’yı düşünüyordu.

Bir an için gerçektir ama artık değildi. Amelia’nın olacağını düşlediği hayalet gibi o da uçup gitmişti.

Ve kesinlikle şüphe uyandırıcıydı.

“Dün gece olanları açıklama zahmetine girecek misin?”

Amelia sessizce iç çekti ama dışarıdan sadece sevimli bir tavırla gülümsedi. “Neyi açıklayacağım?”

Christopher St. John –korsan, katil, sıradışı kaçakçı– onun gülümsemesine karşılık verdi fakat safir rengi gözleri keskin bakıyor ve ölçüp biçiyordu. “Neden söz ettiğimi gayet iyi biliyorsun.” Başını iki yana salladı. “Bazen ablana o kadar çok benziyorsun ki bu beni endişelendiriyor.”

Asıl endişelendirici olan, St. John’ın nasıl ilahî bir yakınlığa sahip olduğuydu; bir de zihninin nasıl şeytanca çalıştığı düşünülürse. Onun evinde yıllarca yaşamasma rağmen, Amelia onu her görüşünde hâlâ çekiciliğine şaşırıyordu.

“Ah, bu ne kadar güzel bir yorum!” diye haykırdı Amelia, derin bir samimiyetle. “Teşekkür ederim.”

“Haspa. Şimdi her şeyi anlat bakalım.”

Başka bir adam, Amelia’dan paylaşmak istemediği bir bilgiyi almaya çalışırken zorlamrdı. Ama buğulu sesli korsan tatlı sözlerle konuşmaya başladığında, ona direnmek imkânsızdı. Sarı saçları ve teni, çekici dudakları ve mücevher gibi gözleriyle, Amelia’ya bir meleşî hatırlatıyordu çünkü ancak ilahî bir varlık baştan ayağa bu kadar mükemmel şekilde biçimlendirilebilirdi.

Ölümlülüğüne dair tek işaret ağız ve göz kenarlarındaki çizgilerdi; zorluklar ve stresle geçen bir hayatın kanıtları. Bu izler Amelia’nın ablasıyla evlendiğinden beri bir hayli yumuşamışlardı fakat asla tamamen silinmemişlerdi.

“Bir erkeğin sıradışı ilgisini fark ettim. O da benim fark ettiğimi fark etti ve açıklamak için bana yaklaştı.”

Christopher siyah deri koltuğunda arkasına yaslanarak dudaklarını büzdü. Arkasında arka bahçeye bakan –tabii bir arka bahçe olsaydı– büyük bir pencere vardı. Evin bir arka bahçesi yoktu; bunun yerine düz, görünmeden eve yaklaşmayı imkânsız kılan bir çimenlik vardı. St. John’ın olduğu gibi, bir

insanın sayısız düşmanı olduğunda, gardını asla indiremezdi; özellikle de önemsiz estetik nedenlerle. “Açıklaması neydi?”

“Ona kaybettiği bir sevgilisini hatırlatmışım.”

St. John güler gibi bir ses çıkardı. “Ware’i neredeyse mahcup edecek ve korkunç bir skandala neden olabilecek akıllıca bir mazeret. Buna kandığına inanamıyorum.”

Tazelenen suçluluk duygusuyla kızaran Amelia yine de itiraz etti. “Samimiydi!” Herhangi birinin o kadar iyi melankoli rolü yapabileceğine inanmıyordu. Bu kendisinin de bir terslik hissetmediği anlamına gelmiyordu ama Montoya’nın duygusal tepkisine inamıyordu.

“Dün gece adamlarım onu takip etti.”

Amelia başıyla onayladı; bu kadarını bekliyordu. “Evet?”

“Ve izini kaybettiler.”

“Bu nasıl mümkün olabilir?”

St. John onun şaşkınlığına gülümsedi. “Biri takip edildiğinin farkındaysa ve peşindeki gölgelerden kurtulmasını sağlayacak eğitimi almışsa, mümkündür.” Gülümsemesi silindi. “Adam terk edilmiş bir masum filan değil, Amelia.”

Amelia kaşlarını çatarak yerinden kalktı ve bu St. John’u da kalkmaya zorladı. Amelia’nın çiçekli eteği bacaklarının etrafına toplandı ve genç kız düşüncelere dalmış bir halde odanın diğer tarafına döndü. Görünüş aldatıcı olabilirdi. Bu oda ve sahibi olan kanun kaçağı bunun en güzel örneğiydi. Kırmızı, krem ve altın sarısı renklere dekore edilmiş olan çalışma odası, tıpkı içinde bulunduğu malikâne gibi bir soyluya, bir lorda ait olabilirdi. Burada asıl amacını ele veren bir şey yoktu: Büyük ve son derece yasadışı bir kaçakçılık organizasyonunun karargâhı olması!

“Benden ne istiyor olabilir ki?” diye sordu Amelia, önceki gece olanları açıkça hatırlayarak. Montoya'nın teninin egzotik kokusunu hâlâ alabiliyor, içini ürperten aksanını hâlâ duyabiliyordu. Dudaklarının temasını ve göğüslerinin adamın sert karnına değişimini hatırlayınca içi titredi.

“Beni hedef alan basit bir uyarıdan çok daha kötücül bir şeye kadar her şey olabilir.”

“Ne gibi?” Amelia eniştesine döndü ve onu kendisini bilge gözlerle izlerken buldu.

“Seni baştan çıkarıp Ware'in işine yaramaz hale getirmek gibi. Ya da seni baştan çıkarmak ve bana karşı avantaj olarak kullanmak için kendine çekmek gibi.”

“Baştan çıkarma” ifadesi, gizemli ve maskeli Montoya'nın Amelia'ya tuhaf şeyler yapması anlamına geliyordu. Bunun belki Amelia'yı korkutması gerekirdi ama korkutmuyordu.

“Babanın esareti sırasında Ware'le tanışmanın ve senin skandallarla dolu geçmişine, aile bağlantılarına aldırnamaya istekli olmasının ne kadar büyük bir şans olduğunu biliyorsun.” St. John parmaklarını masanın üzerinde sessizce tıklatıyordu. “Oğlun bir markiz olacak ve çocukların her türlü imkândan yararlanacak. Geleceğini tehlikeye atan hier şey endişe kaynağıdır.”

Amelia başıyla onayladı ve Ware'le ilişkisini maddî kazançlara indirgemenin ona kendisini nasıl hissettirdiğini gizleyebilmeyi umarak yine bakışlarını kaçırdı. Böyle bir evlilikten en kazançlı çıkanın kendisi olacağını elbette ki farkındaydı. Ware'in arkadaşı olarak onun için de sadece en iyisini istiyordu. Oysa Amelia gibi biriyle evlenmek her açıdan dezavantajlıydı. “Ne yapmamı istiyorsun?”

“Kendi başına uzaklaşıp gitme. Adam sana tekrar yaklaşırsa, yarım metre yanına sokulmasına bile izin verme.” St. John’ın yüz hatları yumuşadı. Bugün gök mavisi giymişti; bu renk sarımsı kahverengi saçlarına ve belini sıkıca saran güzel süslü kuşağa uyuyordu. “Niyetim seni azarlamak değil. Sadece güvende olmanı istiyorum.”

“Biliyorum.” Ancak Amelia bütün hayatını altın kafeslerde geçirmişti. Bunun sağladığı sevgi dolu güvenlik ve yarattığı sınırlamalar arasında gidip geliyordu. Uslu durmaya, kendisi için belirlenmiş kurallara uymaya çalışıyordu ama bazen bu çok zor oluyordu. Bunun, damarlarında babasının kanının dolaşmasından kaynaklandığından şüpheleniyordu. Kendisiyle ilgili değiştirmeyi en çok istediği şeylerden biri buydu. “Artık gidebilir miyim? Ware birazdan beni parkta geziye götürmek için almaya gelecek ve üzerimi değiştirmem gerekiyor.”

“Elbette. Keyfine bak.”

Christopher, Amelia’nın odadan çıkışını izledikten sonra yerine döndü ama bir an sonra karısı açık pembe eteğini sürüyerek içeri girince yine ayağa kalkması gerekti. Her zamanki gibi, sadece onu görmek bile hem mutluluktan hem de hissettiği cinsel çekim yüzünden nabzının hızlanmasına neden oldu.

“Bugün muhteşem görünüyorsun,” dedi Christopher, ona sarılmak için masasının etrafından dolaşırken. İlk tanıştıkları andan beri yaptığı gibi Maria yine ona sokuldu ve Christopher o çok sevdiği sıcak ağırlığı hissetti.

“Bunu her gün söylüyorsun,” diye mırıldandı Maria ama gülümsemesi memnuniyetini yansıtıyordu.

“Çünkü her gün öylesin.” Christopher karısının beline sarıldı ve kıvrımlarını sert vücuduna bastırdı. Boyları farklı olmasına rağmen, bir bulmacanın iki parçası gibi birbirlerine tıpatıp uyuyorlardı.

Maria'nın parlak kuzguni bukleleri kardeşininkilerle aynıydı fakat fiziksel benzerlikleri ancak bu kadardı. Amelia zümrüt yeşili gözleri, uzun ve ince vücuduyla merhum babaları Vikont Welton'a çekmişti. Neyse ki babası farklı olan Maria, hafif şehla gözleri, kısa boyu ve dolgun vücuduyla İspanyol annelerine benziyordu.

St. John ve karısı dikkat çekici bir çiftti; birbirine zıt olan görünüşleri, sık sık yorumlara neden olsa da birbirini tamamlıyordu. Ancak en fazla dikkati ünleriyle çekiyorlardı. Eski Leydi Winter hâlâ "Wintry Dulu" adıyla biliniyordu; ilk iki kocasını öldürdüğü konusunda yaygın söylentiler olan bir kadın olarak. Christopher onun üçüncü ve son kocası, gerçek aşkıydı ve sık sık hayatta kaldığı için kutlanıyordu.

Karının yatağında bir gece daha hayatta kaldın, diye takılıyorlardı ona.

Christopher bu yorumlara gülümsüyor ve hiçbir şey söylemiyordu. Doğru değildi fakat yanlış kanıyı değiştirmeye de çalışmıyordu. Gerçekte her gece karısının kollarında nasıl ölüp yeniden doğduğunu çok az kişi anlayabilirdi.

"Ameha'yla konuşmanızı duydum," dedi Maria. "Bence duruma yanlış açıdan bakıyorsun."

"Öyle mi?" İşte gerçek benzerlikleri burada yatıyordu. Dışarıdan bakıldığında birbirlerinden çok farklı olmalarına rağmen, içlerinde birbirlerine inanılmaz ölçüde benziyorlardı; ikisi de suça eğilimliydi ve çok da düzenbazdılar. "Kaçırduğım ne?"

"Sen sadece maskeli adamın Amelia'da neyle ilgilendiğini görüyorsun. Ya Amelia'nın ona olan ilgisi? Beni asıl endişelendiren bu."

Christopher karısına çatik kaşlarla baktı ve kulaklarından, omuzlarından aşağı dökülen bukleleri, geniş dekoltesi, fırfır

bordürlü elbisesinin üzerinden görünen iri göğüsleri inceledi. "Amelia her zaman merak uyandıran biri olmuştur; Ware'le arkadaşlığı da böyle başlamıştı."

"Evet, fakat bu adamın kendisini öpmesine izin vermiş. Bir yabancıdır. Neden? Bunca yıldır Çingene sevgilisinin hasretini çekiyor ve Ware'i kendinden uzak tutuyordu. Bu adamda onu böylesine etkileyecek ne vardı?"

"Hımm..." Christopher başını eğerek karısının dudaklarını uzun uzun ve iştahla öptü. "Ölseydin sen de benim için böylesine bir bağlılıkla yas tutar mıydın?" diye sordu, dudaklarını karısınıninkilerden ayırmadan.

"Hayır." Maria kocasını daima büyüleyen gizemli tavırla gülümsedi.

"Hayır mı?"

"Seni benden hiçbir şey ve hiç kimse alamaz, sevgilim." Maria'nın küçük elleri kocasının geniş göğsünde dolaştı. "Ben de seninle birlikte ölürüm. Gitmene ancak bu şekilde izin veririm."

Christopher'ın kalbi derin bir sevgiyle kabardı; öyle ki duygularının gücü bazen onu eziyordu. "Yani genç Amelia'mız bu adama başkalarına hissetmediği şekilde yakınlık duydu. Bu konuda ne yapmamızı öneriyorsun?"

"Onu daha yakından izleyelim ve o adamı bulalım. Adamı tanımak ve niyetini anlamak istiyorum."

"Anlaşıldı." Christopher gülümsedi. "Bugün öğleden sonrası için planların var mı?"

"Evet, bir hayli yoğunum."

Christopher hayal kırıklığını gizleyebildiğini umdu. Yapılması gereken işler listesi bir hayli kabarık olmasına rağmen, karısıyla bir-iki saat geçirmeye itirazı olmazdı. Günün ortasında perdeler ardına kadar açılmışken ve odaya güneş ışığı dolarken

sevişmek çok güzeldi; özellikle de karısı üste çıktığında ve gün ışığında kıvranmaya başladığında.

Christopher abartılı bir tavırla iç çekerek karısını bıraktı. "Keyfine bak, aşkım."

"Bu sana bağlı." Maria'nın koyu renk gözleri şeytanca parladı. "Eh, programım saat ikiden dörde kadar 'sevişmek' diyor. Bu işi yapabilmek için yardımına ihtiyacım olacak."

Christopher hemen tahrik oldu. "Hizmetinizdeyim, hanımefendi."

Maria geri çekildi ve Christopher'ın pantolonunun önüne baktı. "Evet, öyle olduğunu görebiliyorum. Odaya gidelim mi?"

"Bunu kesinlikle isterim," diye inledi Christopher, kanının kaynamaya başladığını hissederek.

Biri açık kapıyı vurdu. İkisi de dönüp baktılar.

"Selam, Tim," dedi Maria, içeri girerken eşikten geçebilmek için büyük başını eğmek zorunda kalan deve gülümseyerek.

Adam saygıyla başını eğerek selam verdi ve gökgürültüsü gibi bir sesle konuştu: "Hâlâ benimle konuşmak istiyor musunuz?"

"Evet." Tim, Christopher'ın en güvendiği adamlarından biriydi. Aynı zamanda sonsuz bir sabrı vardı ve kadınlarla iyi anlaşıyordu. Onlara büyük şefkat duyduğu açıktı. Kadınlar bunu hemen hissediyorlardı ve ona diğer erkeklerle olduğundan daha açık davranıyorlardı. Tim'i dinliyor, ona güveniyorlardı ki bu da Amelia'yı dizginlemeye yardımcı oluyordu.

Christopher, Maria'nın yüzüne baktı. "Soyunma," diye fışıldadı kulağına, sadece karısının duyabileceği şekilde. "Seni kendim soymak istiyorum."

"Bir hediyeymişim gibi," diye takıldı Maria.

“Öylesin. En değerli hazinemsin.” Christopher karısının burnunun ucuna bir buse kondurarak ondan uzaklaştı. “Tim’le Amelia’yı izleme görevi hakkında konuşmam gerekiyor.”

Maria’nın gülümsemesi görülmesi gereken bir manzaraydı. “Endişelerimi tahmin etmekte çok beceriklisin. Konuyla ilgili benim yorumlarıma hiç ihtiyaç duymuyorsun.”

“Duyuyorum.” diye itiraz etti Christopher, “ve değer veriyorum.” Sesinde vaat vardı. “Birazdan bunu sana göstereceğim.”

Maria uzaklaşırken parmaklarını Christopher’ın avucundan kaydırıp ve elleri ayrıldı. “Yemekte görüşürüz, Tim,” dedi ve dev adamın yanından geçip odadan çıktı.

“Elbette, hanımefendi.”

Tim, Christopher’a çarpık bir gülümsemeyle baktı. “Bu bakışları tanıyorum. İşimiz kısa sürecek, öyle değil mi?”

“Evet. Oldukça. Bayan Benbridge’i gölge gibi izlemeni istiyorum.”

“Dün gece olanları duydum. Merak etme. Benim yanımda güvende olacak.”

“Buna güvenmesem senden böyle bir şey istemezdim.” Christopher kapıdan çıkarken adamının omzuna vurdu. “Yemekte görüşürüz.”

“Şanslı serseri,” dedi Tim, Christopher’ın arkasından. Christopher sırttı ve hızla koşarak merdiveni çıktı.

Üçüncü Bölüm

Fransa, bir ay önce

“Eh,” dedi Simon Quinn, çatalını bırakırken. “Zaman geldi.”
“Geldi.” Ve Colin Mitchell’e göre tam zamanıydı. Yıllardır bugünü bekliyordu. Şimdi zamanı gelmişken, akşam yemeği için sofrada sakin bir şekilde oturmakta zorlanıyordu. Birkaç saat içinde İngiltere’ye ve hayatının aşkına doğru yelken açacaktı. Keşke oraya varmış olsaydı. Onun yanında olsaydı.

Etraflarında güne hâkim olan hava eğlenceydi. Şamatalı bir Çingene kampında büyümüş olmasına rağmen, Colin sakin akşamları seviyordu. Bu gürültülü ortamların peşinde koşan Quinn’di. Birilerinin konuşulanları gizlice dinlemesini imkânsız kıldığını ve dikkatle yarattıkları sıklık, kayıtsızlık ifadesini güçlendirdiğini iddia ediyordu fakat Colin onun tercihinin tamamen farklı nedenlere dayandığından şüpheleniyordu. Quinn mutlu bir adam değildi ve etrafı neşeli insanlarla sarılıyken halinden memnunmuş gibi yapmak daha kolaydı.

Yine de, Colin bu yere diğerlerinden daha çok tahammül edebiliyordu. Temiz, iyi aydınlatılmış bir mekândı ve yemek-

ler harikaydı. Tepelerindeki ahşap kirişli tavandan üç devasa avize sallanıyordu ve çeşitli iştah açıcı yiyeceklerle hizmet eden kadınların parfüm kokuları havayı dolduruyordu. Arsız kahkahalar ve sohbetler, köşede çalan orkestranın müziğinin arasında sesini duyurmaya çalışıyor, dolayısıyla dışarıda güzel bir yemek yiyen iyi giyimli iki beyefendi o gürültü arasında görece baş başa kalıyordu.

“Amelia’ya karşı duygularının körelmiş olduğunu sanıyordum,” dedi Quinn, İrlanda aksanını belli eden konuşma tarzıyla. Şarap kadehini dudaklarına götürdü ve kadehin kenarından Colin’i dikkatle inceledi. “Yıllar önce onu arayarak bana gelen genç adam değilsin artık.”

“Bu doğru.” Colin, Quinn’in gitmesini istemediğini biliyordu. Quinn’in oyunlarında fazla değerli bir oyuncuydu. Her yerde, herkes olabilirdi. Erkekler ona güvenir, kadınlar onu karşı konulmaz bulurdu. Algıları güçlü olan dişiler onun kalbini kapadığını hissediyor ve onu elde edebilmek için daha çok çabalıyorlardı. “Ancak değişmeyen tek yönüm bu.”

“Belki o değişmiştir. Ondan ayrıldığında henüz küçük bir kızdı.”

“Onu tanıdığım süreçte de değişti zaten.” Colin omuz silkti. “Sadece duygularımı daha da derinleştirdi.” Yıllar boyunca Amelia’da gördüğü çeşitli özellikleri nasıl açıklayabilirdi ki?

“Seni bu kadar kendine bağlayan ne gibi bir özelliği var ki? Kontes sana tapıyor ama senin için sadece geçici bir hevesten ibaret.”

Colin, güzel Francesca’nın yüzü gözlerinin önüne gelince gülümsedi. “Benim de onun için geçici bir heves olduğum gibi. Oyundan hoşlanıyor; kapısına kimin geleceğini veya hangi kılığa girip gizleneceğimi bilmemek hoşuna gidiyor. Onun gözü kara eğilimlerine hoşgörü gösteriyorum fakat bu sadece yatak

odasıyla sınırlı. Benim gibi bir adamı şimdi olduğumdan daha farklı bir pozisyonda kabul etmeyecek kadar gururlu bir kadın.”

Bir defasında Quinn için bir görevdeyken, Colin bir balo sırasında karşısına çıkan ilk açık kapıdan girmek zorunda kalmıştı. İçeride görünüşünü düzeltmekle meşgul olan ve kalabalıktan biraz uzaklaşmak isteyen Francesca vardı. Colin eğilerek gülümsemiş ve peruğuyla giysilerini çıkarmış, özel olarak dikilmiş giysilerini tersyüz etmeye koyulmuştu. Kontes, beyaz saçlı, siyahlara bürünmüş bir beyefendinin siyah saçlı, fildişi renginde giyinmiş bir hayduda dönüşmesini izlemekten büyük zevk almıştı. Colin’in bir dalavere peşinde olduğunu anlamış, elini onun koluna koyarak koridordan çıkmış, arayırları sırasında onlara rastlayan çatık kaşlı iki beyefendiyi kolayca atlatmışlardı.

Kontes o gece onu yatağına almıştı ve son iki yıldır da orada tutuyor, Colin’in işi gereği haftalar veya aylar boyunca ortadan kaybolmak zorunda kalmasını umursamıyordu. İlişkileri karşılıklı çıkara ve anlayışa dayalıydı.

Bazen kalbini böylesine kendine bağlamış olan kadını kıskanıyorum, demişti Kontes bir defasında.

Colin hemen onun düşüncelerini başka bir yere yönlendirmişti. Başka bir kadının yanındayken Amelia’yı düşünmeye dayanamıyordu. Bu ona ihanet gibi geliyordu ve Amelia’nın derinden yaralanacağını çok iyi biliyordu.

“Kardeşi senin için nasıl bir anlam taşıyorsa, Amelia da benim için aynı anlamı taşıyor,” dedi Colin. Quinn’in iri iri açılan gözlerine bakarak. “Belki sen neden hâlâ Maria’nın özlemini çektiğini söylersen, benim Amelia’ya karşı duygularımınla ilgili sorunun cevaplanmasına yardımcı olur.”

İrlandalı'nın dudaklarında kendine acıyan bir gülümseme belirdi. "Anlaşıldı. Ona Colin Mitchell olarak mı döneceksin, yoksa diğer isimlerinden birini mi kullanacaksın?"

Colin nefesini üfleyerek etrafına, müşterilere ve aşırı dost canlısı hizmetçilere baktı. Amelia için geçmişinin bir parçasıydı... geçmişinin artık ölmüş olan bir parçası. Aldığı her nefeste onu sevmeye devam eden genç bir adama dönüşmüş bir çocukluk arkadaşı. Amelia da onu aynı şekilde, aynı vahşi, doymak bilmez, sınırsız gençlik tutkusuyla sevmiştir. Colin ondan uzak kalmaya, onu kendisinden uzaklaştırmaya, ikisinin de imkânsız hayaller peşinde koşamayacak kadar büyüdüğüne inandırmaya çalışmıştır. Kendisi bir Çingene ve babasının yanında çalışan bir seyis olduğundan, birlikte bir geleceklerinin olması mümkün değildi.

Sonuçta mesafesini korumayı başaramamıştı. Amelia'nın merhum babası Vikont Welton korkunç bir canavardı. Welton, Amelia'yı ablasına karşı avantaj olarak kullanmış, güzel Maria'yıysa soylularla evlendirmiş, sonra da dul mirasına konmak için onları öldürmüştü. Welton'ın planları Amelia'yı tehlikeye attığında, Colin cüretkâr bir kurtarma operasyonuna girişmiş, sonunda da vurularak ölüme terk edilmişti.

İnsan mezardan nasıl çıkabilirdi? Ve bunu başardığında, Amelia onu genç adamın istediği rolde – sevgili veya koca olarak– hayatına geri kabul eder miydi?

"Eğer beni kabul ederse, Kontes Montoya olacak," dedi, özellikle Amelia için icat ettiği unvanı kastederek. Yıllar boyunca soyluluk görüntüsü yaratmak için mülkler almış, o kılık altında bir servet yaratmıştı. Amelia'nın halktan biri olan Colin Mitchell'le evlenmesine izin vermeyecekti; Amelia bundan daha iyisini hak ediyordu. "Ancak belki de Amelia'nın kalbini, Colin'e olan bağlılığı kazanır."

“Seni özleyeceğim,” dedi Quinn, mavi gözleriyle dalgın bir şekilde bakarak. “Aslında, sensiz nasıl idare edeceğimden emin değilim.”

Quinn, İngiltere Tahtı'nın emrinde çalışan ajanlar tarafından daha temkinli ajanların almayacağı görevlerde kullanılmıştı. Tıpkı Colin gibi onun da “resmî” bir kimliği yoktu ve bu ikisini de diğerlerini engelleyen sınırlamalardan kurtarıyordu. Takdir edilmeyen çabalarının karşılığında, ganimetin çoğunu kendilerine saklamışlardı ve bu da onları sıradışı ölçüde zenginleştirmişti.

“Bir yolunu bulursun,” dedi Colin, gülümseyerek. “Sen her zaman bulursun. Cartland hâlâ yanında. Bazı açılardan o benden çok daha başarılı. Bir köpek gibi iz sürer. Bir şey kaybolursa, onu bulacak en iyi adam odur.”

“Onunla ilgili endişelerim var.” Quinn dirseklerini sandalyesinin oymalı ahşap kolçaklarına dayayarak parmaklarını birbirine kenetledi.

“Öyle mi? Bundan bana daha önce hiç söz etmemiştin.”

“O zaman hâlâ yanımda çalışıyordun. Artık seninle ortak bir geçmişi paylaştığım bir dostum olarak konuşabilirim.”

Bunun mantığı biraz tuhaftı fakat Colin aldırmadı. “Seni endişelendiren ne?”

“Cartland'ın etrafında çok fazla ölüm oluyor.”

“Bunun plan gereği olduğunu sanıyordum.”

“Bazen,” diye itiraf etti Quinn. “Ancak çoğu kişinin birinin canını alırken hissedeceği acımadan yoksun.”

“Benim hissettiğimden söz ediyorsun,” dedi Colin, çarpık bir gülümsemeyle.

Quinn sırttı ve yan masadaki bir kadının dikkatini çekti. Gülümsemesi eğlenmekten cinsel bir vaade dönüştü. Colin

gülüşünü gizlemek için başını çevirdi. Yakışıklılığı bu kadar takdir edilen bir adamın böylesine gizli kapaklı bir mesleği gizleyebilmesine her zaman şaşırması.

"İşinin o kısmından asla hoşlanmadın," diye devam etti Quinn.

Colin alaycı bir selamla kadehini kaldırdı ve içindeki kırmızı sıvıyı tek yudumda içti. "Kendimi içinde bulacağım yaşam tarzının bir şekilde üzerime yapışmasından, beni lekeleyerek Amelia'ya uygun olmayacak hale getirmesinden korktum."

"Ne romantik," dedi Quinn, hafifçe gülerek. "Maria'nın en sevdiğim özelliklerinden biri, lağımda bile hayatta kalabilme becerisiydi. Hayatımı zambak beyazı kadar temiz bir kadınla yaşayamazdım. O görüntünün ağırlığı beni çabucak yorardı."

"Yani şu anda karşında oturan adamın gerçek Colin ve Amelia'yı özleyen sadece görüntü olduğunu ima ediyorsun. Belki de tam tersi doğrudur."

Quinn'in gözleri kısıldı. "O halde numarayı biraz daha sürdür."

Colin boş kadehi gergin bir tavırla bıraktı ve dikkatle dinledi. "Ne istiyorsun?"

Quinn için her şeyi yapardı fakat ani tehlike belirtisi onu germişti. Bavullarını hazırlayıp gemiye yükletmişti bile. Birkaç saat sonra yola çıkacaktı ve gerçek hayatına başlayacaktı; altı yıl önce kaynakları olan bir adam haline gelmek için ara verdiği hayatına. Unvan, prestiji ve serveti olan bir adam. Amelia Benbridge'e layık bir adam.

"Cartland'm Genel Vekil Talleyrand-Périgord'un sırdaşlarıyla sık sık buluştuğunu öğrendim."

Colin bir ışık çaldı. "Cartland karşılaştığım en dinsiz adamlardan biri."

"Aynı ölçüde dinsiz genel vekille bağlantısı işte bu yüzden böylesine endişe verici. Bu gece odasının aranmasını istiyorum," dedi Quinn, "sen güvenliğimi sağlamak için hâlâ buradayken. İstedğim sadece erken kalkmaya karar vermesi halinde onu geciktirmen."

"Ancak benim şafakta yola çıkacağımı bildiği için, ona yaklaşmamı tuhaf bulacaktır."

"Gizli davran. Çok büyük olasılıkla sana sorun çıkarmayacaktır. Münzevi olduğu söylenemez."

Colin önerilen senaryoyu zihninde tarttı ve Fransa'dan ayrılışını engelleyecek bir şey bulamayınca başıyla onayladı. Sadece birkaç saatini feda ederse, Quinn'i yüzüstü bıraktığı için hissettiği suçluluk duygusunu hafifletebilirdi. Cartland geceleri gündüzleri olduğundan daha çok uyanık kalıyordu. Çok büyük olasılıkla Colin bir arabanın içinde oturarak bir handan diğerine gider, sonra da işi bitince doğruca limana geçirdi.

"Elbette sana yardım ederim," dedi.

"Mükemmel." Quinn garsonlardan birine işaret ederek biraz daha şarap istedi. "Sana borçlandım."

"Saçmalık," dedi Colin. "Benim için yaptıklarının karşılığını asla ödeyemem."

"Düğüne davet edilmeyi bekliyorum."

"Bundan şüphe bile etme."

Quinn yeniden doldurulan kadehini kaldırdı. "Güzel Bayan Benbridge'e."

Geleceğin beklentisiyle dolu olan Colin bunun şerefine içti.

"Ne haltlar karıştırıyorsun sen?" diye mırıldandı Colin kendi kendine, birkaç saat sonra bir ara sokaktaki gölgelerin arasından Cartland'ı gizlice izlerken.

Adam bir saat önce sevgilisinin evinden ayrılmıştı ve o zamandan beri de amaçsızca dolaşıyordu. Kaldığı yere doğru ilerlediği için Colin onu takip ediyordu. Quinn hâlâ oradayken Cartland'ın geri dönmesine izin veremezdi.

Gece güzel, gökyüzü birkaç bulut dışında açıktı. Dolunay vardı ve bir binanın arkasında kalmadığında yeterince aydınlık sağlıyordu. Yine de, Colin o anda kulübesinde olmayı, geminin pruvasında durup temiz ve serin deniz havasını içine çekene kadar uyumayı tercih ederdi.

Cartland bir köşeden döndü ve Colin geride kaldı; fark edilmeden köşeyi dönüp takibine devam etmesine yetecek kadar mesafe oluşana kadar saydı.

Hamlesini yapınca duraksadı çünkü ileride gördüğü özel bir avlu onu şaşırtmıştı. Cartland durmuş, orada beklediği belli olan biriyle sohbete dalmıştı. Lambalar asılmış iki tuğla direk, avlunun girişini oluşturuyordu. İçeride küçük bir havuz ve bakımlı, küçük bir çimenlik vardı.

Colin geri çekilip pelerinini vücuduna sararak kendini karanlığa gömdü. Yaklaşık iki metre boyu ve yüz kilo ağırlığıyla gizlenmesi kolay bir adam değildi ama gizlenme sanatını öğrenmişti ve bunu iyi uyguluyordu.

Ancak kendisi ölçülerini işçi ailesine bağlayabilse de, Cartland çok daha iriyarıydı ve soyunu daha çok yansıtıyordu. Babası onları iflas ettirdiği ve kendisi de belli işlerin üzerinde olduğunu herkese göstermek istediği için çalışıyordu. Öldürmek onlardan biri değildi. Colin'in midesini bulandıracak kadar zevk aldığı bir işti ve ancak zorunluluktan bir araya gelmeleri dışında birbirleriyle iletişimlerinin olmamasının nedeni buydu.

Nemli taş duvara sokulan Colin, bu buluşmayı açıklayabilecek bir şeyler duymayı umarak iki adama yaklaştı.

“...genel vekile söyleyebileceğin...”

“...haddini aşıyorsun! Sen bir...”

“...ben halledeceğim, Leroux, karşılığını aldığım takdirde...”

Cartland bir eliyle kaba hareketler yaparken ve diğer adam bir aşağı bir yukarı yürümeye başlarken, tartışma giderek hararetleniyormuş gibi görünüyordu. Kaldırım taşlarına huzursuzca çarpan topukların sesi, Colin'in daha gizlice yaklaşmasına yardımcı oluyordu. Cartland'ın akşam giysileri lamba ışığında parıldayan mücevherli bir broşun tuttuğu kısa bir pelerinle gizlenmişti. Diğer adamın şapkası ya da ceketi yoktu ve çok daha kısa boyluydu. Aynı zamanda çok da sinirli görünüyordu.

“Anlaşmada kendine düşeni yapmadın!” diye çıkıştı Leroux. “Daha önce parasını aldığın işi henüz tamamlamamışken nasıl gelip de benden daha fazla para istersin?”

“Ücret yeterli değildi,” diye karşılık verdi Cartland. Yüz hatları üç köşeli şapkasının altında gizleniyordu.

“Genel vekile saçmasapan taleplerini ileteceğim ve emrinde çalıştırmak için daha güvenilir birini bulmasını önereceğim.”

“Öyle mi?” Cartland'ın sesinde Colin'i tedirgin eden bir kibir vardı fakat daha harekete geçmeden iş işten geçmişti. Ay ışığında bir bıçağın kenarı parıldayıp bir an sonra gözden kayboldu; bıçak Leroux'nun karnına derinlemesine gömülmüştü.

Acı dolu bir inilti ve bir şırıltı duyuldu.

“Benim için de bir mesaj ilet o zaman.” dedi Cartland, hançeri çekip tekrar saplarken. “İşi bittiğinde fırlatılıp atılabilecek bir uşak değilim ben!”

Aniden gölgelerin arasından karanlık bir silüet fırlayarak Cartland'ın üzerine atıldı ve şapkası kenara savruldu. Hançer elinden kayarak kaldırım taşlarının üzerinde takırtıyla yuvarlandı. Leroux dizlerinin üzerine çökmüş, ellerini yarasına bastırıyordu.

Yerde yuvarlanarak boğuşan kurtarıcı amansızca dövüyor, sesi etraflarındaki binalardan yankılanan yumruklar indiriyordu. Cartland kontrolü ele almaya çalışırken yırtılan kumaş sesleri ve küfürler duyuluyordu. Sonunda saldırganı yere mıhlıyarak biraz ötede duran bıçağına uzandı.

"Cartland!" Colin kendini gizlemekten vazgeçip kavgaya doğru koşarken pelerinin omzunun üzerinden arkaya attı ve küçük kılıcının kabzasını ortaya çıkardı.

Cartland şaşırarak geri çekilirken, kana susamış bir yüz ve soğuk bakışları ortaya çıktı. Altındaki adam bu fırsatı değerlendirerek yumruğunu hızla ve sertçe savurup Cartland'ın şakağına vurdu. Cartland yana savruldu.

Colin avlunun girişini oluşturan direklerin arasından koşarak hızla geçti ve kılıcını çekti. "Cevaplaman gereken çok soru var!"

"Sana değil!" diye bağırdı Cartland, tekmelerini savurarak.

Yana çekilerek saldırıyı savuşturan Colin ileri atıldı ve kılıcını Cartland'ın omzuna sapladı. Adam yarah bir hayvan gibi kükreyerek öfkeyle yumruklarını savurdu.

Colin bir daire çizerek başını çevirdi ve talihsiz Leroux'ya baktı. Açık kalmış ve boş bakan gözleri adamın öldüğünü gösteriyordu.

Çok geçti. Talleyrand-Périgord'un gözdesi olan adam ölmüştü.

Colin bunu kötüye işaret olarak algılayarak yine huzursuz oldu.

Dikkati dağıldığından, dizinin arkasına gelerek onu yere deviren tekme yi fark edemedi. İçgüdüsel olarak yana yuvarlanarak Cartland'ın bir sonraki hamlesinden kurtuldu fakat bu kez de cesede ve etrafında hızla biriken kana yapıştı.

Cartland düşen hançerini kapmak için uzandı ama diğer adam ondan hızlı davranarak bir tekme savurdu ve hançeri kaldırım taşlarının üzerinden sektirerek uzaklaştırdı. Colin ayağa kalkmaya çalışırken yakındaki sokaktan bağırışlar duyuldu. Üçü de başlarını çevirdiler.

Birazdan keşfedileceklerdi.

“Bir tuzak!” diye tısladı Cartland, ayağa fırlarken. Alçak taş duvara doğru sendeleyerek duvarın üzerinden atladı.

Colin çoktan harekete geçmiş, koşmaya başlamıştı.

“Dur!” diye bağırdı biri ara sokaktan.

“Daha hızlı!” dedi Leroux'nun yardımına koşan adam, Colin'le birlikte kaçarken.

Birlikte Colin'in geldiğinden farklı bir sokağa saptılar... O sokak şimdi ellerinde lambalarıyla gelen yetkililerle doluydu.

“Dur!”

Sokağa ulaştıklarında, Colin kendisini bekleyen arabasına koşmak için sola döndü; diğer adam ise sağa doğru kaçtı. Küçük avludaki olaydan sonra, gecenin dinginliği şimdi yapay gehyor, ayakların ritmik bir şekilde yere vuruşu çok yüksek gürültü çıkarıyordu.

Colin çeşitli binaların arasından geçerek sokaktan sokağa saptı ve yakalanma olasılığını azaltmak için her fırsatta ara sokaklara daldı.

Sonunda Cartland'ın sevgilisinin evine döndü ve arabacısıyla göz göze geldi; adam oturduğu yerde doğrularak freni boşaltmak için hazırlandı.

"Quinn'in evine," diye emretti Colin, arabaya dalarken. Araba sarsılarak hareket ederken Colin öne eğildi, kana bulanmış pelerininini çıkarıp yere attı. "Lanet olsun!"

Böylesine basit bir iş nasıl bu kadar kontrolden çıkabilirdi ki?

Cartland'in eve çok erken dönmesini engelle. Gayet kolay bir işti işte. Bir cinayete tanık olacağı ve kılıcını çekmek zorunda kalacağı bir göreve dönüşmemeliydi.

Araba Quinn'in evinin kapısında durduğu anda, Colin inmek için harekete geçmişti bile. Kapıyı yumruklarken, açılması bu kadar uzun sürdüğü için küfrediyordu.

Saçı başı dağınık bir uşak elinde bir mumla kapıyı açtı. "Efendim?"

"Quinn. Hemen!"

Sesindeki telaş açık ve inkâr edilemezdi. Uşak geri çekilerek onun girmesine izin verdi ve onu alt kattaki salona alarak yalnız bıraktı. Biraz sonra Quinn üzerinde çok renkli bir ipek sabahlık ve kıpkırmızı bir tenle yanına geldi. "Saatler önce sana haber gönderdim. Cevap gelmeyince, gemine bindiğini ve yatağına girdiğini sanmıştım."

"Yukarıda yanında bir kadın varsa," diye hırladı Colin, "seni öldürebilirim."

Quinn arkadaşını baştan aşağı inceledi. "Ne oldu?"

Colin şöminedeki ateşin önünde bir aşağı bir yukarı yürüyerek olanları anlattı.

"Lanet olsun!" Quinn bir eliyle saçlarını sıvazladı. "Şimdi umutsuzluğa kapılacak; hem bizden hem de onlardan kaçacak."

"Biz' diye bir şey yok," diye tersledi Colin. Köşede duran duvar saatini işaret etti. "Gemim birkaç saat sonra kalkıyor. Ben sadece sana iyi şanslar dilemeye geldim! Bu gece yaka-

lansaydım, olay çözülene kadar haftalarca veya aylarca burada kalmam gerekebilirdi.”

Biri yine kapıyı yumrukladı. İkisi de duraksamıştı ve nefes almaya bile cesaret edemiyorlardı.

Uşak yanlarına koştu. “Bir düzine silahlı adam,” dedi. “Arabayı aradılar ve içinden bir şey aldılar.”

“Pelerinim,” dedi Colin, asık yüzle, “Leroux’nun kanına bulanmıştı.”

“Buraya seni bulmaya gelmiş olmaları, Cartland’m kurban olarak seni sunduğunu gösterir.” Dışarıdan bağırışlar yükselirken Quinn hırladı. “Kapıyı aç,” dedi, bekleyen hizmetkârına. “Onları elinden geldiğince oyala.”

“Pekâlâ, efendim.” Uşak salonun kapısını kapayarak yanlarından ayrıldı.

“Çok üzgünüm, dostum,” diye mırıldandı Quinn; saate yaklaşp yana çekti ve arkasındaki bir paneli ortaya çıkardı. “Bu seni ahıra götürür. Limanda sorunla karşılaşabilirsin ama gemine binmeye çalış. Ben burada suçsuzluğunu kanıtlarım.”

“Nasıl?” Colin gizli kapıya doğru koştu. “Cartland, yetki sahibi Fransızlarla birlikte çalışıyordu. Ona belli bir ölçüde güveniyor olmalılar.”

“Bir yolunu bulacağım dan hiç şüphien olmasın.” Antreden sesler gelirken Quinn bir elini Colin’in omzuna koydu. “Yolun açık olsun!”

Colin kapıdan hızla geçti ve kapı hemen arkasından kapandı. Ardından duyulan hışırtılar ve sürtünme sesleri, saatin eski yerine döndüğü anlamına geliyordu. Colin başka bir ses duymadı çünkü ellerini iki yana açmış halde karanlık tünelde körlemesine ilerliyordu.

Kalbi hızla atıyor, nefesi sıkışıyor, panik duygusu giderek artıyordu. Sadece yakalanmak üzere olduğu için değil, daha önce Amelia'yı geri kazanmaya hiç bu kadar yaklaşmadığı için. Sanki avucunun içindeydi ve eğer o gemiye binemezse onu tekrar kaybedeceğinden korkuyordu. İlk seferinde ölümden kıl payı kurtulmuştu. Bunu bir kez daha başarabileceğinden emin değildi.

Tünel rutubetliydi ve koku çok sevimsizdi. Colin çıkmaz gibi görünen bir noktaya ulaşınca öfkeyle küfretti. Sonra kulağına ürkek atların sesi geldi ve başını kaldırdığında bir yer kapağının belli belirsiz hatlarını seçti. Ayağıyla etrafı yoklayınca küçük bir tabure buldu; onu yakına çekerek üzerine çıktı.

Elinden geldiğince sessiz bir şekilde kapağı hafifçe kaldırıp üzerini örten samanların arasından baktı. Ahırda kimse yoktu ama duyarlı hayvanlar onun gerginliğine tepki veriyordu. Kapağı ardına kadar açarak yukarı tırmandı ve kapağı tekrar kapadı. Colin en yakındaki koşumlarla atı kaptıktan sonra ahırın kapılarını açtı.

Atını dışarı çıkarırken gözlerini ve kulaklarını dört açmış, peşinden gelebilecekleri fark etmeye çalışıyordu.

"Sen, oradaki! Dur!" diye bağırdı, sol arkasından gelen bir ses.

İpek gibi yeleyi iki eliyle birden yakalayan Colin kendini atın çıplak sırtına çekti.

"Koş!" diye bağırdı, topuklarını hayvanın sağrılarına gömerek ve hayvan hızla ileri atıldı.

Sabah rüzgârı saçlarını savuruyordu. Atın boynuna iyice eğilmişti ve hızla koşarak sokaklardan geçerken ikisi de nefes nefeseydi. Colin çok huzursuzdu. Herhangi bir olay olmadan

gemiye ulaşması mucize olacaktı. Lanet olsun, bu hayatı geride bırakmaya çok yaklaşmıştı. Çok yakındı!

Colin hayvanı dörtnala koşturarak iskeleye elinden geldiğince yaklaştı ve attan indi. Atı serbest bıraktıktan sonra sandıkların ve varillerin arasında bir o yana bir bu yana dönerek geri kalan mesafeyi yürüdü. Okyanus rüzgârının soğuşuna ve üzerindeki giysilerin yetersizliğine rağmen ter içinde kalmıştı.

Çok yakındı.

İskeleden nasıl geçtiğini ve güverteden kamarasına nasıl gittiğini daha sonra hatırlamayacaktı. Ancak içeride bulduğu şeyi asla unutmayacaktı.

Kapı ardına kadar açılıp içeri girdiğinde, kendisini karşılayan görüntü nefesini kesti.

“Ah, demek geldin,” dedi bir yabancıнын keyifli sesi.

Eşikte duraksayan Colin, uşağının boynuna bıçak dayamış olan uzun boylu, ince yapılı adama baktı. Cartland'ın adamlarından veya Fransızlar için çalışan biri olabilirdi.

Ne olursa olsun, yakalanmıştı.

Uşağı ağzını tıkayan kravatın üzerinden iri iri açılmış gözlerle bakıyordu. Bir sandalyeye bağlanmış olan hizmetkâr titriyordu ve idrar kokusu aslında ne kadar korkmuş olduğunu gösteriyordu.

“Ne istiyorsun?” diye sordu Colin, işbirliğine hazır olduğunu göstermek için ellerini kaldırarak.

“Benimle geleceksin.”

Colin'in yüreği ezildi. *Amelia*. Zihninden uzaklaşmaya, silinmeye başlamıştı.

Başıyla onayladı. “Elbette.”

“Mükemmel.”

Colin daha gözünü kırpamadan, adam harekete geçerek uşağın kafasını geri çekti ve boğazını kesti.

“Hayır!” diye bağırdı Colin ileri atılarak ama çok geçti. “Yüce Tanrım! Neden?” diye bağırdı, gözleri öfke ve umutsuzluk yaşlarıyla yanarken.

“Neden olmasın?” diye karşılık verdi adam, omuz silkerek. Gözleri buz gibi açık mavi renkli ve küçüktü. Sade giysileri temiz olmasına rağmen, adamın esmer teni ve hafif uzamış sakalları onu kirli gösteriyordu. “Önden buyur.”

Colin kamara kapısından çıkarken, bu gece öleceğinden emindi. Hissettiği derin hüznün, hayatını kaybedecek olmasından değildi. Amelia’yla paylaşmayı hayal ettiği hayatın yasını tutuyordu.

Titreyen elleriyle güverteye çıkan merdiveni destekleyen tırabzanı tuttu. Arkasında duyduğu hafif homurtu ve bir vuruş sesi, sıçramasına ve olduğu yerde aniden dönmesine neden oldu. Ayağı takılınca alttan ikinci basamağa kıştı oturdu.

Kendisini tutsak alan ve uşağını öldürmüş olan adam, şimdi yerde yüzüstü yatıyordu ve başının arkasında hızla büyüyen bir şişlik vardı.

Colin’in bakışları yerde yatan adamdan ayrıldı ve daha önce avluda Cartland’la boğuşmuş olan adamla karşılaştı. Adam kısa boylu, kash, tıknaz biriydi ve grinin çeşitli tonlarında sıradan giysiler giymişti. Yüz hatları küt, koyu renk gözleri kırışık ve yorgundu.

“Hayatımı kurtardın,” dedi adam. “Sana borçluydum.”

“Kimsin sen?” diye sordu Colin.

“Jacques.”

Tek bir isim. O kadar.

“Teşekkür ederim, Jacques. Beni nasıl buldun?”

“Bu adamı takip ettim.” Jacques yerde yatan adamı çizmesinin ucuyla dürttü. “Fransa’da kalmanız güvenli değil, mösyö.”

“Biliyorum.”

Adam eğildi. “Değerli bir şeyiniz varsa, hemen yola çıkmaya teşvik etmek için kaptana vermenizi öneririm. Ben bununla ilgilenirim.”

Colin yorgun bir şekilde nefesini bıraktırken içinde yükselen umudu bastırmaya çalışıyordu. İngiltere topraklarına gerçekten ulaşma olasılığı ciddi şekilde düşüktü.

“Haydi,” dedi Jacques.

“Sana yardım edeyim.” Colin ayağa kalktı. “Sonra da benimle görülmeden gemiden inmelisin.”

“Bunun için artık çok geç,” dedi Fransız, kararlı bakışlarla. “Siz yerleşene ve efendimin ölümüyle ilgili konu çözülene kadar yanınızda kalacağım.”

“Neden?” diye sordu Colin, tartışamayacak kadar yorgun bir halde.

“Hemen yola çıkmamızı sağlayın,” dedi Jacques. “Yolculuk sırasında konuşmak için bolca zamanımız olacak.”

İnanılmaz bir şekilde, bir saat içinde denize açılmışlardı. Ancak şimdi sisle kaph pruvada duran Colin Mitchell, Quinn’le birlikte veda yemeği yiyenle aynı kişi değildi.

Bu Colin’in başına bir ödül konmuştu ve bedeli hayatı olabilirdi.

Dördüncü Bölüm

Çitler tam önündeydi. Muhafızın kendisini göremeyecek kadar uzakta olup olmadığını kontrol ettikten sonra, Amelia oraya doğru koştu. Büyük bir ağacın arkasında gizlenmiş olan adamı görmemişti. Çelik gibi bir kol onu yakalayıp iri bir el ağzını kapadığında dehşete kapılarak ılık bir avucun boğduğu bir cıglık attı.

“Şişşt,” diye fısıldadı Colin, sert vücuduyla Amelia'ninkini ağacın gövdesine bastırarak.

Kalbi yerinden fırlayacak gibi atan Amelia kendisini bu kadar korkuttuğu için öfkelenerek onu yumrukladı.

“Kes şunu,” diye emretti Colin ve genç kızı ağaçtan uzaklaştırıp sarsarken koyu renk gözlerini Amelia'ninkilere dikti. “Seni korkuttuğum için özür dilerim ama bana başka seçenek bırakmadın. Benimle görüşmüyorsun, benimle konuşmuyorsun...”

Colin onu kendine çekip Amelia'ya tamamen yabancı gelen güçlü gövdesiyle sıkıca sarıldığında genç kız çırpınmayı bıraktı.

“Elimi çekiyorum. Dilini tut, yoksa muhafızları başımıza toplarsın.”

Colin genç kızı bıraktı ve hastalıklıymış veya aynı ölçüde sevimsiz bir özelliği varmış gibi çabucak ondan uzaklaştı. Amelia ise atların ve Colin'den yayılan çalışkan erkek kokusunu şimdiden özlemişti.

Güneş ışığı siyah saçlarında parıltıyor, yakışıklı yüzünü aydınlatıyordu. Amelia onu gördüğü her seferinde midesinin sıkışmasından ve kalp atışlarının göğsünü zonklatacak kadar hızlanmasından nefret ediyordu. Yulaf rengi kazak ve kahverengi pantolonuyla baştan aşağı erkekti. Hem de tehlikeli ölçüde.

"Senden özür dilemek istiyorum." Colin'in sesi kaba ve ciddiydi.

Amelia ona öfkeyle baktı.

Colin sertçe nefesini üfledi ve iki eliyle saçlarını sıvazladı. "Onun benim için hiçbir anlamı yok."

Amelia, Colin'in onu korkuttuğu için özür dilemediğini anladı. "Ne güzel," dedi, öfkesini gizleyemeyerek. "Kalbimi kıran şeyin senin için hiçbir anlam taşımadığını duymak beni çok rahatlattı doğrusu."

Colin yüzünü buruşturdu ve çalışmaktan sertleşmiş ellerini uzattı. "Amelia. Anlamıyorsun. Çok gençsin; çok korunaklı yaşıyorsun."

"Evet, eh, sen de seni anlayacak yaşı daha büyük ve daha az korunaklı birini bulmuşsun." Amelia yürüyüp onun yanından geçti. "Ben de beni anlayan daha büyük birini buldum. Hepimiz mutluyuz, dolayısıyla..."

"Ne?"

Colin'in kısık sesi Amelia'yı şaşırttı ve genç adam kendisini sertçe yakalayınca bir çığlık attı. "Kim?" diye sordu Colin. Yüzü o kadar gergindi ki Amelia yine korktu. "Şu dere kıyısındaki çocuk mu? Benny?"

"Neden umursuyorsun ki?" diye karşılık verdi Amelia. "Sen onu bulmuşsun."

"Yani bu yüzden mi böyle giyindin?" Colin'in öfkeli bakışları Amelia'yı baştan aşağı süzdü. "Şimdi saçlarını bu yüzden mi topladın? Onun için mi?"

Amelia durumu yeterince değerli bularak en güzel elbiselerinden birini giymişti; masmavi kumaş üzerine minik kırmızı çiçekler işlenmiş bir elbiseydi. "Evet! O beni çocuk olarak görmüyor."

"Çünkü kendisi çocuk! Onu öptün mü? Sana dokundu mu?"

"Senden sadece bir yaş küçük." Amelia çenesini kaldırdı. "Ve bir kont. Bir beyefendi. Bir dükkânın arkasında bir kızla sevişirken yakalanmaz."

"Biz sevişmiyorduk," dedi Colin öfkeyle, Amelia'yı kollarından tutarak.

"Bana öyle göründü."

"Çünkü farkı bilmiyorsun." Colin'in parmakları genç kızın tenini huzursuzca yoğuruyordu; sanki dokunmaya dayanamıyor ama dokunmadan da edemiyormuş gibiydi.

"Yani sen biliyor musun?"

Colin cevap olarak dişlerini sıktı.

Ah, bu incitmişti! Sevdığı birinin var olduğunu bilmek. Colin'inin!

"Neden bunu konuşuyoruz ki?" Amelia kendini kurtarmaya çalıştı ama yapamadı. Colin güçlü ve hızlıydı. Amelia'nın ondan uzaklaşması gerekiyordu. Colin kendisine dokunduğunda nefesi kesiliyor, düşünemez hale geliyordu. Zorlanan duyularına sadece acı ve derin keder nüfuz edebiliyordu. "Seni unuttum bile, Colin. Senden uzak durdum. Neden benimle tekrar ilgilenesin ki?"

Colin bir elini Amelia'nın ensesindeki saçlara daldırarak onu kendine çekti. Göğüs kasları geriliyor, Amelia'nın göğüslerine tuhaf etkiler yapıyor, şişmesine ve sızlamasına neden oluyordu. Amelia karşı koymayı bıraktı çünkü devam ederse vücudunun nasıl tepki vereceğinden emin değildi.

"Yüzünü gördüm," dedi Colin, sertçe. "Seni incittim. Niyetim asla seni incitmek değildi."

Amelia'nın gözleri doldu ve gözyaşlarının akmasını engellemeye kararlı bir şekilde hızla gözlerini kırıştırdı.

"Amelia." Colin yanağını onunkine bastırırken sesinde acı vardı. "Ağlama. Buna dayanmamam."

"O zaman bırak beni. Ve uzak dur." Amelia zorlukla yutkundu. "Daha da iyisi, belki de bir yerlerde daha nitelikli bir iş bulabilirsin. Sen çalışkan biri..."

Colin'in diğer kolu genç kızın beline sarıldı. "Beni uzaklaştırmak mı istiyorsun?"

"Evet," diye fısıldadı Amelia, sıkıdığı yumruklarını Colin'in göğsüne dayayarak. "Evet, bunu istiyorum." Onu başka bir kızla birlikte görmemek için her şeyi kabul edebilirdi.

Colin burnunu Amelia'nın saçlarına gömdü. "Bir kont... Lord Ware olmalı. Tanrı cezasını versin."

"Bana iyi davranıyor. Benimle konuşuyor, beni gördüğünde gülümsüyor. Bugün beni ilk kez öpecek. Ve ben..."

"Hayır!" Colin geri çekilirken göz bebekleri kapkaranlık işkence havuzları gibi büyüyüp irislerini yutmuştu. "Benim asla sahip olamayacağım her şeye sahip olabilir; sen dâhil. Ama Tanrı şahidimdir, bunu benden çalamayacak."

"Neyi..?"

Colin hiç beklenmedik bir şekilde Amelia'nın dudaklarına yumularak onu o kadar şaşırttı ki genç kız kıpırdıyamadı.

Amelia neler olduğunu, Colin'in neden böyle davrandığını, neden şimdi, bugün ona böyle yaklaştığını ve tadına susamış gibi öptüğünü anlayamadı.

Colin başını yana yatırarak dudaklarını Amelia'nunkilerle aynı hizaya getirdi ve başparmaklarıyla nazikçe genç kızın çenesine bastırarak ağzını daha çok açmaya zorladı. Amelia özlemle ürperirken hayal gördüğünden veya aklını kaçırdığından korkuyordu. Ağzı açıldı ve Colin'in dili ıslak kadife gibi içeri kayarken Amelia'nın boğazından bir inilti döküldü.

Korkuya kapıldığı için nefesi kesildi. Sonra Colin, sevgili Colin'i ona mırıldandı ve parmakları yatıştırıcı bir okşayışla elmacık kemiklerinin üzerinde dolaştı.

"İzin ver," diye fısıldadı Colin. "Güven bana."

Amelia ayaklarının ucunda yükselerek ona daha çok sokuldu ve elleri Colin'in ipek gibi buklelerine gömüldü. Hiçbir deneyimi olmadığı için sadece Colin'i izliyor, ağzını nazikçe yemesine izin veriyor, dili çekingen bir şekilde onunkine dokunuyordu.

Colin'in boğazından açlık ve ihtiyaçla dolu bir inilti dökülürken elleri Amelia'nın başının arkasını daha iyi kavradı ve açısını güzelce ayarladı. Bağlantı daha derinleşmiş, Amelia'nın karşılığı daha da şiddetlenmişti. Bütün vücudunu, tüylerini diken diken eden karıncalanmalar sarmıştı. Şimdi içinde bir umursamazlık ve umut büyüyordu.

Colin'in bir eli aşağı kayarak Amelia'nın sırtını dolaştıktan sonra kalçasını yakaladı ve onu yukarı çekip vücuduna bastırıldı. Amelia onun sert erkekliğini hissederken içinde derin bir sızı belirdi.

"Amelia... tatlım." Colin'in dudakları Amelia'nın ıslak yüzünde dolaştı ve gözyaşlarını öperek kuruladı. "Bunu yapmamalıyız."

Ama yine de genç kızı öpmeye, okşamaya ve kalçalarını ona doğru bastırmaya devam ediyordu.

"Seni seviyorum," dedi Amelia, nefes nefese. "Seni o kadar uzun zamandır seviyorum ki..."

Colin dudaklarını onunkilere bastırarak genç kızı sustururken tutkusu daha da coştı; şimdi elleri Amelia'nın bütün sırtında ve kollarında dolaşıyordu. Amelia nefes alamayınca dudaklarını ayırarak geri çekildi.

"Bana beni sevdiğini söyle," diye yalvardı, göğsü hızla kalp inerken. "Söylemelisin. Ah, Tanrım, Colin..." Gözyaşlarıyla dolu yüzünü Colin'inkine sürttü. "Çok zalim davrandın."

"Sana sahip olamam. Beni istememelisin. Biz..."

Colin bir küfür savurarak ondan uzaklaştı. "Sana böyle dokunmam için fazla gençsin. Hayır. Başka bir şey söyleme, Amelia. Ben bir hizmetkârım. Her zaman hizmetkâr olacağım ve sen her zaman bir vikontun kızı olacaksın."

Amelia kollarını karnına sarmıştı ve vücudunu ateş basmamış da, üşüyormuş gibi titriyordu. Teni ateş gibiydi ve dudakları şişmiş, zonkluyordu. "Ama beni seviyorsun, değil mi?" diye sordu Amelia, güçlü olmaya çalışmasına rağmen titreyen sesiyle.

"Bana bunu sorma."

"Bana en azından bu kadarını veremez misin? Sana sahip olamayacaksam, asla benim olmayacaksan, en azından kalbinin bana ait olduğunu söyleyemez misin?"

Colin homurdandı. "Benden nefret etmenin en iyisi olacağını sanmıştım." Başı gökyüzüne kalkarken gözleri sımsıkı kapandı. "Benden nefret edersen, hayal kurmayı bırakacağımı ummuştum."

"Ne hayali?" Amelia temkini bir kenara atarak ona yaklaşırken parmakları Colin'in bluzunun altına kaydı ve karnının sert çıkıntularına dokundu.

Colin onun bileğini yakalayarak gözlerine öfkeyle baktı. "Bana dokunma."

"Benim hayallerim gibi mi?" diye sordu Amelia, kısık sesle. "Az önce yaptığın gibi beni öptüğün ve beni hayatta her şeyden daha çok sevdiğini söylediğin hayallerim gibi mi?"

"Hayır," diye homurdandı Colin. "Benimkiler tatlı, romantik ya da kızlar için değil. Bir erkek hayalleri, Amelia."

"O kıza yaptıkların gibi mi?" Amelia'nın alt dudadı titredi ve bunu gizlemek için dudadını ısırıldı. Zihni acı verici anılarla doluydu ve vücudunun bilinmedik özlemleri, kalbinin yalvaran talepleri canını daha da çok yakıyordu. "Onu da hayal ediyor musun?"

Colin yine genç kızın bileğini tuttu. "Asla."

Amelia'yı tekrar öptü; bu kez daha hafif, daha nazikti ama aynı ölçüde tutkuluydu. Dudakları bir kelebeğin kanatları kadar yumuşak bir şekilde Amelia'nunkilere sürtünüyor, dili içeri kayıp geri çekiliyordu. Bu saygılı bir öpücüktü ve Amelia'nın yalnız kalbi onu yağmuru emen çöl toprağı gibi emiyordu.

Colin onun yüzünü ellerinin arasına alarak fısıldadı: "Sevişmek budur, Amelia."

"Bana onu böyle öpmediğini söyle." Genç kız ağlıyor, tırnakları kazağının üzerinden Colin'in sırtına gömülüydü.

"Kimseyi öpmüyorum. Asla öpmedim." Colin alnını onun kine dayadı. "Sadece seni. Daima sadece sen oldun."

Amelia şiddetle irkilerek uyandığında kalbi gençlik tutkularının kalıntılarıyla deli gibi atıyordu. Örtüleri üzerinden atarak

doğrulup otururken, soğuk gece havasının ince geceliğinin üzerinden terden ıslanmış tenini okşamasına izin verdi. Titreyen parmaklarını dudaklarına götürdü ve karıncalanmalarını bastırma çabasıyla şişmiş kıvrımlarına bastırıldı.

Rüya o kadar canlıydı ki. Colin'in tadını hâlâ alabiliyormuş gibiydi; bugüne dek açığım duyduğu o egzotik tat. Böyle anıları hatırlamayalı yıllar olmuştu. Hepsinin geçmişe gömülüp silindiğini, belki de iyileşmeye başladığını sanıyordu. Nihayet.

Neden şimdi? Düğünü kabul ettiği için miydi? Colin'in anısı baş gösteriyor ve hayatının aşkının bir kenara atılmamasını mı istiyordu?

Amelia gözlerini kapadı ve arsızca çekici dudakların üzerinde beyaz bir maske gördü.

Montoya.

Onun öpücüğü de Amelia'yı titretmişti. Tepeden tırnağa. Onu bulmak zorundaydı. Onu *bulacaktı*.

"Ne diyor?"

Colin görev mektubunu dikkatle katlayarak masasının çekmecelerinden birine tıktı. Jacques'a baktı. "Cartland'ım burada, İngiltere'de bir grup adama liderlik ettiğine inamıyor."

"Sizi canlı geri getirmek istemeyecektir." Jacques pencereye doğru yürüdü ve ön taraftaki araba yoluna bakmak için paneli kenara çekti.

Kaldıkları köşk iyi durumda bir kiralık evdi. Şehirde kısa mesafedeydi; rahat kullanılacak kadar yakın ama kimsenin onları fark etmeyeceği kadar uzaktı. Mesafe takip edilip edilmediklerini anlamalarını da sağlıyordu ki Colin birkaç gece önce takip edilmişti. Amelia'yla dans edip onu öptüğü gece.

“Gündüzleri içeride kalmanız iyi,” dedi Jacques, yine ona dönerek. “Her taraftan üzerinize geliyorlar.”

Colin başını iki yana sallayarak gözlerini kapadı ve koltuğunun arkasına yaslandı. “Ona o şekilde yaklaşmam aptalcaydı. Şimdi St. John’ın dikkatini üzerime çekmişken, Amelia’yla neden öyle ilgilendiğimi öğrenmeden rahat etmeyecektir.”

“O güzel bir kadın,” dedi Jacques. Sesinde bir Fransız erkeğinin bu tür şeylere duyduğu doğal takdir vardı.

“Evet, öyle.”

Güzelliğın ötesinde. Yüce Tanrım, bir kadının böylesine mükemmel olması nasıl mümkün olabilirdi? Uzun kirpiklerin çevrelediğı çarpıcı yeşil gözler. Öpülesi dudaklar. Krem gibi bir ten ve yetişkin bir kadının tamamen olgunlaşmış kıvrımları. Hepsi, her zaman çekici bulduğı bir gizli cinsellik havasıyla taşınyordu.

Baloya katılma fikrinin onu görme ve aşkının karşılıksız olmadığını öğrenme umudundan kaynaklandığını artık itiraf edebilirdi. Belki de duygularını bu kadar yoğunlaştıran şey onun yokluğuydu. Belki de onun amsını zihninde süslemişti.

“Ama onu sevmenin nedeni bu değil,” diye mırıldandı Jacques.

“Hayır,” dedi Colin, “değil.”

“Ruhunda böylesine özlem olan bir kadını nadiren görürsün. Ancak onu senin yaptığın gibi izlemiş olmama rağmen, benim ilgimi fark etmedi, sadece seninkini fark etti.”

Bunun kendi hatası olduğunu biliyordu. Onun profiline tekrar tekrar kaçamak bakışlar atmak, onu açıkça görme iştahını artırmaktan başka bir işe yaramamıştı. *Bana bak*, demişti sessizce. *Bana bak!*

Ve böylesine aç gözlerle izlenmeye direnemeyerek bakmıştı.

Göz teması aralarındaki mesafeye rağmen hızlı olmuş ve kalbinin derinliklerine işlemiştir. Jacques'ın söz ettiği özlemi o da hissetmiştir. O özlem, Colin'in içinde o isteği –her neyse– hemen yerine getirme dürtüsü doğurmuştu. Her neye ihtiyacı varsa.

“Onu diğer adamın elinden alabilirsiniz,” dedi Jacques.

Bunu o da biliyordu. Dans ederlerken ve sonra öpüşürlerken Amelia'nın içindeki tereddüdü hissetmişti.

“Keşke o gece Cartland'ı hiç izlemeseydim!” diye hırladı Colin, içindeki öfke güçlü bir şeye dönüşürken. “Her şey farklı olurdu.”

Amelia şimdi onun yatağında, altında kıvranıyor, kendisi de yüzeyin altında beklediğini hissettiği şehveti uyandırarak içinde sert bir şekilde gidip geliyor olurdu. Zihninde Amelia'nın boğuk bir sesle adını haykırdığını, ipek gibi teninin ince bir ter tabakasıyla kaplandığını hayal edebiliyordu.

Onu mantık sınırlarının ötesine zorlar, asla hayal edemeyeceği yerlere taşırdı...

“Hayatlarımızdaki dönemeçlerin bir nedeni vardır,” dedi Jacques, masaya dönüp Colin'in karşısına otururken. “Bütün hayatımı Fransa'dan hiç ayrılmadan yaşayabilirdim ama sizin peşinizden buraya gelmek kaderimmiş.”

Colin şehvet düşüncelerini zihninden atarak gözlerini açtı. “Sen iyi bir adamsın, Jacques, borcunu ödemek için mezara bile girersin.”

“Mösyö Leroux kız kardeşimin hayatını kurtardı; onunla birlikte yeğeniminkini de,” dedi Jacques, sakince. “Cinayetinin cezasız kaldığını bilerek yaşayamam.”

“Peki, ona nasıl ödeteceğiz?”

Fransız gülümsedi ve sert yüz hatları yumuşadı. “Onu öldürmek isterdim fakat bu sizi dezavantajlı bir duruma sürükler.

Tek tanışınız ben olduğum için masumiyetinizi kanıtlamakta son derece zorlanırsınız.”

Colin buna yanıt vermedi. Jacques ona zaten istemeye hakkı olduğundan daha fazla yardım etmişti.

“Bu yüzden itiraf etmeli.” Jacques omuz silkti. “O itirafı almak için gereken her şeyi yapmaktan çok zevk alacağım.”

Colin başıyla onaylayarak pencereye doğru baktı. Hava saatler önce kararmıştı. Kısacası, şimdi evden çıkabilir ve adam kendisini bulmadan önce Cartland’ı bulmak için gizlice araştırmaya başlayabilirdi. Ama önce biraz dinlenmesi gerekiyordu. “Birkaç saatliğine dinleneceğim, sonra çıkıp neler bulabileceğime bakacağım. Çenesi gevşek biri mutlaka vardır. Sadece böyle birini bulmam gerekiyor.”

“Belki de burada yanında çalıştığınız adamı bulmalısınız,” dedi Jacques, temkinli bir tavırla. “Quinn’i yöneten adam.”

Colin, Lord Eddington’la hiç karşılaşmamıştı; onunla ne yazmış ne de tek kelime konuşmuştu. Bütün iletişimi Quinn sağhyordu ve Colin’in bildiği kadarıyla Eddington onun emrinde çalışan adamların kimliğini bilmiyordu. Bir sırdaş olduğunu kanıtlaması mümkün değildi. “Hayır, bu mümkün değil,” dedi asık yüzle. “Birbirimizi tanımıyoruz.”

Fransız bu habere çok şaşırarak gözlerini kırıştırdı; o kadar ki konuşurken kendi dilini kullandı: “*Vraiment?*”

“Cidden.”

“Eh, o zaman... bu yolu izleyemeyiz demektir.”

“Evet. Ne yazık ki öyle.” Colin ayağa kalktı. “Uyandığımda yine konuşuruz.”

Jacques başıyla onayladı ve Colin’in odadan çıkmasını bekledi. Sonra masaya yaklaşarak bir çekmeceyi açtı ve beyaz yarım maskeyi çıkardı.

Colin artık herhangi bir baloya filan katılmayacağından, maskenin hâlâ duruyor olması duygusal değerini ele verirdi. Jacques, yeni arkadaşını Bayan Benbridge'in yanındayken izlemişti ve kadının onun için çok değerli olduğunu anlamıştı.

Dolayısıyla kadını elinden geldiğince izleyecek ve mümkünse güvenliğini sağlayacaktı. Şansları yaver giderse, Jacques görevini tamamlar, Cartland cezasını bulur ve Colin de sevdiği kadına kavuşurdu.

Amelia çocukken devlerle iletişim kurmayı öğrenmişti.

Elbette ki o zamanlar sadece hayaliydi. Karşısında duran adamsa gayet gerçektir fakat kafasındakiyle aynı türde bir dev olduğunu biliyordu; sert, güçlü, haşın görünüşünün altında nazik biri.

"Buna şantaj denir!" diye bağırdı Tim, onun tepesinde dikilirken.

Amelia elini ensesine götürerek başını bu kadar yukarı kaldırmanın yarattığı ağrıyı hafifletmek için boynunu ovaladı. "Hayır," diye inkâr etti. "Hiç de değil. Şantaj kişiye sadece tek bir seçenek sunar. Ben sana farklı seçenekler sunuyorum."

"Seçeneklerinden hoşlanmadım." Tim iri kollarını geniş göğsünde kavuşturdu.

"Seni suçlamıyorum. Onları ben de pek fazla umursamıyorum."

Amelia yakındaki pencerenin önünde duran minderli koltuğa yürüdü. Üst aile salonu insanlarla, St. John'ın bütün çalışanlarıyla doluydu. Kimi kâğıt oynuyor, kimi sohbet ediyor, kimi abartılı bir sesle gülüyor, diğerleriyse bütün gün işlere koşturmaktan bitkin düşmüş bir halde oturdukları yerde uyukluyordu.

“Adam niyetini doğrudan ifade etseydi herkes için çok daha kolay olurdu.” Amelia sarı ipek tafta eteğini silkeledi ve akşam kıyafetiyle olabildiğince rahat bir şekilde oturdu. “Ama bunu yapmadı ve bu yüzden bizim tahmin etmemiz gerekiyor. Ben tahminde bulunmakta pek iyi değilimdir, Tim. Bunun için sabrım yok.”

Amelia dev adama kirpiklerinin altından bakarak gülümsedi.

Tim alaycı bir tavırla gülerek kaşlarını çattı. “Senin kafanı takacak başka bir şeyin yok mu? Gelinlikler filan?”

“Hayır. Aslında yok.”

Aslında yaklaşan düğünü planlamakla uğraşıyor olması gerekirdi. Uyandığı saatten yatağa girdiği ana kadar başka hiçbir şey için zamanı olmamalıydı. Bu yılın en beklenen olayıydı ve iyi idare edebilirse, gelecekteki kontesliği için harika bir başlangıç olurdu.

Oysa o kafayı maskeli hayranına takmıştı. Meraklandığında saplantılı olurdu ve sadece adamın niyetini öğrenebilirse, daha önemli konulara odaklanabileceğini düşünüyordu.

Bu, düğün öncesi gerginlikti. Son bir kaçamak ihtiyacı. Çocukluk kaprislerine veda.

Başını iki yana salladı. Maskeli Montoya'nın neden bu kadar ilgisini çektiği sorusunun pek çok cevabı vardı ama gerçek nedeni kafasını kurcalıyordu.

“Eh, hiçbir araştırma yapmıyorsun,” diye homurdandı Tim. “Benim gözetimimdeyken olmaz.”

“Tamam,” dedi Amelia, uysal bir tavırla. “Sadece onu bulduğunda bana haber ver.”

“Hayır.” Tim'in çenesi ısırmaktan çok havlamak gibi bir hareket yaptı. Bu akşam yeşil, yünlü bir pantolon ve yeşil iplikle işlenmiş siyah bir yelek giymişti. Amelia ilk kez onun

bu kadar renkli giyindiğini görüyordu. Kaba beyaz saçları arkadan örülmüştü ve top sakalı titiz bir şekilde düzeltilmişti.

Amelia çabası için ona hayranlık duyuyor, sergilediği dikkatin tamamen kendisine olan şefkatinden kaynaklandığını biliyordu. Bu akşam Rothschild'ların balosunda peşinde dolaşırken Amelia'nın onunla gurur duymasını istiyordu. Elbette ki kendisi katılmayacak, sadece dışarıdan izleyecekti ama yine de görünüşüne çok dikkat etmişti.

Ne olursa olsun Amelia onunla gurur duyuyordu.

"Pekâlâ o zaman." Amelia abartılı bir şekilde iç çekti. "Onu kendim izleyeceğim ve seni de dadım olduğun için yanımda sürükleyeceğim."

Tim homurdandı ve birkaç kişi onlara doğru döndü. "Pekâlâ," diye tersledi. "Sana haber veririm ama yerini veya nasıl olduğunu söylemem. Yine de o adamı unutsan iyi olur. Seni bir daha rahatsız etmeyeceğine söz verebilirim."

"Ne güzel." Amelia elini hafifçe yanındaki yere vurdu ve bu konuda dilini tutmaya karar verdi. Montoya'yı yine görecek; yalnızken. St. John'ın esaretinde veya ondan uzakta olması fark etmezdi. Buna mecburdu. İçindeki bir ses konuyu unutmamasına izin vermiyordu. "Gel de bana Sarah'dan söz et. Onu yakında onurlandıracak mısın?"

Tim'in ağır adımlarıyla yer titredi ve oturduğunda koltuk gıcırdadı. Amelia gülümsedi. "Annen iriyarı bir kadın mıydı?"

Tim'in sırtışı bulaşıcıydı. "Hayır. Ufak tefekti ama o zamanlar ben de öyleydim."

Amelia güldü ve Tim'in kızardığını görünce konuyu değiştirdi. "Sarah'dan söz et..."

Sarah, uzun zamandır Maria'nın özel hizmetçisiydi; sessiz ve sadık biriydi. Tim yıllardır ona tutkundu ama ikisi de herhangi bir adım atmıyordu.

"Beni istemiyor ki," dedi Tim, asık yüzle.

Amelia gözlerini kırptırdı. "Nedenmiş?"

"İşimin fazla tehlikeli olduğunu söylüyor. Çocuklarıyla dul kalmak istemiyormuş. Çok zormuş."

"Ah!" Amelia kaşlarını çattı. "Dürüst olmak gerekirse, bunu anlamıyorum. Aşk ziyan edilemeyecek kadar değerlidir. Doğru zamanı, doğru yeri beklemek... Bazen hiç gelmez ve mutluluğu kaçırsın."

Tim ona baktı.

"Genç olduğum için beni küçümseme," diye çıkıştı Amelia.

"Hayat seni henüz sınamamış."

"Beni geri tuttu, elimi kolumu bağladı, istediğim şeyleri elde etmemi engelledi."

"Bir şeyi dışarıdan görmekle sahip olduktan sonra elinden alınması farklıdır." Tim'in bakışları nazikti. "Şu seyisi özlemeyi bırak artık. Kont bütün bunları görmezden gelerek nezaket gösteriyor." Tim kolunu sallayarak bütün odayı gösterdi.

Amelia iç çekti. "Biliyorum. Onu seviyorum. Ancak aynı değil."

"Çingene yaşasaydı, ona karşı duyguların zayıflardı."

"Hiç sanmıyorum," dedi Amelia. Colin'i zihninde gülerken, koyu renk gözleri neşeye ve şefkatle parlarken görüyordu. Sonra da tutkuyla kızarmış bir yüzle. Öpüşmekten fazlasını yapmamışlardı fakat şehvet vardı. İhtiyaç. O duyguların dayanılmaz ölçüde kör edici bir parlaklığa ulaşacağı hissi.

Beklenti hissi... içinde hâlâ vardı. Tatmin olmamışlık. Dokunulmamışlık.

Ta ki Montoya onu öpene kadar.

Sonra içinde parıldamıştı. Sadece bir an için ama uzun süredir uyuyan duyguları uyandırmaya yetmişti. Açıklayamadığı şey buydu. Ne birine ne de kendine. İki aşkı arasında benzer bulduğu bir şey varsa, o da buydu. Yasak olana çekim duyduğuna karar vermek çok tedirgin ediciydi. Sahip olamayacağı şeye. Olmaması gereken şeye.

Amelia eteğinin katlarının arasında, Montoya'yı tekrar görebileceği umuduyla cebinde taşıdığı gizli paketi eliyle tuttu.

"Kont Ware ziyaretinize geldi," diye uşak kapıdan seslendi.

Tim yerinden kalkarak elini Amelia'ya uzattı. "İyi bir adam," diye tekrarladı.

Amelia başıyla onaylayarak notu cebinde bıraktı ve parmaklarını Tim'in avucuna yerleştirdi.

Beyaz maske adam onu izliyordu.

Maske aynıydı fakat maskeyi takan adam aynı değildi. Bu adam daha kısa boylu, daha tıknazdı. Giysileri Montoya'nın kilerle aynı tarzda olmasına rağmen o kadar kaliteli değildi.

Kimdi bu adam? Ve neden Amelia'yla bu kadar ilgileniyordu?

Amelia'nın keyfi kaçmıştı fakat bunu iyi gizlediğini umuyordu. Montoya'nın, kendisine romantik bir ilginin ötesinde bir nedenle yaklaşmış olabileceğini bilmesine rağmen, kişisel olduğuna inanmayı tercih etmişti. Montoya'nın kaybettiği sevgilisine duyduğu özlem, tıpkı Amelia'nunki gibiydi. Onunla arasında daha önce sadece Ware ve Colin'le hissettiği gibi bir bağ hissetmişti.

Hepsi bir yalan mıydı?

Aniden kendini yapayalnız ve çok saf hissetti. Balo salonu çok kalabalıktı. Koluna girdiği kont etkileyici ve sadıktı. Biri

onunla konuşuyordu ama Amelia kendini engin denizlerin ortasındaki bir adadaymış gibi hissediyordu.

“Rahatsız mısın?” diye sordu Ware, fısıldayarak.

Amelia başını hayır anlamında sallayarak bakışlarını beyaz maskeli adamdan ayırmaya çalıştı ama yapamadı. Montoya’yı aradığı için kendine kızıyordu. Bunu yapmış olmasa, içinde ona duyduğu ilginin hayalini canlı tutabilirdi. Oysa şimdi onu kaybetmişti ve bu kaybı derinden hissediyordu.

“Yürüyelim mi?” diye önerdi Ware. Gülümsemesi ve kendileriyle konuşan adama göz kırpmasıyla kabul edilebilir hale gelen son derece yakın bir duruşla Amelia’ya doğru eğildi. “Lord Reginald’ın anlattıkları beni de uyutacak.”

Amelia gülümsemeye çalıştı fakat dudaklarının kenarları kasılmış gibiydi. Bakışlarını kendisini dikkatle izleyen maskeli adamdan ayırdı ve Ware’in endişeli bakan mavi gözleriyle karşılaştı. “Bu hoşuma gider, Lordum.”

Ware izin istedi ve Amelia’yı nazikçe sürüklemeye başladı. Her korumacı davrandığında olduğu gibi, Amelia’nın kalbi yine minnetle doldu. Amelia bu duygunun aşka dönüşmesini umuyor ve belki de evlendikten sonra bunun olabileceğini düşünüyordu. Ware’in de kendisine aynı ölçüde değer verdiğini biliyordu.

Amelia ona baktı ve göz göze geldiler. “Senin için yaptığım her şey, tatli Amelia, bana şimdiki gibi baktığın anlar için.”

Amelia kızarak bakışlarını kaçırdı ve maskeli adamın salonda kendisiyle aynı hızda yer değiştirdiğini, tam karşısında kalmaya dikkat ettiğini gördü.

“Bana biraz izin verir misin?” diye sordu Amelia, Ware’e gülümseyerek.

“Sadece biraz.”

Kadın konuklardan biri yanlarından geçerken Ware'in uzun vücuduna hayranlıkla baktı.

"Seni kışkırtıcı şeytan seni," diye takıldı Amelia.

Ware göz kırptı ve geri çekilerek Amelia'nın eldivenli elini öptü. "Sadece senin için."

Bu bariz yalan karşısında Amelia gözlerini devirdi ve Ware'den ayrılarak dinlenme odalarına uzanan koridora yöneldi. Adamın kendisini izlemesini kolaylaştırmak için acelesiz davrandı ve koridordan ilerledi. Ortalıkta pek çok konuk vardı. Balo salonunun açık kapılarından müzik sesi geliyordu. Duvara dizilmiş şamdanlarda mum ışıkları titreşiyordu. Amelia kendini güvende hissediyordu.

Derin bir nefes alarak olduğu yerde döndü ve adamla yüzleşti.

Adam birkaç adım arkasındaydı. Amelia bir kaşını kaldırdı ve adama yaklaşmasını işaret etti. Adam gülümseyerek yaklaştı ama belli bir mesafede durdu.

"Ma-maskeniz..." diye başladı Amelia.

"Onun maskesi," diye düzeltti adam, net bir Fransız aksanıyla.

"Neden? Beni mi istiyor, yoksa St. John'ı mı?"

"St. John'ın kim olduğunu bilmiyorum."

Amelia bir an tereddüt etti ve seçeceği davranış şeklini hesapladı; sonra elini cebine attı. Orada gizlediği şeyi çıkarak adama uzattı.

Fransız'ın başı düşünceli bir tavırla yana yattı. Amelia'nın uzattığı şeyi aldı ve nezaketle eğildi. "Matmazel."

"Bunu kendisine verin," dedi Amelia. Sonra çenesini kaldırarak adamın yanından geçti ve Ware'in yanına geri döndü.

Beşinci Bölüm

“Tanrı aşkına! Neden gittin?”

Colin çahşma odasındaki şöminenin önünde bir aşağı bir yukarı yürüyüp homurdanıyordu.

“Çünkü,” dedi Jacques, rahatça.

“Çünkü mü? *Çünkü!*” Colin elindeki şeye baktı, bu Amelia’nın minyatürüydü; ancak bir sevgilinin görebileceği haliyle. *En dishabile!*, bir omzu kışkırtıcı bir şekilde neredeyse göğsüne kadar açık, saçları omuzlarından aşağı salınmış, dudakları kırmızı ve hafifçe aralanmış haldeydi. Sanki uzun süre sevişmiş gibi.

Bu kimin için yapılmıştı? Onun için olmadığı kesindi. Aylar önce yaptırılmış olmalıydı.

“Çok güzel görünüyordu, mösyö.”

Colin şöminenin önünde duraksayarak ağır bir şekilde duvara yaslanırken onu görmüş olmayı diliyordu. “Ne renk giymişti?”

“Sarı.”

“O mu sana yaklaştı?”

“Öyle de denebilir.” Jacques kanepeye oturdu ve bir kolunu rahat bir tavırla sırtlığın üzerine attı. Tutumu, Colin’in içsel karmaşasının tam tersiydi. “Ona hayran oldum.”

Colin telaşla nefesini bıraktı. “Lanet olsun! Onu uzak tutmak istiyordum.”

“Neden? Güvenliği için mi? Çok sıkı korunuyor zaten.” Fransız’ın parmakları kanepenin arkasını çerçeveleyen ahşabın üzerinde sessizce sekti. “O neden?”

“Ablası ve ablasının kocası... ikisi de ünlü suçlular. Amelia’nın kendilerine karşı kullanılmasından korkuyorlar; tıpkı benim korktuğum gibi.” Colin şöminenin yanından ayrılarak masanın arkasındaki koltuğa ağır bir şekilde çöktü.

“Babasının önemli bir adam olduğunu sanıyordum.”

“Bir vikonttu, evet.” Jacques’m kaşlarının kalktığını görünce devam etti. “Kibrinin önüne geçen tek şey zalimliğiydi. Kendi istek ve hırslarından başka bir şeyi gözü görmüyordu. Kızına, Amelia’nın ablasına ulaşabilmek için güzel bir dulla evlendi. Maria’yı en iyi okullara gönderdikten sonra, dul tazminatlarına el koyabilmek için onu evlendirdiği kişileri öldürdü.”

“*Mon Dieu!*”² Jacques’m parmakları donup kaldı. “Kız neden kaçmadı ki?”

“Amelia, Lord Welton’ın elindeydi ve onu Maria’nın işbirliğini sağlamak için kullanıyordu.”

Fransız’ın yüzü sertleşti. “Umarım ödülünü almıştır. Hayatta, birinin kendi ailesine karşı işleyebileceği suçlardan daha tiksindirici bulduğum çok az şey vardır.”

“Lord yargılanıp asıldı. Maria kız kardeşini kurtarmaya çalışırken Christopher St. John’la tanıştı; adam ünlü bir korsan

ve kaçakçı. Birlikte Amelia'yı kurtardılar ve Welton'ı, Maria'nın iki kocasının cinayeti nedeniyle tutuklattılar.”

Colin bir eliyle saçlarını sıvazladı. “Ashnda hikâye bundan çok daha karmaşık ama St. John ve karısının çok sayıda düşmanı olan bir çift olduğunu söylemek yeterli olur.”

“Bayan Benbridge’in geçmişte ve şimdi içinde yaşadığı şartlar düşünülürse, bana bu şekilde yaklaşması daha da ilginçleşiyor.”

“Amelia asla bekleneni yapan biri olmadı.” Colin’in bakışları elindeki minyatüre kaydı. Aldırmamanın bir yolunu bulmak zorunda olduğu karşı konulmaz bir görüntüydü.

“Size ne verdi?”

“Bir davetiye.” Amelia gizlice Fairchilds müzikalinde buluşmalarını istemişti. Onu görmek ve onunla konuşmak için bir fırsat daha.

“Gidecek misiniz?”

“Bence en iyisi şehirden ayrılmam olur,” dedi Colin. alternatif yerleri düşünerek. Cartland’m ailesinin kökeninin dayandığı Bristol’a gidebilir ve orada bir şeyler bulmaya çalışabilirdi. Cartland gibi bir adamın hoş bir geçmişi olmazdı. Colin orada adamı açığa çekmek için bir şeyler bulabilirdi. “Bir yerde çok uzun süre kalma riskine giremeyiz.”

“Ama ben Londra’dan çok fazla tiksinnemeye başlıyordum,” dedi Jacques, alaycı bir tavırla.

Colin, Fransız’ın gizlemek için büyük çaba harcamasına rağmen İngiltere’den hoşlanmadığını ve bir an önce evine dönmek istediğini biliyordu.

“Benimle gelmek zorunda değilsin.” Colin kelimelerini yumuşatmak için gülümsedi. “Açıkçası, neden burada olduğunu da bilmiyorum zaten.”

Jacques geniş omuzlarını silkti. "Bazı adamlar liderlik etmek için doğar. Ben de hizmet etmek için doğmuşum." Ayağa kalktı. "Eşyalarımızı toplamaya başlayayım."

"Teşekkür ederim." Colin, Amelia'nın çok değerli minik heykelini yumruğunun arasına aldı ve çekmeceye duran maskenin yanına koydu. "Sana katılacağım."

Yerinden kalkarken kendini Amelia'dan uzaklaştırmasının onun için yapabileceği en iyi şey olduğunu düşündü.

Ancak görüntüsü zihnini terk etmiyor, dayanıp dayanamayacağını merak ettirecek şekilde içini kemiriyordu.

Amelia hep gezintileriyle tanınmıştı. Sıradışı çocukluğu, yalnızlığa ihtiyaç duymakla birlikte aynı zamanda yalnızlıktan nefret etmesine neden olmuştu. Bir yerde asla uzun süre oturmazdı ve sık sık yalnız kalmak için bahaneler uydururdu; en özel yemek davetlerinde bile. Ware onun huzursuzluğunu anlıyordu; hemen yürüyüşe çıkmayı ve biraz hava almayı önermesinin nedeni buydu.

Dolayısıyla dinlenme odasını kullanmak için biraz izin istediğinde, Ware aldırış etmedi; Amelia'nın refakatçisi olan Leydi Montrose da öyle. İkisi de gülümseyerek başıyla onayladı ve onu rahat bıraktılar.

Ya Montoya geldiyse.

Elinden geldiğince sessiz bir şekilde alt kata indi ve yaklaşan sesler gerçek bir tehlike olabileceği için bulduğu bir nişe süzülürdü. Konukların geçip gitmesini beklerken kalbi deli gibi atıyordu.

Ortaya çıkacak mıydı? Bir yolunu bulacak mıydı? Maskeli baloya katılması, Amelia'yı onun önemli bir adam olduğuna inandırmıştı. Leydi Fairchild'la doğal bir tanışma, bu geceki

davete katılması için yeterli olurdu. Ancak onu soruşturduğunda, Amelia boş bakışlarla karşılaşmıştı.

Davet edilmemişti.

Yine de bu, burada olmayacağı anlamına gelmiyordu.

Amelia'ya olan ilgisi St. John'dan kaynaklanıyorsa, eve girip özel oturma odasını bulmak için gereken bilgiye sahip olmalıydı. Ancak gelmemesinin Montoya'nın kendisi için daha iyi olup olmayacağına karar veremiyordu. İçinde yaşadığı ev ve evlenmeye karar verdiği adam düşünülürse, daha fazla sorunu kaldıramazdı. Ancak kalbi duruma bütün olarak aldırmazlık gösteriyor ve sadece istediği şeye odaklanıyordu. Montoya davetine karşılık verirse Amelia ne yapacağından emin değildi; sadece vermesini dilediğini biliyordu.

Bu düşünceyle içi beklentiyle doldu. Bu akşam için özel olarak giyinmiş, koyu safir rengi, kalın damaskodan yapılmış, gövdesi, dirsekleri ve alt eteği gümüş dantelli bir elbise seçmişti. Saçlarında, boğazında ve parmaklarında safirlerle, daha büyük ve daha deneyimli görünüyordu.

Keşke içinde de öyle hissetseydi. Oysa kendini genç bir kız gibi hissediyordu; Colin'i göreceği için heyecanlı ve sadece onun uyandırdığı duyguları hissetmeye hevesli. Bir daha asla aynı şeyleri hissedemeyeceğini düşünmüştü. Maskeli bir yabancıya karşı bunları hissetmek hem heyecan verici hem de korkutucuydu.

Sonunda notunda belirttiği küçük oturma odasına ulaştı. Sarah bu odayı Fairchild'ların yanında çalışan kuzeninden öğrenmişti. Bu bilgiyi ona genç kadının gerekirse çekilecek sessiz bir yeri olmasını isteyen hizmetçi vermişti.

Elini kapının tokmağına koyunca bir an duraksayan Amelia, derin bir nefes aldı ve sınırlarını sakinleştirmeye çalıştı.

Ama umutsuz bir girişim olduğu için bundan vazgeçti. Kapıyı açıp içeri süzüldü. Perdeler açıldı ve pencereden içeri gümüş rengi ay ışığı süzülüyordu.

Genç kadın kapının dibinde bekleyerek gözlerinin karanlığa alışmasına izin verdi. Beklentili bir şekilde nefesini tutarken kendi nabzının ötesini duyabilmek için kulak kabarttı; onun orada olmasını ve kendisine seslenmesini umuyordu.

Ancak şöminenin üzerinde tıkırdayan saatten başka bir ses yoktu.

Amelia pencereye yaklaşarak döndü ve odaya bakındı. İki kanepeli, iki koltuk, farklı büyüklüklerde sehpa... Dahası da vardı ama Montoya ortalıkta görünmüyordu.

İç çekti ve huzursuzca ellerini kabarık eteğinin üzerine koydu. Belki de çok erken gelmişti veya Montoya eve girmekte zorlamıyordu. Pencereden dışarı bakarken onun dışarıda duruyor olabileceğini düşünerek bir an korktu ama Montoya orada da yoktu.

Birkaç dakika geçti. O kadar bekleyebilirdi.

Odanın içinde volta atmaya başladığında saat hiç durmadan tıkırdıyordu. Kalp atışları yavaşlamış, nefesi normal ritmine geri dönmüştü. Omuzlarında ve dudaklarının köşesinde hayal kırıklığının ağırlığını hissediyordu. On dakika sonra Amelia daha fazla kalamayacağına karar verdi ama kendisini endişeyle arayacak olanlar olmasa, sabaha kadar bekleyebilirdi.

Kapıya doğru yürüdü. "Eh... Artık düğün planlarımı hiçbir şey bozamaz," diye mırıldandı.

"Minyatür kimin için yapıldı?"

Amelia elini kapı tokmağına koyarak duraksarken, kendisini sıcak bir kucaklama gibi saran o derin sesle ürperdi. Çıplak tenindeki bütün tüyleri diken diken oldu ve dudakları sessiz

bir iniltiyle aralandı. Gözlerini iri iri açarak olduğu yerde ya-vaşça odaya döndü. Karşı köşede duran beyaz yarım maskenin ve kravatın hafif pırıltısını ancak o zaman görebildi. Montoya yine, karanlık odanın gölgelerinde rahatlıkla gizlenmesini sağlayacak şekilde simsiyah giyinmişti.

“Lord Ware,” diye cevap verdi Amelia, hayaletinin aniden ortaya çıkışıyla ve bütün bu süre boyunca aslında orada olduğunu anlamasıyla sersemlemiş bir halde. Onu izlemişti. Neden maske takıyordu? Gizlediği neydi?

“Ne için yapıldı?” diye sordu Montoya, sertçe. “Bakire bir gelinin normalde nişanlısına vereceği bir hediye değil.”

Amelia ona doğru bir adım attı.

“Olduğun yerde kal ve soruma cevap ver.”

Amelia onun kabalığı karşısında kaşlarını çattı. “Beni farklı bir şekilde görmesini istedim.”

“Seni her şekilde görecek zaten; hem de canlı.” Montoya’nın sesinde öfke vardı ve Amelia’nın şaşkınlığını biraz hafifletmişti. Bu yüzden, normalde söylemeyeceği şeyleri söyleyebildi.

“Onunla benliğimin o yönünü paylaşmaya hazır olduğumu anlamasını istedim,” diye itiraf etti.

Montoya’nın silüetinin aniden kaskatı kesildiği açıktı. “Bundan neden şüphe duysun ki?”

“Onun hakkında konuşmak zorunda mıyız?” Amelia ayağını sabırsızca yere vurdu. “Tamamını o köşede gizlenerek geçirdiğin için çok az zamammız kaldı.”

“Onun hakkında konuşmuyoruz,” dedi Montoya, rahatça. “Nişanlın için hazırlanmış özel bir hediye için neden bana gönderildiğini tartışıyoruz. Benim de seni farklı bir şekilde görmemi mi istedin?”

Amelia huzursuzca kıpırdandığını fark etti ve ellerini arkasına gizledi. "Sanırım beni zaten farklı görüyorsun," diye mırıldandı, "o minyatür olmasa bile."

Montoya'nın gülümsemesi karanlıkta parıladı. "Yani ben, bir yabancı, seni cinsel bir varlık olarak görebiliyorsam, neden gelecekteki kocan aynı şeyi yapmakta zorlansın ki?"

Amelia nefesini tutarak Montoya'nın sorularını düşündü. "Söylememi istediğin şey ne? Özel konuları seninle tartışmam uygunsuz bir şey."

"Bana kışkırtıcı bir minyatürünü göndermen uygun mu yani?"

"Seni rahatsız ettiyse iade edebilirsin." Amelia elini uzattı.

"Asla," diye homurdandı Montoya. "Onu asla geri vermem."

"Neden?" Amelia meydan okuyan bir tavırla bir kaşını kaldırdı. "Bana karşı kullanmayı mı düşünüyorsun?"

"Başka birinin görmesine izin vereceğimi mi sandın?"

Sahiplenme. Gün kadar açıldı. Montoya onu sahipleniyordu. Amelia hem şaşırmış hem de memnun olmuştu.

"Neden Lord Ware seni istediğin şekilde görmüyor?" diye sordu Montoya, nihayet yaklaşarak.

İriyarı silüeti gölgelerin arasından ay ışığına karışırken Amelia'nın kalp atışları hızlandı. Montoya'nın kararlı adımlarıyla ceketinin kuyruğunun salınışında son derece yırtıcı ama aynı zamanda da zarif bir şey vardı. Serbest bırakılmış ama uygar kıyafetlere bürünmüş bir güç. Onu daha da baştan çıkarıcı kılıyor, Amelia'nın onu dizginlerinden kurtulmuş ve özgür halde görmek istemesine neden oluyordu. Yüz hatları etkileyiciydi ve güzel biçimli dudakları öpülesi görünüyordu.

İstediğim bu, diye düşündü Amelia, aniden. *Bu yüzden onu tekrar görmek istedim.*

Bu hedefine ulaşmak için ona karşı dürüst olmaya hazırdu. “Uzun süredir arkadaşız.”

“Yani bir aşk evliliği değil mi?” diye sordu Montoya, birkaç adım ötede durarak.

“Buna cevap veremem.”

“Ben de burada olmamalıyım. Beni buraya çağdırmama-
lıydın.”

“Beni sen takip ettirdin.”

Montoya başını iki yana salladı. “Hayır. Jacques kendi başına hareket etmiş. Ben şehirden ayrılıyorum. Bu mevzu daha ileri gitmeden senden uzaklaşmam gerek.”

“Nasıl gidebilirsin? Bahçedeki dansımızdan etkilenmedin mi?” Amelia’nın eli boğazındaki safirlere gitti. “Paylaştığımız öpücüğü düşünmüyor musun?”

“Aklımdan çıkaramıyorum.” Montoya aniden atılarak Amelia’yı sertçe kendine çekti; sanki içindeki bir şey nihayet bağlarından kurtulmuş gibiydi. “Uyanırken. Uyurken.”

Amelia, Montoya’nın nefesinin dudaklarını ısıttığını hissetti. Alt dudağını yalayarak teninin kokusunu içine çekti. Egzotik ve tamamen erkeksi bir hayvan gibi kokuyordu. Buna karşılık içgüdüsel olarak içinde bir şeyler kıpırdandı.

“Yap,” dedi Amelia, göğsü Montoya’nınkine dayanmış halde hızla kalkıp inerken.

Montoya fısıldayarak bir küfür savurdu. “Onu sevmiyorsun.”

“Keşke sevseydim.” Amelia’nın elleri çekingen bir şekilde Montoya’nın ceketinin altına kaydı ve belinde durdu. Teni sıcak, alev alevdi ve Amelia onun giysilerinden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu.

“Kalbinin bir sahibi var mı?”

Amelia titrek bir şekilde nefesini bıraktı. “Bir anlamda.”

“Neden ben?”

“Neden maske?” diye karşılık verdi Amelia, Montoya'nın sorularıyla çırılçıplak kaldığını hissetmekten hoşlanmayarak.

Montoya tepeden genç kızın yüzüne baktı. “Görmek istediğin benim yüzüm değil.”

Montoya'nın sesindeki kesinlik, Amelia'yı huzursuz etti. Kararsızlık hissi onu o kadar rahatsız etti ki Montoya'yı bırakarak geri çekilmek istedi. Montoya izin vermedi.

“Bunu burada bitirelim,” dedi Montoya, nasırlı parmak uçlarını Amelia'nın elmacık kemiklerinde dolaştırırken. “Benden ne istiyorsun?”

“Bana St. John'dan dolayı mı yaklaştın?”

Montoya başını olumsuz anlamda salladı. “Benim nedenlerim basitti. Güzel bir kadın gördüm. Bütün ahlak duygumu kaybederek ona baktım ve bu da onu huzursuz etti. Sadece özür dilemek istedim. Hepsini bu.” Elleri Amelia'nın omurgasından aşağı kayarak onun zarif vücudunu kendine çekti.

Vücudu o kadar sert ve güçlüydü ki Amelia ona sımsıkı sarılmak ve hiçbir şeyi umursamadan dokunmak istedi. Onu kendine bu kadar yakın tutan sadece tek bir erkek olmuştu. Çok kısa bir süre öncesine kadar, böylesine bir kucaklanmadan benliğinin son zerresine kadar alacağı zevkin Colin'le birlikte toprağa gömüldüğünü söylerdi. Oysa şimdi bunun doğru olmadığını görüyordu.

Montoya'yı bulması ne kadar sıradışı bir şeydi.

Daha doğrusu, Montoya'nın onu bulması ne kadar sıradışıydı.

“O gece... diğerlerinin geldiğini anlamıştın,” dedi Amelia.

“Anlamıştım.” Montoya'nın dudakları sertleşti. “Geçmişle ilgili bir adamım. Bu yüzden beni çağırılmamalıydın.”

“Sen de gelmek zorunda değildin.” Lekeli bir geçmiş; çoğu aristokratın farkına bile varmayacağı gizli işaretleri tanumasını sağlayan bir geçmiş. *Kimdi bu adam?*

Montoya'nın dudaklarının kenarı keyifle seğirdi ve Amelia o dudaklara parmak uçlarıyla dokundu. Maskenin göz deliklerinden veya ağzının etrafında herhangi bir kusur göremiyordu. Görebildiği tek şey, hafifçe egzotik bir şekilde çekik olan koyu renk gözler ve günaha davet eden bir ağızdı. Kıvrımı, biçimi ve sertliği mükemmeldi. Amelia onu saatlerce öpse bile hiç sıkılmayacağını düşündü. Ne sorunu olursa olsun, buna kesinlikle dayanabileceğini düşündü.

Maskenin kenarına dokundu. “Seni görmeme izin ver.”

“Hayır!” Montoya genç kızın elini sertçe itti ama sonra tekrar yakalayarak üstünü öptü. Dudaklarının baskısı eldivenin üzerinden bile bir karıncalanma yarattı. “Güven bana. Gerçeğe dayanman çok zor olur.”

“Bu yüzden mi benimle flört etmiyorsun?”

Montoya hareketsiz kaldı. “Etmemi mi isterdin?”

“Böyle duygular hissettiğin çok kadın var mı?” Amelia'nın bakışları Montoya'nın boğazına indi ve adamın zorlukla yutkunduğunu gördü. “Ben bu duyguları senden başka sadece tek bir erkeğe hissettim ve onu kaybettim; tıpkı senin de sevdiğini kaybettiğin gibi.”

Aniden Montoya ona daha sıkı sarıldı ve dudaklarını Amelia'nın alınına yapıştırdı. “Daha önce kaybettiğin bir sevgiliden söz etmiştin,” dedi hırıltılı bir sesle.

“Bazen bir parçamı kaybetmişim gibi geliyor. Dayanılmaz bir şey. Bunca yıldan sonra ona karşı duygularımın neden hâlâ bu kadar güçlü olduğunu anlamıyorum; sanki geri dönebilirmiş, sanki bir parçam geri dönmesini bekliyormuş gibi.”

Amelia yumruklarını sıkarak Montoya'nın ceketini tuttu. "Ama yanındayken senden başka bir şey düşünemiyorum."

"Sana onu mu hatırlatıyorum?"

Amelia başım iki yana salladı. "O çok enerjik ve dizgin-sizdi; sen daha kontrollüsün ama... ilkel bir şekilde." Şaşkın bir şekilde gülümsedi. "Kulağa saçma geliyor."

"İkelliğim senin yanındayken ortaya çıkıyor," dedi Montoya, çenesini Amelia'nın şakağına sürterek. Çok yakındı; kokusu Amelia'nın duyularını kışkırtıyor ve onu neşelendiriyordu. İçi sıcak ve tatlı bir mutlulukla doluyordu. Yıllarca süren uyusukluktan sonra canlı olma duygusu. Bunun için suçluluk duyuyor, kendini Ware'e ihanet ediyormuş gibi hissediyordu fakat Montoya'ya duyduğu çekime karşı koyamıyordu. O kadar güçlü, o kadar nefes kesiciydi ki.

"Keşfetmek isterdim..." dedi Amelia, utangaç bir tavırla.

"Bana uygunsuz bir teklifte mi bulunuyorsunuz, Bayan Benbridge?" diye sordu Montoya, Amelia'nın daha ilk duyduğu andan beri hayranlık beslediği kibar kahkahasıyla. İnsanın tekrar duymak için çabalayacağı türden bir kahkahaydı. Amelia şimdiden onu neşelendirmek için anlatabileceği hikâyeleri düşünmeye başlamıştı bile.

"Seni tekrar görmek istiyorum."

"Hayır." Montoya onun ensesini tuttu, yanağını göğsüne bastırarak iri vücuduyla onu sardı. Kucaklayışı güven vericiydi. Sıcak. Zevkli. İki insan sadece sarılarak saatler geçirebilir miydi? Amelia kendini tutamayarak güldü. Saatler boyunca öpüşmek ve sarılmak. Aklını kaçırıyor olmalıydı.

"Güldün mü sen?" diye takıldı Montoya.

Amelia kızardı. "Konuyu değiştirmeye kalkışma."

“Ayrılmalyız,” dedi Montoya, pişmanlık gibi bir tavırla iç çekerek. “Balodan çok uzun süre uzak kaldın.”

“Neden ilk geldiğimde bir şey söylemedin?”

Montoya geri çekilmeye çalıştı ama Amelia onu bırakmadı. Yakınlığında güç vardı. İçinde çatışan iki taraf –Amelia’ya sarılmak isteyen yarısıyla ondan uzaklaşmak isteyen yarısı– genç kızın yanındayken bir türlü birbirine üstün gelemiyor gibiydi.

Amelia kadınsı bir edayla gülümsedi. “Gitmeme izin vermiyorsun, değil mi?”

“Bu kibir mi?”

“Bu bir kaçış mı?”

Montoya’nın ağzının kenarında beliren bir gamze Amelia’nın içini hoplattı. “Şartlar farklı olsaydı, sana sahip olmamı hiçbir şey engelleyemezdi.”

“Ah?” Amelia ona kirpiklerinin altından baktı. “O zaman onurlu bir niyetle mi gelirdin, yoksa şimdi olduğu gibi beni baştan çıkarmaya mı çalışırdın?”

“Tath...” Montoya yine güldü. “Burada baştan çıkaran tek kişi sensin.”

“Ciddi misin?” Amelia’nın dolgun ve ağır göğüsleri korsesinin altından bastırarak onu rahatsız ediyordu. Ağzı kurumuş, avuçları terlemişti. Baştan çıktığını *hissediyordu*. Montoya’nın bedeni de aynı şekilde tepki veriyor muydu? “Sana ne yapıyorum ki?”

“Neden soruyorsun?” Montoya’nın gülümsemesi etkileyiciydi. “Daha fazla yapasın diye mi?”

“Olabilir. İster miydin?”

“Sen ne zaman böyle işveli oldun?”

“Belki de hep böyleydim,” dedi Amelia, kirpiklerini kırıpıştırarak.

Montoya dalgınlaştı. "Ware seninle başa çıkabiliyor mu?" Genç kızın bileklerini yakalayarak belinden uzaklaştırdı.

"Anlayamadım?" Montoya kendisinden uzaklaşıp kapıya doğru yaklaşırken Amelia kaşlarını çattı.

"Yaramaz ve şımarık bir kadınsın." Montoya tokmağı kav-rarken gözlerini kıstı.

"Ben şımarık filan değilim." Amelia ellerini beline koydu.

"Dikkatle izlenmezsen sürekli başını derde sokarsın."

Amelia bir kaşını kaldırdı. "Bütün hayatım boyunca iz-lendim zaten."

"Yine de buradasın; baştan çıkarıcı minyatürlerle yaban-cıları yanına çekiyorsun ve son derece uygunsuz paylaşımlara girişiyorsun."

"Gelmek zorunda değildin!" Montoya'nın küçümseyen tav-rından rahatsız olan Amelia, bir ayağını yere vurdu.

"Doğru. Ve bir daha gelmeyeceğim."

Tarzı fazla tanıdıktı. Kendisine Colin'i hatırlatıp hatırlatma-dığını sormuştu. O ana kadar hatırlatmamıştı. Vücutları farklı, sesleri farklı aksanlıydı ve yürüyüşleri farklı türde özgüven yansıtıyordu. Colin varlığını zorla hissettirmeye çalışır gibi ayaklarını yere vurarak yürürdü. Montoya'nın yürüyüşünde bir durgunluk, sanki hâkimiyetini hafife indirgeme çabası vardı.

Ancak Amelia'yı uzaklaştırmak için sergiledikleri inatçı kararlılık aynıydı. Daha genç bir kızken Amelia'nın buna ta-hammül etmekten başka seçeneği yoktu. Ama artık öyle değildi.

"Nasil istersen," dedi ve kalçalarını kasıtlı bir şekilde sal-layarak Montoya'ya yaklaştı. "Beni arkada bırakarak yürüyüp gitmek senin için bu kadar kolaysa, gitmen en iyisi olur."

"Kolay olacağını söylemedim," diye homurdandı Montoya.

Amelia elini Montoya'nın kapının tokmağını tutan elinin üzerine koydu. "Hoşça kalın, Kont Montoya."

Montoya başını çevirdi ve Amelia ileri atılarak dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Montoya donakalınca Amelia fırsatı değerlendirdi ve başını yana yatırarak teması daha da derinleştirdi. Montoya'nın nefesleri sıklaşmış, teni alev alev olmuştu. Yine de kıpırdamıyordu. Amelia nasıl ilerlemesi gerektiğinden emin değildi ve Montoya karşılık vermediği için öpücük tuhaf bir hal almıştı. O anda belki de bu işi fazla düşünerek yaptığını hissetti.

Gözlerini kapayarak kontrolü içgüdülerine bıraktı. Elleri hafifçe Montoya'nın gergin omuzlarına yerleşince Kont ürperdi. Amelia onun alt dudağını yaladığında hafif bir inilti duydu. İçi zevk ve korkuyla doldu. Ya yakalanırlarsa? Bunu nasıl açıklayabilirdi?

Ancak Montoya'ya istediği gibi sahip olmak çok zevkli olduğu için bunu umursamadı. Montoya ona yardım etmek için hiçbir şey yapmıyordu fakat durdurmaya da kalkışmıyordu. Amelia kollarını yukarı kaldırarak Montoya'nın arkasına uzandı ve eldivenini çekiştirdi; sonra parmaklarını Kont'un ensesine gömdü. Çıplak tenleri birbirine değdiği anda Montoya yenildi. Ağzı şaşkınlıkla açılınca Amelia dilini içeri itti ve güzel bir yemeğin tadını çıkarır gibi zevkle yaladı.

Montoya'nın dili onunkine karşılık verdi ve deneyimli bir şekilde kayarak Amelia'yı inletti. O minik ses Montoya'nın dalıa da çözülmesine neden oldu. O kadar hızlı hareket etti ki Amelia ne olduğunu anlamadı bile. Bir an sonra kendini oldukça tahrik olmuş dev gibi bir erkek tarafından kapıya yaslanmış halde buldu; Montoya da iştahla ve sahiplenen bir tavırla onu öpüyordu.

"Lanet olsun," diye fısıldadı Montoya. "Sana sahip olamam."

"Denemeyecek misin bile?"

"Denemekten başka hiçbir şey yapmadım. *Hiçbir şey.* Ancak bu, şartlarımın beni senin için uygunsuz ve tehlikeli kıldığı gerçeğini değiştirmiyor."

Montoya onu ensesinden yakaladı ve ağzını büyük bir ağızla Amelia'nınkinin üzerine kapadı. Tamamen cinsel arzuyla dolu bir öpücüktü. Lezzetli. Nefis. Amelia kendini kapiya bırakarak hepsini aldı. Montoya'nın dilinin her darbesi, dişlerinin her değışı, güzel dudaklarının her okşayışı. Hepsini aldı ve Montoya'nın ateşini daha da yükseklerle taşıyan iniltilerle daha fazlası için yalvardı.

Aralarında bir maske ve sonsuz sırlar vardı. Zamanda tek bir an dışında hiçbir şey paylaşmamış olan iki yabancı arasında bir duvar vardı ama aralarındaki bağlantı ve o bağlantının gücü ortadaydı.

Sadece şehvet miydi? Montoya'nın tamamını göremezken nasıl şehvet olabilirdi ki? Ama damarlarındaki bu zonklama, göğüslerindeki sızı, bacaklarının arasındaki o ıslaklık... Şehvet vardı; daha büyük bir bütünün parçası olarak.

"Amelia," diye hırladı Montoya, sıcak nefesi genç kızın ıslak tenini okşarken. Kont'un aralanmış dudakları Amelia'nın yüzünden çenesine ve elmacık kemiklerine kaydı. Sonra daha yukarı çıktı. "Seni çırılçıplak soymak, yatağıma yatırmak ve bütün vücudunu öpmek istiyorum."

Amelia hem Kont'un dudaklarından adını böylesine arzuyla duyduğu için hem de sözlerinin zihninde yarattığı görüntülerden dolayı ürperdi. "Reynaldo."

“Şehirden ayrılmazsam bu olacak ve o kadar ileri gidersek sana sahip olamam. Şimdi olmaz.”

“Ne zaman?” Özlem ve tatmin edilmeyen arzularla sarımsı bir vücudun işkencesiyle, Amelia o anda Kont'u tekrar görmek için her sözü verebilirdi.

“Yanında Ware var; sana benim veremeyeceğim şeyleri verebilecek eski bir dost.”

“Belki seninle dost olabiliriz.”

“Beni bunu söyleyecek kadar tanıyorsun.”

“Seni tanımak istiyorum.” Genç kızın sesi gırtlaktan bir mırıltı gibi çıkıyordu. Hayatı boyunca sesi hiç öyle çıkmamıştı ve Montoya'yı etkiliyordu. Kont'un kendisini daha da sıkıca sarışma bakarak Amelia bunu anlayabiliyordu. “Senin de beni tanımanı istiyorum.”

Montoya geri çekildi ve Amelia maskeyi çekici bulduğunu anladı. Tahrik ediciydi. Çok tuhaftı ama yine de doğrudu. Bunu tedirgin edici değil, rahatlatıcı buluyordu. Kendini fazla açıkta hissediyordu ve maske Montoya'yı olduğu kadar onu da gizliyordu.

“Benimle ilgili bilmen gereken tek şey,” dedi Montoya, hırıltıyla, “ölmemi isteyenler olduğu.”

“Böyle bir açıklama başka kadınları korkutup kaçırabilir,” dedi Amelia, Montoya'nın dudaklarını tekrar dudaklarına çekerken, “ama ben benzer sorunları olan insanlarla yaşıyorum. Bazıları benim de sadece akrabalık ilişkilerimden dolayı aynı şartlar altında olduğumu söyleyebilir.”

“Fikrimi değiştiremezsin,” diye homurdandı Kont, genç kızın aralanmış dudaklarını yalarken ve hareketleriyle sözleri çelişirken.

"Ben odadan çıkmak üzereydim; sen beni alıkoydun."

"Beni öpen sendin!" diye suçladı Montoya.

Amelia omuz silkti. "Ağzın yoluma çıktı. Kaçamadım."

"Sen bir baş belasısın." Montoya başını eğerek Amelia'yı son kez öptü. Daha yumuşak. Acelesizce. Genç kızın ayak parmakları ayakkabılarının içinde kıvrıldı. "Şimdi biri bizi görmeden ayrılmalıyız."

Amelia çok uzun süredir ortadan kaybolduğunu ve Kont'un uyarısının haklı olduğunu anlayarak başıyla onayladı. "Seni bir daha ne zaman göreceğim?"

"Bunu bilemem. Belki düğününden sonra. Belki asla."

"Neden?" Amelia aynı soruyu bu gece sayısız kez sormuştu ve hâlâ bir cevap alamamıştı. Montoya, başka birinin yanındayken kendini bu kadar canlı hissetmenin ne kadar değerli bir şey olduğunu anlayamıyor muydu? Amelia onunla karşılaşana kadar uykuda olduğunu fark etmemişti.

"Çünkü Ware sana benim veremeyeceğim şeyleri verebilir."

Amelia karşılık vermek üzereyken kapının tokmağı kıpırdandı. Amelia'nın nefesi kesildi ve olduğu yerde donup kaldı. Montoya donakalmadı.

Hızla hareket etti ve Amelia'dan uzaklaşarak hemen gölgelerle dolu köşede gözden kayboldu. Kapı arkasından itilip açılırken Amelia birkaç adım sendeledi. Döndüğünde girenin kim olduğunu gördü.

"Lordum," dedi nefes nefese, reverans yaparak.

Ware kaslarını çatarak içeri girdi. "Burada ne işin var? Bütün evde seni aradım." Genç kız dikkatle inceledi ve çene kasları gerildi. "Bana söylemen gereken bir şeyler var, değil mi?"

Amelia başıyla onayladı ve titreyen elini Ware'e uzattı. Ware onun elini tuttu ve tam odadan dışarı sürükleyecekken bir an duraksayıp odaya bakındı. Herhangi bir terslik göremeyince Amelia'yı Montoya'dan uzaklaştırdı ve sadece günler öncesinde olduğundan çok daha karmaşık bir geleceğe doğru sürükledi.

Altıncı Bölüm

“Yani hepsi bu,” dedi Amelia, parmaklarını çay kaşığının üzerinde oynatırken.

Ware Kontu uzanıp elini nişanlısının elinin üzerine koyarak genç kadının rahatsız edici hareketini durdurdu. “Gerginliğe gerek yok,” diye mırıldandı, Amelia’nın anlattıklarını zihninde toparlamaya çalışırken.

“Kızmadın mı?” Ameha’nın yeşil gözleri şaşkınlık ve endişeyle açıldı.

“Memnun olmadım ama kızmadım da.” Ware hüzünlü bir tavırla gülümsedi ve arkasına yaslandı.

St. John’ın evinin terasında oturmuş, parkta geziye çıkmadan önce birlikte çay içiyorlardı. Ware onunla konuşana kadar saatlerini tedirgin bir şekilde geçirmişti. Bir kadının ateşli bir karşılaşmadan sonra nasıl görüldüğünü biliyordu; dolayısıyla Amelia’nın açıklamaları şüpheleriyle paralel olmakla birlikte, doğrulandıkları için de üzgündü.

“Ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi Amelia, perişan bir halde. “Korkarım sınırı aştım.”

“Ve korkarım ben de pek fazla yardımcı olamayacağım,” diye itiraf etti Ware. “Biz arkadaşız, tatlım ancak ben her şeyden önce bir erkeğim. Bu yabancı için bana karşı hissetmediğin duygular hissettiğimi duymak hoşuma gitmedi.”

Amelia'nın eli dönüp Ware'inkini sıkıca kavrarken, yanakları kızarmaya başladı. “Şu anda kendimden hiç hoşlanmıyorum. Benim için çok değerlisin, Ware. Daima öyle oldun ve sana hak ettiğin şekilde davranmadım. Umarım beni bağışlayabilirsin.”

Ware dalgın bir şekilde arka “bahçeye” baktı. Bu kelime, St. John Malikânesi'nin etrafını saran açık alana pek de uyuyordu. Geniş çimenliğin çıplaklığını yumuşatan tek şey, alçak çiçeklik alanlardı.

“Seni bağışlıyorum,” dedi Ware. “Ve dürüstlüğüne hayranlık duyuyorum. Senin yerinde ben olsaydım, bu kadar çok şeyi anlatacak cesareti bulabileceğimden şüpheliyim. Ancak böyle davranışlarda bulunan bir nişanlıyı kabul edemem; özellikle de sosyal ortamlarda.”

Amelia azarlanmış bir okul öğrencisi gibi başıyla onayladı. Azarlama gerekli olmakla birlikte, Ware'in bundan zevk almadığı da açıktı.

“Benimle evlenmek isteyip istemediğine kesin olarak karar vermen gerekecek, Amelia. Anlaşmamıza devam etmek istiyorsan, sadık olmalı ve uygun şekilde hareket etmelisin.” Ware ayağa kalktı ve gerginliğini azaltmak için omuzlarını öne eğdi. “Lanet olsun, benimle evlenmeye zorlamıyormuşsun gibi hissetmenden hoşlanmıyorum!”

Amelia da ayağa kalkarken muslin eteği zarif bir şekilde döküldü. “Öfkelisin.” Ware'in cevap vermesini engellemek için bir elini zarifçe kaldırdı. “Hayır. Anlıyorum. Buna kesinlikle hakkın var. Sen benzer şekilde davransaydın ben de aynı ölçüde öfkelenirdim.”

Genç kız nefesini bırakarak mermer teras korkuluğuna yaklaştı ve ellerini korkuluğun üzerine koyarak yaslandı. Ware sırtını çimenliğe döndü ve Amelia'yı yanına alarak ona katıldı.

Amelia bugün çok güzeldi; her gün olduğu gibi. Siyah saçları omuzlarının etrafında dalgalanan bukleler halindeydi. Teni krem gibi bembeyaz, gözleri yeşim kadar yeşil, dudakları şarap gibi kırmızıydı. Bir defasında Ware ona aklına şiiiri getiren tek kadın olduğunu söylemişti ve Amelia "hayalperestlik" olarak adlandırdığı özelliği için ona gülmüştü. Ware'in sadece onunla ilgili hayalleri vardı.

"Evlendirsek," diye mırıldandı Amelia, "bana sadık kalacak mısın?"

"Bu sana bağh." Ware dikkatle düşündü. "Öylece sırtüstü yatıp bir an önce bitmesi için dua edeceksen, muhtemelen sadık kalmam. Ben seksi seviyorum, Amelia. Açlık duyuyorum. Seksin zevkinden hiçbir şey için vazgeçmem; eşim için bile."

"Ah!" Amelia iç çekerek başını çevirdi.

Hafif bir esinti oldu ve Amelia'nın buklelerinden birini omzunun ensesiyle birleştiği o hassas, çıplak tene doğru salladı. Amelia soğuktan değil, histen dolayı ürperdi. Ware bu tepkiyi fark etmişti; onunla ilgili her şeyi fark ettiği gibi. Küçük detayları daha sonra kullanmak için listeliyordu. Amelia tensel hisleri güçlü biriydi. Ware bunu takdir ediyordu ve sömürmemek için dikkatli davranıyor, bu yönünü benimsemeyi öğretmek için onun kendisine ait olacağı günü sabırla bekliyordu. Sadece kendisine ait olacağı günü.

Ama şimdi düşünmesi gereken çok şey vardı.

"Bence birbirimizden zevk alabiliriz," dedi Ware, parmaklarıyla Amelia'nın mermerin üzerindeki parmaklarını okşayarak. "Bence aramızdaki seks bir işten çok daha fazlası olabilir

ama bu ancak sen kendini bana tamamen açarsan mümkün olur. Utangaçlık ve sınırlama olmadan. Evlilik yatağımız güzel olursa, başka yere gitmem. Başka kadınların peşinden koşacak bir adam değilim. Sadece düzmek isterim ve bunu yaparken çok güzel zaman geçiririm. Bunu tek bir kadınla yapabilirsem, bence çok daha iyi olur. Daha az çaba gerekir.”

Bu kaba ve açık ifadeler Amelia’yı sarsmıştı fakat Ware’in yatağı ne kadar sevdiğini anlatabilmesi için doğru sözlerdi ve Amelia’nın bunu şimdi öğrenmesi en iyisiydi. Karanlıkta el yordamıyla aramaktan iyiydi. Aydınlık, terli ve kızarmış tenler, upuzun saatler olurdu.

“Yatak odasında tutku böyle bir şey mi?” diye sordu Amelia, samimi bir merakla. “Hayvansal dürtülerin serbest bırakılması mı? Başka bir şey yok mu yani?”

Ware bu soruyu ilk anda anlayamadı. “Ablanın St. John’la paylaştığı bakışları mı kastediyorsun? Yoksa Westfield’ların birbirlerine nasıl baktıklarını mı?”

“Evet. Onlar... müstehcen ama yine de romantik.”

“Böyle bir şefkati görüp de imrenen tek kişi sen değilsin.” Amelia’nın bakışlarındaki merak Ware’i gülümsetti.

“Sen de mi?”

Ware omuz silkti ve kollarını göğsünde kavuşturarak kalçasını korkuluğa dayadı. “Bazen. Ama bunun için yamp tuttuğumu veya eksikliğini hissettiğimi söyleyemem. Ancak sanırım sen hissediyorsun.”

Her zamanki dürüstlüğüyle, Amelia başıyla onayladı.

“Görüyorum ki sana kur yapmak için doğrudan yaklaşımın en iyisi değilmiş,” dedi Ware. “İlk aşk ilişkinin o kadar acı şekilde bitmesinin seni daha... mantıklı bir ilişkiye eğilimli kılacağını sanmıştım. Ama sen tam aksini istiyorsun, değil mi?”

Amelia uzaklaşarak bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı; bunu sinirlendiğinde yapardı. Böyle zamanlarda Ware'e kafese kapatıldığı için can sıkıntısından volta atan bir kediye hatırlatırdı. "Ne istediğimi bilmiyorum. Sorun da bu." Amelia'nın bakışları Ware'i olduğu yere mıhladı.

"Ben memnunum. İhtiyacım olan başka bir şey yok."

"Gerçekten memnun musun?" diye meydan okudu Amelia. "Yoksa senin pozisyonunda birinin umabileceği tek şeyin arkadaşlık olduğunu öylece kabulleniyor musun?"

"Bunun cevabını biliyorsun."

"Ben olmasam kimle evlenirdin?"

"Hiçbir fikrim yok. Gerçekten gerekene kadar bunu düşünmeye niyetim de yok. Alternatifleri düşünmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

Amelia durdu ve Ware'e bir kedi mırıltısını hatırlatan bir ses çıkardı. "*Senin için deli olmak istiyorum! Neden seçme şansını benim olmasın?*"

"Belki de nedeni kötü zevktir?" Amelia ona dil çıkarınca Ware güldü. Sonra sesini alçalttı ve yarı kapalı gözlerle genç kıza baktı. "*Seni tahrik eden maskeyse, yatakta ben de maske takabilirim. Böyle oyunlar eğlencelidir.*"

Amelia'nın gözleri fal taşı gibi açılınca Ware göz kırptı.

Kızınca Amelia'nın elleri beline gidiyordu; sonra da başı yana yatıyordu. "Belki ilgimi bu kadar çeken gizemdir? Demek istediğiniz bu mu, Lordum?"

"Bu da bir olasılık." Ware'in gülümsemesi silindi. "Şu hayranınla ilgili bir araştırma yapmak niyetindeyim. Bakalım maskesini düşürebilecek miyiz?"

"Neden?"

“Çünkü sana uygun biri değil, Amelia. Yabancı bir kont? Sen hep bir aile istedin. Şimdi tekrar birleşmişken ablandan uzaklaşamazsın, dolayısıyla bu adamla nasıl bir geleceğin olabilir? Ve seni kullanarak bana zarar vermek isteyebileceği olasılığını da görmezden gelmeyelim.”

Amelia yine yürümeye başladı ve Ware onun hareketlerindeki zarafeti, eteğinin uzun bacaklarının etrafında savruluşunu hayranlık duyarak izledi. “Herkes Montoya'nın benimle kişisel olarak ilgilenmediğine, sadece benimle bağlantısı olan insanları hedef aldığına inanıyor. Beni sevdiğini iddia edenlerin bir erkeğin beni sadece çekici bulunduğu için arzulanabileceğini düşünmemesini bir hayli aşağılayıcı bulduğumu itiraf etmeliyim.”

“Düşünmekten fazlası, Amelia. Hissedebiliyorum. Nezaketimi sana karşı duyduğum arzunun zayıflığı olarak algılama. Çok yamlırsın.”

Amelia nefesini bıraktı. “St. John da onu bulmaya çalışıyor.”

Ware bu kadarını bekliyordu. “Adam kenar mahallelerde gizleniyorsa, St. John başarabilir. Ama kontun iyi giyindiğini ve kültürlü olduğunu söyledin. Bir korsandan çok benim çevreme uygun biri gibi görünüyor. Benim araştırmam daha verimli olabilir.”

Amelia yine duraksadı. “Onu bulursan ne yapacaksın?” Sesinde belirgin bir şüphe vardı.

“Bana ona zarar verip vermeyeceğimi mi soruyorsun?” Bu soru anlamsız değildi çünkü Ware'in iyi kılıç kullandığı bilinirdi. “Olabilir.”

Amelia'nın güzel yüzü asıldı. “Sana hiçbir şey anlatmamalıydım.”

Ware doğrularak ona yaklaştı. “Doğruyu söylediğin için memnun oldum. Suçunu gizlemek için yalan söyleseydin, iliş-

kimiz onarılmaz bir şekilde zarar görürdü.” Amelia’ya uzanırken derin bir nefes aldı ve o masum hanımeli kokusunu içine çekti. Genç kızın vücudunun da sevdiği çiçeğe benzediğinden, dudaklara değen bal gibi kokulu ve tath olduğundan uzun süredir şüpheleniyordu.

Amelia’nın yüzünü iki elinin arasına aldı ve başını hafifçe yukarı kaldırarak onu göz göze gelmeye zorladı. O zümrüt yeşili derinliklerde yeni bir girdap vardı ve Ware kendini onların içine düşerken buldu. “Ancak bu, adamın senin bana ait olduğunu bildiği ve yine de umursamadığı gerçeğini değiştirmiyor. Bu şahsıma yöneltilen ağır bir hakaret, aşkımdır. Seni bağışlayabilirim ama onu bağışlayamam.”

“Ware...” Amelia’nın dudakları aralandı ve yumuşak akşamüstü güneşinde dişleri parıladı.

Ware genç kızı öpmek için eğildi. Adamın niyetini anlayınca Amelia’nın nefesi kesildi.

“İyi günler, Lordum.”

Amelia’nın ablası ve kocası terasta onlara katılırken ve hemen arkalarından yeni çay servisini taşıyan bir hizmetçi görünürken ayrıldılar.

“Çok güzel bir gün,” dedi korsan, kendine has sert sesiyle. “Güneş ışığında size katılabileceğimizi düşündük.”

Ware uyarıyı anlamıştı. Başını hafifçe eğerek biraz daha geri çekildi. Eski Leydi Winter onun bu duyarlılığına gülümsedi. Bir yatak odası gülümsemesiydi; bir kadının ateşli bir sevişmenin sonrasında sevgilisiyle paylaşacağı türden. Bayan St. John’ın tek gülümsemesi buydu ve çekiciliğinin önemli bir kaynağıydı.

“Arkadaşlığımızdan zevk alırız,” dedi Ware, Amelia’yı tekrar masaya yönlendirirken.

Günün geri kalanını St. John çiftiyle boş sohbetlerle geçirdi ve daha sonra aynı tür sohbeti parkta gezerken Amelia'yla sürdürdü. Ama zihninin bir köşesinde aktif bir şekilde av hesaplarıyla meşguldü; bir yandan Amelia'nın sevgisini nasıl kazanabileceğini ve diğer yandan onu elinden almaya çalışan maskeli adamı nasıl bulabileceğini düşünüyordu.

"Adamın adının Simon Quinn olduğundan emin misin?"

"Evet," dedi hancı, bara bir kupa daha bırakırken.

"Teşekkür ederim." Colin birayı alarak köşedeki bir masaya yürüdü. Onu arayan bir adamın varlığını öğrenmek rahatsız ediciydi; adamın Quinn'in adını kullanması daha da tedirgin ediciydi. Cartland veya onun yanındaki adamlardan biri olabilirdi ama hancı adamın Fransız aksanıyla konuşmadığından kesinlikle emindi.

Colin'in, iyi bildiği gizlenme tekniklerini kullanarak oturup beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Onun boyutlarındaki bir adam tamamen gizlenemezdi fakat boyunu ve omuz genişliğini gizlemek için yayılarak kendini daha az fark edilir kılabilirdi. Ayrıca saçlarını da açmış, böylece genel görünüşünü kabalaştırmıştı.

Ortam kişinin kendini kalabalığın arasında gözden kaybetmesini kolaylaştırıyordu. Işıklandırma, kirleri ve kusurları örtmek için zayıf tutulmuştu. Kara lekeli ceviz mobilyalar – yuvarlak masalar ve çita sırtlıklı sandalyeler– sadece ortamın loşluğunu artırıyordu. Hava eski ve yeni bira ile mutfaktan yayılan yağ kokularıyla doluydu. Müşterileri girip çıkıyordu. Bazıları Colin'in daha önce konuştuğu sürekli müşterilerdi.

Uzun zaman önce, eski hayatında, amcası Pietro'yla birlikte böyle yerlere sık gelirdi. O tembel günleri, iyi ve saygın

bir adamın aktardığı bilgelikleri dinleyerek geçirirdi. Colin onu özlüyor, sık sık düşünüyor ve onun nasıl olduğunu merak ediyordu. Pietro onun karakterini güçlendirmiş ve ona yıllar boyunca kendisini iyi durumda tutan bir onur kavramı aşılamıştı.

Colin masanın üzerinde yumruğunu sıktı.

Bir gün yine kavuşacaklardı ve amcasına o eğitimden neler öğrendiğini gösterecekti. Pietro'yu hizmetkâr hayatından kurtaracak ve rahat bir ortama yerleştirecekti. Hayat çok kısaydı ve sevgili amcasının olabildiğince çok şeyin tadını çıkarmasını istiyordu.

"İyi akşamlar," dedi bir ses yan tarafında, Colin'i düşüncelerinden uzaklaştırarak.

Yanında duran kişi hayatının büyük bölümünü bu sokaktaki hanlarda geçirmiş olan yaşlıca bir adamdı; kendisine bir içki veya yemek ısmarlayanlara arkadaşlığını sunuyordu. Bazen adam satmaya değer bir şeyler duyuyordu ve Colin –adamın da farkında olduğu gibi– bedelini ödemeye hazırdı.

"Otursana," dedi Colin, karşısındaki sandalyeyi işaret ederek.

Saatler geçti. Bu süreyi daha önceki ziyaretlerinden kendisini tanıdık bulanları sorguya çekerek geçirdi. Birçoğu önemli bir bilgi aktararak bir-iki metelik kazanmayı umuyordu. Ne yazık ki Cartland'la ilgili çok fazla şey yoktu fakat Colin kendisiyle konuşan herkese bir kupa bira ısmarlıyor ve kendini daha iyi gizlemek için onların arkadaşlığını kullanıyordu.

Sonra, mucizevi bir şekilde, görmeyi en çok umut ettiği adam kalın siyah bir pelerinle karşısına dikildi. Simon Quinn barda duraksayarak hancıyla birkaç kelime konuştu; sonra iri iri açılan gözleriyle dönünce Colin'i köşeden el sallarken gördü.

"Tanrım," dedi Quinn yaklaşırken ve pelerinini boynuna sabitleyen mücevherli tokayı açarken. "Bütün Londra'da yarı

aç bir şekilde seni aradım ve sen bütün bu süre boyunca kaldığım yerde miydin?”

“Eh...” diyerek sırttı Colin, “...en azından son birkaç saattir.”

Quinn kısık sesle bir küfür savurdu ve yorgun bir tavırla Colin'in karşısına çöktü. Bir kupa bira geldi; ardından bir tabak yemek. Tamamen yerleştikten sonra, “Sana hem iyi hem de kötü haberler getirdim,” dedi.

“Neden şaşırmadım?” dedi Colin, kayıtsızca.

“Fransa'da ihanete uğradım.”

Colin yüzünü buruşturdu. “Cartland herkesin adını mı vermiş?”

“Öyle görünüyor. Sanırım sadakatini ancak bu şekilde kamtlayabildi.”

“Adam kendisinden başka kimseye sadık değil.”

“Kesinlikle doğru.” Quinn çatahını bir et parçasına batırıp ağzına götürdü ve öfkeyle çiğnedi.

“O halde kötü haber bu. İyi olan ne?”

“Hepimiz için bir af sözü alabildim; senin için de.”

“Senin de peşindeyseler bu nasıl mümkün olabildi?”

Quinn keyifsizce gülümsedi. “Leroux genel vekil için değerliydi; o kadar ki onun katilini bulmak, İngiliz casusları ele geçirmekten daha önemliydi. Katille birlikte geri dönme sözü karşılığında gitmeme izin verdiler; katil her kimse. Geri dönüşümü garantilemek için Cartland'm ihanet ettiği diğerlerini ellerinde tutuyorlar.”

Colin yerinde doğruldu. “Yüce Tanrım... o halde çok hızlı çalışmamız gerek.”

“Evet.” Quinn birasını bitirdi. “Konuları daha da karmaşık hale getiren durumlar var. Öncelikle, Lord Eddington'ı elinde tuttuğu bir Fransız casusu serbest bırakmaya ikna etmem ge-

rekiyor. Sonra Cartland'ın grubundan birini –Depardue adında bir adam– Cartland'ın suçunu itiraf ettiğine inandırmamız gerekiyor.”

İlki pek olası görünmüyordu ve ikincisi de bir hayli zordu ama Colin kendisine verilen her türlü fırsatı memnuniyetle değerlendirirdi.

Seni tanımak istiyorum, demişti Amelia. Keşke bunun olmasını sağlayacak şansı olsaydı.

“Nedense bundan memnun olmuş gibi görünüyorsun,” dedi Quinn, yemeğini yerken. “Fazla bir şey sayılmaz.”

“Amelia’yı gördüm,” diye açıkladı Colin. Ona sarıldım, dokundum, tadına baktım.

Quinn ağzına götürmekte olduğu çatalıyla kalakaldı. “Eee?”

“Biraz karmaşık ama umut verici.”

Quinn çatal ve bıçağını bırakarak biraz daha bira istedi. “Mezardan çıkışını nasıl karşıladı?”

Colin hüzünlü bir tavırla gülümseyerek açıkladı.

“Bir maske mi?” diye sordu Quinn, Colin’in anlattıklarını dinledikten sonra. “Yapabildiğin onca kılık değiştirmeden sonra bir *maskeyi* mi seçtin?”

“Başlangıçta maskeli balo olduğu için ortama uyuyordu. Daha sonra Jacques'ın taktığını gördü ve ona yaklaştı. Bu şartlar altında bir kez daha takmak uygun görüldü.”

“Ablasına sandığımdan daha çok benziyormuş.” Quinn’in dudakları Maria’dan söz ettiği her seferinde olduğu gibi hafifçe kıvrıldı. “Ancak durumun nasıl umut verici olduğunu anlayamadım. Amelia’nın senin kim olduğun konusunda hiçbir fikri yok.”

“Bu bir sorun sayılır,” dedi Colin, başıyla onaylayarak.

“Sayılır mı? Dostum, bir şeyi hafifletme konusunda ustasın. İnan bana, bu haberi hiç iyi karşılamayacak. Sevgisizlik olarak algılayacak. Dürüst davranmadığını, bütün bu süre boyunca onu kandırdığım anladığında, bunu onu sevmediğinin kanıtı olarak görecektir.”

Colin iç çekti ve arkasına yaslandı. “Bu *senin* planındı! Onu mutlu etmek için kaynakları olan bir adam olmam gerektiğini *sen* söylemiştin.”

“Seni de mutlu etmek için. Bir hizmetkâr olarak karşısına çıktığın takdirde değerinden daima şüphe edecektin.” Quinn yeni bira kupasını getiren garson kıza gülümsedikten sonra arkasına yaslandı ve uzunca bir an Colin’i inceledi. “Ware Kontu’yla nişanlı olduğumu duydum.”

“Henüz değil.”

“Babasının skandalma ve ablasının ününe rağmen bir kontes olabilir. Bu büyük bir başarı.”

Colin etrafa bakınırken her müşteriyi tek tek inceledi. “Evet, ama onu sevmiyor. Hâlâ beni seviyor. Daha doğrusu, eskiden olduğum çocuğu.”

Üst kattaki yatak odalarına çıkan merdivenden güzel, sarışın bir kadın girdi. Mor bir elbise giymiş, boğazına siyah bir kurdele ve işlemeli bir akik takmıştı. Colin’e bir oyuncak bebeği hatırlattı. Güzel yüzü ve ince vücudu insanın koruma güdülerini harekete geçiriyor, kısık gözleri ve dolgun kırmızı dudakları hayvani düşünceler çağırıyordu.

Kadın başını çevirip doğruca gözlerine bakınca Colin’in kaşları kalktı. Gülümsemesi adamın şaşkınlıkla kaşlarını çatmasına neden oldu ve yaklaşmasını merakla izledi; Quinn’in arkasına gelip durunca Colin ayağa kalktı.

Kadın ellerini İrlandalı'nın geniş omuzlarına koydu. "Geri döndüğünü bana söylemeliydin, *mon amour*?" dedi, belirgin bir Fransız aksanıyla konuşarak.

Quinn'in Colin'e attığı bakış ilginçti ve rahatsızlıktan fazlasını ifade ediyordu. Yerinden kalkmadan sarışının elini yakalayıp öne çekti ve kadını ayağıyla yakına çektiği bir sandalyeye oturttu. Quinn'in kadınlara olan düşkünlüğü düşünülürken böylesine güzel bir kadına bu kadar ilgisiz davranması kesinlikle şaşırtıcıydı. Yakından bakınca kadın gerçekten çok güzeldi. Masmavi gözleri uzun, kalın kahverengi kirpiklerle çevreleniyordu ve güzel kavisli kaşlarla vurgulanıyordu.

"Bu o mu?" diye sordu kadın, Colin'i beğeniyle inceleyerek. Quinn homurdandı.

Kadın bembeyaz ve düzgün dişlerini göstererek sırıttı. Elini uzattı. "Adım Lysette Rousseau. Siz Monsieur Mitchell'siniz, *oui*?"

Colin, kısık sesle bir küfür savuran ve yemeğine devam eden Quinn'e baktı. "Belki," diye cevap verdi, temkinli bir tavırla.

"Mükemmel. Sizi öldürmem gerekirse, artık görünüşünüzü öğrendiğim için işim daha kolay olur."

Colin gözlerini kırıştırdı. "Siz az önce ne dediniz?"

"Kışkırtıcı kaltak," diye homurdandı Quinn. "O masum."

"Hepsi öyle der," diye karşılık verdi kadın, tatlı bir tavırla.

"Bu durumda doğru ama," diye itiraz etti Quinn.

"Bunu da söylerler."

"Affedersiniz." Colin bir kadına, bir Quinn'e baktı. "Siz neden söz ediyorsunuz?"

3 (Fr.) Aşkım. (ed.n.)

4 (Fr.) Öyle değil mi? (ed.n.)

Quinn çatalını kayıtsızca sallayarak Lysette'i işaret etti. "Bu kadın güvencemin ek kısmı. Kendisi Cartland, sen ya da benimle birlikte Fransa'ya dönecek."

"Ya da bir itirafı," dedi kadın, keyifle. "Herhangi birinizin itirafı yeter. Görüyorsunuz ya, memnun etmesi zor biri değilim."

"Tanrım." Colin tekrar yerine oturdu ve Fransız kadını inceledi. Gözlerindeki ve ağızındaki daha önce kaçırdığı sertliği o zaman fark etti. "Bu tehlikeli kadınları nereden buluyorsun, Quinn?"

"Onlar beni buluyor," diye homurdandı Quinn, öfkeli bir şekilde bir patatesi ısırırken.

"Hep olumsuzlukları görüyorsun," dedi Lysette. "Bu masada sadece üçümüz varız ve hepimiz aynı şeyin peşindeyiz. Ben buraya size yardım etmeye geldim."

Quinn ona öfkeyle baktı. "Başımın üzerinde kılıç sallamanın sevimli olduğunu sanıyorsan çok yanılıyorsun."

Colin kadını baştan savma konusunda o kadar aceleci değildi. "Nasıl yardım edebilirsin?"

"Birçok şekilde." Sarışın kısa bir ara vererek garson kızdan şarap istedi. "Sizin giremeyeceğiniz ama benim girebileceğim yerleri düşünün. Sizinle değil ama benimle konuşmak isteye-bilecek insanları. Sizin erkek olarak kullanamayacağınız ama benim bir kadın olarak kullanabileceğim avantajları. Olasılıklar sonsuz!" Zarif ellerinden birini boynundaki taş a götürdü ve Colin onun birini öldürdüğünü hayal etmenin neredeyse imkânsız olduğunu düşündü.

"Senin katılımının Depardue'yle ne ilgisi var?" diye sordu Colin.

Kadının yüz hatları karardı. "Bunu çözerse, beni pek çok sıkıntıdan kurtarır."

“Genel vekil hiçbir şeyi şansa bırakmamaya kararlı,” diye açıkladı Quinn. “Depardue, Cartland’ı izliyor. Lysette beni izliyor. Aym işi görüyorlar. Lysette ek bir... güvence.”

Colin yüzünü buruşturdu. “Depardue’nün, başaramayabileceği imasından hoşlandığını sanmıyorum.” Böyle bir pozisyonun nasıl çekici olabileceğini merak ederek Lysette’e baktı. “Bunu neden yapıyorsun?”

“Nedenlerim bana kalsın. Ama bir tavsiye” dedi kadın, Colin’e dikkatle bakarak, “benimle ilgili hiçbir şeye güvenilemezsin, tek husus dışında: Leroux’nun katilinin adalete teslim edilmesini istiyorum.”

Colin nefesini sertçe bırakarak parmaklarıyla masanın üzerine vurdu. “Bundan hoşlanmadım. Cartland benim peşimdeyken aramızda bir yılan var.”

Quinn başıyla onayladı.

Lysette daha önce istediği kadehi alırken surat astı. “Yılandansa Havva olmayı tercih ederim.”

“Havva baştan çıkarıcıydı,” diye karşı çıktı Quinn.

İrlandalı’nın daha önce bir kadına kaba bir şey söylediğini hiç duymamış olan Colin içkisini ağzından püskürttü.

“Bu noktaya kadar ne yapabildin?” diye sordu Lysette, Quinn’in kabalığına aldırmadan Colin’e odaklanarak.

“Günlerim Cartland’dan ve Fransız gibi görünen herkesten kaçarak geçti. Gecelerim de onu arayarak.”

“Bu şimdiye kadar duyduğum en gülünç plan,” dedi Lysette.

“O halde ne yapmamı öneriyorsun?” diye sordu Colin. “Hiçbir şey bilmiyorum ki.”

“O zaman öğrenmelisin.” Lysette kan kırmızısı şaraptan bir yudum alarak dudaklarını yaladı. Sırtı dimdik ve çenesi kaklık bir şekilde oturuyor, aldığı iyi eğitimin işaretlerini

veriyordu. “Bunu gizlenirken yapamazsın ki. Cartland’ın yapmanı beklediği şey de tam olarak bu. Neden emrinde çalıştığın adamla bağlantı kurmuyorsun? Bunu çabucak sona erdirmeni sağlamak için gereken kaynaklara sahip olduğun kesin.”

“Amacı bu değil,” diye itiraz etti Quinn. “Kendi görevlerimizi yerine getirmekten biz sorumluyuz. Yakalanırsak bedelini sadece kendimiz öderiz. Sizin düzenlemenizin de benzer olduğunu sanıyorum.”

Bir an için Fransız kadının güzel yüzünde hayal kırıklığı belirir gibi oldu ama sonra silindi ve yerine umursamaz bir gülümseme geldi.

Colin ona hayret etmekten ve nasıl bir riski temsil ettiğini düşünmekten kendini alamıyordu. Kadın çok ince yapılı ve dişildi ama Amelia’nın ablasıyla ilgili duydukları, görünüşün son derece aldatıcı olabileceğini gösteriyordu. “Başka önerilerin var mı, *mademoiselle*? Belki gün ışığında araştırma yapmam gerektiğini düşünüyorsunuzdur.”

“Maske takar mısın?” diye sordu Quinn, nihayet tabağını bir kenara iterek.

“Neden taksın ki?” Kadın, Colin’i baştan aşağı, uzanmış bacaklarına ve çizmeli ayaklarına kadar dikkatle süzdü. “Böylesine bir yakışıklılığı gizlemek çok yazık olur.” Dudakları baştan çıkarıcı bir şekilde kıvrıldı. “Hepsini görmek isterim.”

Quinn alaycı bir tavırla güldü. “Bak işte, gördün mü, tatlım? Bu yüzden Havva değilsin. Adamın sahipli olduğunu bile göremiyorsun.”

“Gözünü bağlayabilirsin,” diye önerdi Lysette, Colin’e göz kırparak, “ve bana istediğin isimle seslenebilirsin.”

Colin günlerdir ilk kez güldü.

“Ona dikkat et,” diye uyardı Quinn.

“O işi sana bırakıyorum. Ben sabah Bristol’a gitmek için yola çıkıyorum. Cartland’ın geçmişi bugünkü durumunu etkiliyor olabilir. Umarım bana avantaj sağlayacak bir şeyler bulabilirim.”

“İyi fikir.” Quinn’in dudakları düşünceli bir tavırla büzüldü. “Lysette ve ben burada kalıp araştırma yapacağız.”

“Onun tek başına gitmesine izin verme fikri hoşuma gitmiyor,” dedi Lysette, buz gibi bir sesle.

“Alışsın.” Quinn her zamanki küstah zarafetiyle sandalyesinde arkasına yaslanarak uzandı; bacakları iki yana açıldı, vücudu yana yattı ve kolu sandalyenin sırtlığına asıldı.

“Bu kadar yakışıklı olmana rağmen,” dedi Lysette, “bazen senden hoşlanmakta zorlanıyorum.”

Quinn sırttı. “Demek aynı fikirdeyiz. Mitchell başka yerde araştırarak. Sen ve ben birlikte burada çalışacağız.”

“Belki de bunun yerine onunla giderim.” Lysette’in gülümsemesi güzel gözlerinden yansımıyordu.

“Ah, öyle mi?” Quinn’in abartılı zevki Colin’i yine güldürdü. “Ne güzel. En azından benim için, Mitchell için değilse bile. Üzgünüm, dostum.” Bir omzunu silkerek elini masaya koydu.

İkisi de ne olduğunu anlayamadan Lysette ayağa kalktı ve Quinn’in kenara bıraktığı bıçağı keskin bir isabetle masaya sapladı... Quinn’in rahat bir tavırla açılmış parmaklarının tam arasına.

Quinn donup kaldı ve bir-iki parmağını kaybetmeye ne kadar yaklaştığını dehşetle gördü. “Lanet olsun!”

Lysette ona doğru eğildi. “Benimle alay etme veya beni küçümseme, *mon amour*. Beni öfkelenmek akıllıca olmaz.”

Colin ayağa kalktı. “Arkadaşının arkadaşlığını önerdiğin için teşekkürler,” dedi aceleyle, “ama bütün saygımla geri çevirmek zorundayım.”

Lysette kısık gözlerle ona baktı.

“Bana hiç güvenmiyorsun,” dedi Colin, “ama sana şu sözü verebilirim: Adımı aklamak için pek çok nedenim var ve kaçmak için hiçbir nedenim yok.”

Lysette bir an için kıpırdamadı. Sonra dudakları hafifçe kıvrıldı. “Kadının burada.”

Colin bir şey söylemedi fakat onaylamasına da gerek yoktu.

Lysette bileğini zarifçe sallayarak onu gönderdi. “Uzağa gitmezsın. Sana iyi şanslar.”

Colin çabucak eğildikten sonra elini cebine soktu ve masanın üzerine bir miktar para attı. “Senin için dua edeceğim,” dedi Quinn’e, yanından geçerken arkadaşının omzunu sıkarak.

Quinn’in cevabı ağır bir küfür oldu.

Yedinci Bölüm

Saygın bir muhitte küçük ama güzel bir evdi. Ware Kontu üç yıldır bu evin sahibiydi ve bu süreçte ev nadiren boş kalmıştı.

Bu gece alt kattaki pencereler karanlıktı ama üst kattaki pencerelerden mum ışığı yayılıyordu. Anahtarını ön kapının kilidine sokarak içeri girdi. Evde, karı koca olan güvenilir ve ağzı sıkı iki hizmetkâr kalıyordu. Şimdi uyuyorlardı ve hizmetlerine ihtiyacı olmadığından, Ware onları rahatsız etmedi.

Şapkasını ve ardından pelerinini askıya astı. Altına balolarla ve eğlenceyle geçen sonsuz gecelerde giydiği kıyafetlerinden birini giymişti. Ancak bu gece biraz farklıydı. Amelia farklıydı. *Kendisi* farklıydı. Aralarındaki farkındalık değişmişti. Amelia onu başka bir gözle görüyordu ve Ware'in de onunla ilgili bakış açısı değişmişti.

Merdivenden üst kata çıkarken alttaki boşluktan ışık sızan bir kapının önünde bir an duraksadı. Ware damarlarındaki kanın akışını ve hızla uyarıldığını hissederek nefesini bıraktı. Sonra tokmağı çevirerek içeri girdi ve siyah saç, yaban eriği gözlü metresini yatakta sakince kitap okurken buldu.

Genç kadının bakışları Ware'e döndü. Ware onun nefesinin hızlanmasını ve dudaklarının aralanışını izledi. Kitap kararlı bir tavırla sertçe kapandı ve Ware arkasındaki kapıyı tekmeleyerek kapadı.

"Lordum," dedi Jane, nefes nefese, örtüyü bir kenara atıp güzel vücudunu gözler önüne sererken. "Bu gece geleceğinizi umuyordum."

Ware'in dudakları kıvrıldı. Metresi hevesli görünüyordu, yani ilk sevişmeleri sert ve hızlı olabilirdi. Daha sonra acelesiz davranacaklardı fakat şimdi ön sevişmeye gerek yoktu. Ruh haline uyan bir durumdu.

Baş döndürücü dudu, ilk gördüğü andan beri arzulamıştı. Lord Riley ile son ilişkisi bittikten sonra, Ware başka kimseyle araya girmesine izin vermeden çabucak ona yaklaşmıştı. Kadın bundan gurur duymuş ve daha sonra da heveslenmişti. Birbirlerine uyuyorlardı ve seks ikisi için de zevk vericiydi.

Ware ceketini çıkarıp attı; Jane sabahlığının kuşağını çözdü. Çok geçmeden kadının içindeydi; kalçaları şiltenin kenarında, Ware'in ayakları yerdeydi ve altında kıvranan vücudun içine sertçe girip çıkıyordu. Neyse ki öfkesi ve huzursuzluğu hayvansal dürtülerin fırtınasında unutulmuştu.

Ancak bu rahathk uzun sürmedi.

Bir saat sonra elini başının arkasına koymuş halde sırtüstü yatıyordu ve ter içinde kalmış vücudu akşam serinliğinde soğuyordu.

"Çok güzeldi," diye mırıldandı Jane, tutku çılgınlıkları yüzünden boğuklaşmış sesiyle. "Öfkelendiğinde hep ilkel oluyorsun."

"Öfkelenmek mi?" Ware güldü ve metresini kendine çekti.

"Evet. Canını sıkın bir şey olduğunda bunu anlayabiliyorum." Jane'in eli genç adamın göğsünü okşadı.

Ware süslü tavana bakarak odanın gül kırmızısı ve krem renkleri ile yaldızlı mobilyalarının Jane'e ne kadar uyduğunu düşündü. Ware onu hiçbir masraftan kaçınmamaya ve sadece kendi rahatını düşünmeye teşvik etmişti çünkü çok sayıda metresiyle ilişkilerini yaşarken bir kadının dekor zevkinin onunla ilgili çok şey anlattığını fark etmişti. "Sevimsiz şeylerden söz etmek zorunda mıyız?"

"Öfkeni bitkinliğe dönüştürebiliriz," diye takıldı Jane, başını kaldırıp gülerek bakan koyu renk gözlerini gösterirken. "Şikâyet etmeyeceğimi biliyorsun."

Ware genç kadının şakağına yapışmış olan ıslak saç tellerini düzeltti. "Bu çözümü tercih ederim."

"Ama sadece geçici bir çözüm olur. Bir kadın olarak, sana sorununla ilgili yardım edebilirim çünkü yine bir kadınla ilgili olduğunu tahmin ediyorum."

"Bana yardım *ediyorsun* zaten," dedi Ware, keyifle.

Jane'in kalkan kaşları şüpheciliğini gösteriyordu ama Ware'i zorlamıyordu.

Ware nefesini sertçe bıraktı ve Jane'in bir dost, bir sırdaş olduğuna inanarak düşüncelerini yüksek sesle paylaştı. Tath bir kadındı; tanıdığı kadınlar arasında en tatlısı. Başkalarını incitmekten hoşlanan veya başkalarının acıları pahasına kendini yükseltmeye çalışan biri değildi.

"Benim durumumdaki bir erkeğin nadiren bir erkek olarak görüldüğünün farkında mısın?" diye sordu. "Topraklarım, param ve saygınlığım var ama nadiren bunun ötesine geçiliyor."

Jane sessizce ama dikkatle dinliyordu.

"Çocukluğumu Lincolnshire'da geçirdim ve büyürken kendimi sadece bir Ware olarak düşündüm; bir birey olarak değil. Görevlerimin ötesinde çıkarlarım, unvanımın ötesinde hedef-

lerim yoktu. O kadar iyi eğitilmiştim ki kendime ait bir şey, kontlukla değil, sadece kendimle ilgili bir şey istemek aklımın ucundan bile geçmedi.”

“Bu çok yalnız bir yaşam tarzı gibi görünüyor.”

Ware omuz silkti ve başının altına bir yastık daha koydu. “Başka türlüünü bilmiyordum ki.”

O sessiz kalınca Jane teşvik etti. “Ta ki?”

“Ta ki bir gün topraklarımızın dışına çıkıp dereye balık tutmaya hazırlanan bir çocukla karşılaşana kadar.”

Jane gülümsedi ve Ware’in kollarından sıyrılıp yataktan kalktı. Sabahlığını tekrar üzerine geçirdikten sonra konsola yaklaşıp kendine içki koydu. “Kimdi o çocuk?”

“Komşu araziden bir hizmetkâr çocuk. Emrinde çalıştığı adamın kızı olan genç hanımı bekliyordu. Aralarında bir arkadaşlık oluşmuştu ve bu da ilgimi çekti.”

“Genç hanımın çektiği gibi.” Jane ince bir mumun alevinde kadehi çevirerek brendiyi ustaca ısıttı.

“Evet,” dedi Ware. “Genç, çılgın ve özgür ruhlu bir kızdı. Bayan Benbridge bana kimsenin beklentilerinin altında acı çekmemiş birinin gözlerinden bakınca dünyanın ne kadar farklı görüldüğünü gösterdi. Unvanımı tamamen bir kenara attı ve bana sadece o hizmetkâr çocuğa yaklaştığı gibi, şakacı bir şefkatle yaklaştı.”

Jane yatağın kenarına oturdu ve küçük bir yudum aldıktan sonra kadehi Ware’e uzattı. “Sanırım ondan hoşlanırdım.”

“Evet.” Ware gülümsedi. “Bence o da senden hoşlanırdı.”

Elbette hiç karşılaşmayacaklardı fakat konu bu değildi.

“Babasının günahlarına rağmen onunla evleneceğin için seni takdir ediyorum,” dedi Jane.

“Nasıl evlenmem? O bana kendi başıma bir değerim olduğunu öğreten kişi. Artık aristokrat kibrim kişisel kibrimle birleşti.”

Jane gülerek Ware'in bacaklarımın üzerine kıvrıldı. “Hepimiz için ne kadar hayırlı bir durum.”

Ware bir eliyle dağınık saçlarını sıvazladı. “Beni çok yakışıklı bulduğunu, bu yüzden benimle konuşurken bazen cümlesinin ortasında takılıp kaldığını bana son derece masum bir şekilde söylediği o günü asla unutamam. Daha önce bana böyle bir şey söyleyen olmamıştı. Birinin böyle düşündüğünden bile şüpheliyim. İnsanlar karşımda kekeleydiklerinde bunun nedeni hayranlık değil, korku olurdu.”

“Sana çok yakışıklı olduğumu ben de söyleyebilirim,” dedi Jane, gözlerindeki parlıtyla sözlerini destekleyerek. “Senin kadar yakışıklı çok az erkek vardır.”

“Bu doğru olabilir. Kendimi başka erkeklerle kıyaslamadığım için bilemiyorum.” Ware içkiden büyük yudumlar aldı. “Ancak kendime inandığımda çekiciliğimin arttığını düşünüyorum.”

“Özgüven güçlü bir yemdir,” dedi Jane.

“Benden hiçbir beklentisi olmadığı için onun yanındayken kendim olabiliyordum. Hayatımda ilk kez konumumun sınırlarını düşünmeden konuşabiliyordum. Onu baştan çıkarmayı deniyordum ve kendime düşünmek için bile izin vermeyeceğim şeyleri yüksek sesle söylüyordum.” Ware yatağın ayak ucuna ve şöminedeki ateşe baktı. “Sanırım onu tanımak kendimi bulmamı sağladı.”

Jane parmak uçlarını Ware'in çıplak bacağına kaydırırken sordu: “Ona borçluymuşsun gibi mi hissediyorsun?”

“Kısmen. Fakat ilişkimiz asla tek taraflı olmadı. Birlikte bir şeyler yapıyor ve sohbet ediyorduk. Böyle konularda benim deneyimim vardı; oysa çok korunaklı yaşıyordu.”

“Sen de onun yalnızlığını giderdin.”

“Evet. Bu arkadaşlıktan ikimiz de kazançlı çıktık.”

“Ve şimdi de sana ait,” dedi Jane, “çünkü onun kendini yaratmasına yardım ettin.”

“Ben...” Ware kaşlarını çattı. Keyifsizliğinin nedeni bu muydu? Sadece sahiplenmeden mi kaynaklanıyordu? “Öyle olduğundan emin değilim. Bir defasında âşık oldu –ya da kendisi öyle diyor– ve onu hâlâ özlüyor. Buna kızmıyorum. Kabulleniyorum.”

“Belki ‘takdir etmek’ daha uygun bir ifade olur?” Jane’in dudakları nazik bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Sonuçta başka birine hissettiği duyguların ağırlığını sana yükleyemez.”

Ware içkinin geri kalanını tek yudumda bitirirken mide-sinin alev aldığını hissetti ve daha fazlasını istediğini ifade eden sessiz bir hareketle kadehi Jane’e doğru uzattı. “Bu doğru olsa, neden başka bir erkeğe hissettiği duygular beni bu kadar rahatsız etsin?”

Jane kadehi alırken kaşlarını kaldırdı. “Rahatsız olmak mı? Yoksa kıskanmak mı?”

Ware güldü. “İkisinden de biraz.” Bir elini havaya doğru salladı. “Belki de bana karşı hiç böyle bir ilgi duymadığı için erkeklik duygularım kabarıyordur? Kesin olarak bilemiyorum. Sadece bir kez daha kendimden şüphe ettiğimi biliyorum. Onu biraz rahat bırakmamın ve iyileşmesi için zaman tanımamın kendi adıma yanlış bir karar olup olmadığını merak ediyorum.”

Jane konsola doğru yürürken duraksadı. “Bu diğer adam kim?”

Ware açıkladı.

“Anlıyorum.” Jane kadehi tekrar doldurdu, ısıtıp Ware’e getirdi. “Rahmetli kocama hâlâ çok değer verdiğimi biliyorsun.”

Ware başıyla onaylarken yanındaki yere hafifçe vurdu. Jane onun yanına kıvrıldı ve güzel bacaklarını gözler önüne serdi. “Ancak sevmediğim biriyle evlenmek niyetindeydim.”

“Şaka yapıyorsun,” dedi Ware. “Kadınların en çok istediği şey sadakat ve ölümsüz aşktır.”

“Ama aynı zamanda gerçekçiyiz de. Bayan Benbridge’e şu diğer adamın veremeyeceği bütün gerçek şeyleri sunarsan, seni seçmeye daha eğilimli olur.”

“Adam yabancı olduğu için ablasını arkasında bırakmak zorunda kalacağını hatırlattım.”

“Sözel olarak söyledin, evet. Şimdi bunun doğruluğunu kanıtlayarak işi daha da zorlaştır. Onu topraklarını görmeye götür, ablasının evinin yakınında bir ev al... Öyle şeyler yap. Sonra romantizme ve gizeme duyduğu ilgiyi düşünerek bunu da kullan. Onu kolayca baştan çıkarabilirsin. Senin imkânların ve becerilerin var; kızsız kolay etkilenen biri. Çiçekler, hediyeler, kaçamak öpücükler. Gölgelemlerin arasından rekabet edebilirsin. Hiçbir sınırın ve engelin yok.”

“Hımm...”

“İkiniz için de eğlenceli olabilir. Birbirinizi şimdi olduğundan daha iyi tanımanız için de bir fırsat.”

Ware uzandı ve parmaklarını Jane’inkilere kenetledi. “Sen çok akıllıydın.”

Jane’in dudakları seksi bir şekilde kıvrıldı. “Ben bir kadınum.”

“Evet, bunun kesinlikle farkındayım.” Ware kenara uzanarak kadehi komodinin üzerine bıraktı ve Jane’i altına çekti.

Onu öptükten sonra aşağı kaydı ve sabahlığının kenarını iterek göğüs uçlarından birini dudaklarının arasına aldı.

"Ah, bu çok güzel," dedi Jane, iç çekerek.

Ware başını kaldırarak sırttı. "Yardımanın için teşekkür ederim."

"Önerilerim tamamen özgecil değildir, biliyorsun. Belki Bayan Benbridge'e kur yaparken zaman zaman öfkelenirsin. Kontrolünü kaybettiğinde daha çok hoşuma gidiyorsun."

"Kaltak." Ware şakadan hırladı ve Jane ürperir gibi yaptı.

Ware sabaha kadar kalan saatlerini ikisinin de zevki için ilkel ve vahşi âşığı oynayarak geçirdi.

Amelia alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırarak evin köşesinden gizlice etrafa bakındı. Ahırın avlusunda Colin'i aradı ve alanı boş bulunca rahatlayarak nefesini bıraktı. Rüzgâr ahırların içinden erkek seslerini, kahkahaları ve şarkıları sürüklüyordu. Bu seslere dayanarak Colin'in amcasıyla çalışmaya odaklandığını anladı ki bu da malikânedeki kolayca ayrılıp ormana yönelebileceği anlamına geliyordu.

Dolap çevirmekte giderek ustalaştığını düşünerek ağaçların arasından hızla ilerledi ve arada bir çitlere yaklaşan muhafızlara yakalanmamak için gizlenerek geçti. Colin'i o kızla birlikte dükkânın arkasında yakaladığı o günden beri iki hafta geçmişti. Amelia o zamandan beri ondan kaçıyor, Colin aşçıya kendisiyle görüşmek istediğini söylediği her seferinde reddediyordu.

Belki de onu bir daha görmeyeceğini umması aptalcaydı çünkü hayatları iç içeydi. Eğer öyleyse, bir aptal demektir. Günün her saatini onu düşünerek geçiriyordu ama ondan uzak kaldığı sürece acısına dayanabiliyordu. Görüşmeleri, konuşmaları, birbirlerinin varlığını tanımaları için hiçbir neden göremiyordu.

Ancak yeni bir eve taşınırken arabayla yolculuk yapıyordu ve o zaman bile sadece arabacı Pietro'yla konuşabilirdi.

Açıklığı iyice kontrol ettikten sonra Amelia çitlerin üzerinden becerikli bir şekilde atladı ve dere kıyısına koştu; Ware'i orada ceketini ve peruğunu çıkarıp gömlek kollarını sıvamış halde buldu. Son haftalarda genç kontun yüzüne biraz renk gelmişti; açık havada oynamak için kitaplardan biraz uzaklaşmak iyi gelmiş olmalıydı. Koyu kahverengi saçlarını başının arkasında kuyruk yapmıştı ve mavikantaron rengi gözlerinde neşe pırıltıları vardı. Asırlar boyunca süren soylu kanlarının da etkisiyle çok yakışıklı görünüyordu.

Colin'le olanın aksine, onu gördüğü zaman kalp atışları hızlanmıyor veya vücudunun pek bilmediği yerleri sızlamıyordu fakat Ware etkileyici, sıcakkanlı, kibar ve çekiciydi. Amelia bu özelliklerin onu ilk öpücük için yeterli kıldığını düşünüyordu. Bayan Pool ona, doğru erkekle karşılaşana kadar beklemesini söylemişti fakat Colin çoktan karşısına çıkmıştı ve onun yerine başka birine yönelmişti.

"İyi günler, Bayan Benbridge," dedi Kont, mükemmel bir reveransla.

"Lordum," diye karşılık verdi Amelia, gül rengi elbisesinin etek uçlarını kaldırıp reverans yaparak.

"Bugün size bir hediyem var."

"Ah?" Amelia'nın gözleri beklentiyle iri iri açıldı. Hediyeleri ve sürprizleri severdi çünkü bunları nadiren alırdı. Babası doğum günü veya diğer özel günleri düşünme zahmetine girmezdi.

Ware'in gülümsemesi keyifliydi. "Evet, prenses." Kolunu davetkâr bir tavırla açtı. "Benimle gelin."

Amelia parmaklarını hafifçe Ware'in koluna koyarken sosyal zarafetini sergileme fırsatı bulduğu için memnundu. Kont nazik

ve sabırlıydı; hatalarını işaret edip düzeltiyordu. Amelia'nın hem özgüvenini hem de zarafetini güçlendiriyordu. Artık hanımefendi gibi görünmeye çalışan bir kız değildi; tam aksine, kendini gençliğinin tadını çıkarmayı seçen bir hanımefendi olarak görüyordu.

Birlikte dere kıyısındaki buluşma yerlerinden ayrıldılar ve daha büyük bir açıklığa ulaşana kadar kıyı boyunca ilerlediler. Amelia orada yere serilmiş bir battaniye ve köşesine konmuş, içi güzel kokulu turtalar, çeşitli et ve peynir parçalarıyla dolu bir sepet bulunca çok sevindi.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu, nefes nefese. Ware'in düşünceli davranışından çok etkilenmişti.

"Sevgili Amelia," dedi Ware, gözleri parlarken. "Benim kim olduğumu ve kim olacağımı artık biliyorsun. Ben her şeyi yapabilirim."

Amelia soyluluğun avantajlarını ve bir vikont olan babasının sahip olduğu gücü biliyordu. Geleceğinde markizlik olan Ware'in elindeki güç onun kaç katı olabilirdi?

Bunu düşününce gözleri iri iri açıldı.

"Gel haydi," dedi Ware. "Otur, bir şeftalili turta ye ve bana bugün neler yaptığını anlat."

"Hayatım son derece sıkıcı," dedi Amelia, iç çekerek yere otururken.

"O zaman bir hikâye anlat. Bir şeylerin hayalini kuruyor olmalısın."

Amelia koyu renk gözlü Çingene bir sevgilinin kendisini tutkuyla öpüşünü hayal ediyordu fakat elbette ki böyle bir şeyi yüksek sesle söylemezdi. Yüzünün kızardığını gizlemek için dizlerinin üzerinde yükselerek sepetin içine daldı. "Hayal gücüm yüksek değildir," diye mırıldandı.

"Pekâlâ o zaman." Ware sırtüstü uzanarak ellerini başının arkasında birleştirdi ve gökyüzüne baktı. Amelia onu hiç bu kadar rahat görmemişti. Üzerindeki resmî giysilere rağmen – bembeyaz çorapları ve pırıl pırıl ayakkabılarıyla birlikte– birkaç hafta önce karşılaştığı kişiden çok daha rahat görünüyordu. Amelia yeni konttan daha çok hoşlandığını fark etti ve bunu olumlu bir değişim olarak görerek memnun oldu.

"Anlaşılan benim seni bir hikâyeyle eğlendirmem gerekecek," dedi Ware.

"Ne güzel." Amelia tekrar oturdu ve elindeki yiyeceklerden bir lokma aldı.

"Bir zamanlar..."

Ware konuşurken Amelia onun hareket eden dudaklarını izliyor, onları öptüğünü hayal ediyordu. Artık tanıdığı bir hüznle, sevgili romantik fikirlerini geride bırakmış ve tanımadığı yeni fikirleri benimsemiş olmanın etkisiyle ürperdi ama Colin'i ve yaptığı şeyi düşününce bu hissi zayıfladı. Onun Amelia'yu geride bırakmış olmaktan dolayı hiç üzülmeyeceği belliydi.

"Beni öper misin?" diye sordu aniden, kendini tutamayarak. Parmak uçlarıyla dudaklarının kenarındaki turta kırıntılarını temizledi.

Kont cümlesinin ortasında duraksadı ve başını çevirip ona baktı. Gözleri şaşkınlıkla açılmıştı ama daha çok meraklanmış gibi görünüyordu. "Anlayamadım. Seni doğru mu duydum?"

"Daha önce bir kızı öptün mü hiç?" diye sordu Amelia, merakla. Ware ondan iki yaş büyüktü ve Colin'den sadece bir yaş küçüktü. Deneyimi olması gayet mümkündü.

Colin'in genç kızın saf duyularını baştan çıkararak huzursuz, asabi bir yanı vardı. Diğer yandan Ware çok daha sakindi ve çekiciliği doğal otoritesinden, dünyanın önünde serildiğini

bilmenin rahatlığından geliyordu. Yine de, Colin'e derin bir saygı duymasına rağmen, Ware'in rahat tarzının nasıl çekici geldiğini görebiliyordu.

Ware'in kaşları kalktı. "Bir beyefendi böyle konuları anlatmaz."

"Ne güzel! Nedense ketum olacağını biliyordum." Amelia gülümsedi.

"İsteğini tekrarla," diye mırıldandı Ware, onu dikkatle izlerken.

"Beni öper misin?"

"Bu teorik bir soru mu, yapmamı istediğin bir şey mi?"

Amelia aniden utanarak başını çevirdi.

"Amelia," dedi Ware, nazik bir sesle ve Amelia başını tekrar ona çevirdi. Yakışıklı soylu yüzünde derin bir nezaket vardı ve Amelia bunun için minnettardı. Ware yattığı yerde yan döndü ve doğrulup oturdu.

"Teorik değil," diye fısıldadı Amelia.

"Neden öpülmek istiyorsun?"

Amelia omuz silkti. "Çünkü... öyle işte."

"Anlıyorum." Ware bir an için dudaklarını büzdü. "Benny yeterli olur muydu? Ya da bir uşak?"

"Hayır!"

Ware'in dudaklarında beliren gülümseme, Amelia'nın içini kıpır kıpır etti. Colin'in gamzelerinin yaptığı gibi içini hoplatmamıştı fakat kesinlikle arkadaşını farklı bir gözle görmeye başladığının habercisiydi.

"Seni bugün öpmeyeceğim," dedi Ware. "Bunu biraz daha düşünmeni istiyorum. Bir dahaki buluşmamızda duyguların değişmezse, seni o zaman öpeceğim."

Amelia yüzünü buruşturdu. "Benden hoşlanmıyorsan bunu açıkça söyleyebilirsin."

"Ah, benim aceleci prensesim," dedi Ware, onu yatıştırarak. Elini tuttu ve başparmağıyla üzerini nazikçe okşadı. "Başını nasıl hızla derde sokuyorsan öyle hızlı bir şekilde sonuçlara varıyorsun. Düşersen seni tutarım, Amelia. Seni tutmak için sabırsızlanıyorum."

"Ah," dedi Amelia, iç çekerek ve Ware'in sözlerinin altında yatan anlam karşısında gözlerini kırıştırdı.

"Ah," dedi Ware, gülümseyerek.

Amelia yatak odası kapısının vurulmasıyla uyandı. Gözlerini açmadan yatakta top gibi kıvrılırken, uyku sersemi zihni tekrar uykuya dönmesi ve rüyalarına devam etmesi için yalvarıyordu. Ona Ware'le yaşadığı güzel anları ve bu bağın kendisi için ne kadar değerli olduğunu hatırlatan rüyalar.

Ancak bu kez kapı daha ısrarcı bir şekilde vuruldu. Sert gerçeklik etkisini gösterdi ve gece hatırladığı şeylerin acısını duydu.

"Amelia?"

Maria. Bu evde aldırılmazlık edemeyeceği tek kişi.

Amelia uyku sersemi bir sesle seslenerek doğrulup oturmaya çalıştı ve kapı açılıp ablası içeri girerken onu izledi.

"Selam, ufaklık," dedi Maria, Amelia'nın hep imrendiği bir zarafetle içeri süzülürken. "Seni uyandırdığım için üzgünüm. Ancak çok geç oldu ve ben de yeterince bekledim. Ne yazık ki sabrımın sınırı muhtemelen olmasını istediğin kadar değil."

"Üzerindeki elbiseye bayıldım," dedi Amelia, krem rengi muslin elbiseye ve Maria'nın esmer teninde oluşturduğu zıtlığa hayranlıkla bakarak.

“Teşekkür ederim.” Maria pencerenin yanındaki kolçaksız koltuğa oturdu. “İyi bir akşam geçirdin mi?”

Amelia'nın zihninde, Ware'in akşam kıyafetiyle baş dönürücü görünüşü belirdi. Önceki gece balolarla ve eğlenceyle geçen sayısız geceden biri olmuştu. Ancak önceki gece belirgin şekilde farklıydı. Kendisi farklıydı. Ware farklıydı. Aralarındaki farklılık değişmişti ve arkadaşlıklarının bir daha aynı olmayacağını hissediyordu.

Ware hızlı ilerliyor, ustaca manevralar yaparak, Amelia'ya durumlarının nesnel ve somut gerçeklerini göstermeye çalışıyordu. Kaçamaklarla ve gerçektışı kavramlarla dolu bir çocukluktan sonra, aslında Ware'in samimiyetine minnettardı. Ancak bu kez sadece suçluluk duygusunu ve şaşkınlığını daha da artırmıştı.

“Güzel bir akşamdı,” dedi Amelia.

“Hımm...” Ablasının şüpheli olduğu belliydi. “Son zamanlarda melankolik oldun.”

“Sen de buraya bunu konuşmaya geldin.”

“Lord Ware dün öğleden sonra terasta seni neredeyse öpüyordu ama dün gece onu görmek için her zamankinden daha hevesli değildin. Bunu nasıl sorgulamam?”

Amelia gözlerini kapayarak başını tekrar yastığa bıraktı.

“Sıkıntılarını benimle paylaşırsan,” dedi Maria, “belki yardımcı olabilirim. Bunu isterim.”

Amelia gözlerini açarak yatağının sayvamnın saten döşemesine baktı ve başka bir zamanı hatırladı. Odası açıktan koyuya kadar mavinin çeşitli tonlarında döşenmişti; tıpkı çocukluğundaki odası gibi. Tercihlerini bilinçli bir şekilde yapmış, ablasıyla ilişkisini zalimce koparıldığı yerden devam ettirmek

istediğini açıkça göstermek istemişti. Babası onların yıllarını çalmıştı fakat bu odada hepsini geri almış gibi hissediyordu.

“Bana yardımcı olabileceğin bir şey yok, Maria. Onarılacak veya değiştirilecek bir şey yok.”

“Ya şu maskeli hayranın?”

“Onu bir daha görmeyeceğim.”

Maria duraksadı. “Son kez ondan söz ettiğinde sesinde böyle bir kararlılık yoktu. Onu bir kez daha gördün, değil mi? Sana geldi.”

Amelia dönüp ablasının gözlerine baktı. “Bana gelmesini sağladım ve bunu yaptığım için kızgındı. Şimdi mesafeyi korumak ve onu tekrar aramamı engellemek için şehirden ayrılmayı planlıyor.”

“Bu hareketiyle sana saygısını gösteriyor ama seni üzmüş.” Maria’nın koyu renk gözlerinde şaşkınlık vardı. “Neden?”

Amelia ellerini havaya kaldırdı. “Çünkü gitmesini istemiyorum! Onu tanımak istiyorum ve böyle bir şansım olmayacağını bilmek bana acı veriyor. Ware’i ve sizi huzursuz ediyorum ama ona olan ilgimi bir kenara atamıyorum veya terk edilmekten sıkıldığımı unutamıyorum. Babam bana yeterince bu şekilde davrandı zaten.”

“Amelia...” Maria elini uzattı. “Bu adamda seni bu kadar çeken ne var? Çok mu yakışıklı? Hayır... bana kızma. Sadece anlamak istiyorum.”

Amelia iç çekti. Uykusuzluk ve iştahsızlık etkisini gösteriyordu. Montoya’nın ellerinden kayıp gittiği, hiçbir şey yapmadan beklediği her anın onu kendisinden daha da uzaklaştırdığı duygusundan kurtulamıyordu. Bu onu öfkeliyordu.

“Yine o maskeyi takmıştı,” dedi sonunda. “Altında nasıl görüldüğü konusunda hiçbir fikrim yok ama umurumda değil.

Benimle konuşma şekli, bana dokunuşu, beni öpüşü çok etkiledi. Bana yaklaşımında derin bir huşu ve saygı var, Maria. Özlem. Arzu. Böylesine derin bir duygunun rol olabileceğine inanmıyorum. İfade edişi hiç de öyle değil."

Maria kaşlarını çatarak düşüncelere daldı. Siyah bukleleri çıplak omuzlarının üzerinde savrulurken huzursuzluğunu belli etti. "Sadece birkaç dakika tanışışken sana karşı nasıl bu kadar derin hisler besleyebilir?"

"Ona kaybettiği aşkını hatırlattığımı söylüyor ama aslında beni ben olduğum için istediğini de hissediyorum." Amelia'nın parmakları yatak örtüsünün kenarlarını çekiştirdi. "Başlangıçta bana o kadından dolayı yaklaşmıştı fakat tekrar geldiğinde sadece benim için oradaydı."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Hiçbir şeyden emin değilim ve sanırım asla da olamayacağım." Yüz ifadesinin çok fazla şeyi belli edeceğinden korkarak odasının açık kapısına baktı.

"Çünkü gidiyor." Maria'nın sesi yumuşadı. "Nedenini veya nereye gitmeyi planladığını söyledi mi?"

"Tehlikede olduğunu söyledi. Ölümçül bir tehlike."

"St. John'dan mı? Başka birinden mi?"

Amelia yatak örtüsünü yumruklarının arasında sıkıca kavradı. "Senin kocanla hiçbir ilgisi yok. Bunu kendisi söyledi ve ona inamıyorum."

"Şişşt," dedi Maria, yatıştırıcı bir tavırla. Tekrar ayağa kalktı. "Perişan durumda olduğunu biliyorum ama öfkemi benden çıkarma. Ben sadece yardım etmek istiyorum."

"Nasıl?" diye sordu Amelia. "Onu bulmama yardım eder misin?"

"Evet."

Amelia hayretle donakalarak ablasına baktı. "Cidden mi?"

"Elbette." Maria'nın omuzları geri gitti; bu, kararlılığının kesin bir ifadesiydi. "St. John'ın adamları onu arıyor ama bizim bir avantajımız var. Bu adama yaklaşabilmiş tek kişi sensin."

Amelia bir an kalakaldı. Kimsenin Montoya'ya duyduğu arzuyu desteklemesini beklemiyordu ve kendisine yardım etmesi için hiçbir şeyden korkmayan ve bulunmak istemeyen şeyleri bulmakta kesinlikle ustalaşmış olan Maria'dan daha iyi birini düşünemezdi. "Onu Ware de arıyor."

"Zavallı Kont Montoya," dedi Maria, yatağın kenarına oturup kardeşinin ellerini tutarken. "Ona acıyorum. Güzel bir kadına ilgi duyuyor ve bu yüzden herkes peşine düşüyor. St. John onu bir suçlu gibi arıyor. Ware bir rakip olarak arıyor. Sen ve ben de Montoya'yı kadınca duygular için aramalıyız."

"Bu nasıl olacak ki?" diye sordu Amelia, kaşlarını çatarak.

"Elbette ki alışveriş yaparak." Maria gülümsedi ve bütün oda aydınlandı. "Maske satan bütün dükkânları dolaşacağız ve kontu hatırlayan biri olup olmadığını göreceğiz. Yüzünü sürekli gizliyorsa, birçok şeye sahip olmalı. Değilse, belki yakın zamanda almış ve unutulmaz bir izlenim bırakmıştır. Pek fazla bir şey sayılmaz ama bir başlangıç olabilir. Elbette dikkatli olmamız gerek. Başlı dertteyse, onu bulmak tehlikeyi de üzerimize çeker. Bana güvenmeli ve dediklerime harfiyen uymahsın. Anlaştık mı?"

"Evet." Amelia'nın alt dudağı titredi ve bunu gizlemek için dudağını ısırды. Ablasının elini daha sıkı tuttu. "Teşekkür ederim, Maria. Sana çok teşekkür ederim."

Maria kardeşini kendine çekerek alından öptü. "Ben daima sana yardım etmek için yanında olacağım, ufaklık. Daima."

Bu sakin açıklama Amelia'ya g verdi ve yataktan kalkıp önünde uzanan güne hazırlanmaya başlarken bu dayanağa sım sıkı tutundu.

Sekizinci Bölüm

Yayalar, arabalar ve faytonlar sokakta yavaşça ilerliyordu. Hava güneşli ve güzel, sabah yağmur yağmış olmasına rağmen açıktı. Colin'se rahat olmaktan çok uzaktı. Bu günle ilgili aklına yatmayan bir şeyler vardı.

"Bu kadar endişelenmemelisiniz," dedi Jacques. "Ona bir şey olmayacak. Sizi geçmişinizle veya Bayan Benbridge'le bağdaştıran kimse yok."

Colin hüzünle gülümsedi. "O kadar belli ediyor muyum?"
"Oui⁵. Savunmasız olduğunuz anlarda."

Colin arabanın penceresinden dışarı baktığında günlük işlerine koşturan birçok kişi gördü. Kendi adına, bugün öğleden sonraki işi şehirden ayrılmaktı. Arabası onları Bristol yoluna doğru götürüyordu. Sandıkları yüklenmişti ve kiralık evle ilgili hesaplarını kapamışlardı.

Ama hâlâ huzursuzdu.

Kalbini geride bırakma duygusu her zamankinden daha kötüydü. Her geçen gün ölümlülüğünü biraz daha güçlü his-

sediyordu. Hayat faniydi ve bütün hayatını Amelia'dan uzak geçireceğini düşünmek, dayanılmaz bir acı veriyordu.

"Onunla hiç aynı arabaya binmedim," dedi, eldivenli parmaklarıyla pencerenin kenarını tutarak. "Onunla hiç aynı masaya oturup yemek yemedim. Son yıllarda yaptığım her şey daha yüksek bir pozisyon arayışıydı; onun hayatının bütün zevklerinin tadını çıkarma ayrıcalığına sahip olmamı sağlayacak bir pozisyon."

Jacques'ın koyu renk gözleri şapkasının altından onu izliyordu. Karşısındaki kanepede otururken bütün vücudu Colin'in hiç görmediği kadar rahattı ama hâlâ enerjiyle dolup taşıyordu.

"Anne ve babamın ölümünden kısa süre sonra," diye mırıldandı Colin, sokağa bakarak, "amcam, Lord Welton'ın yanında arabacı olarak çalışmaya başladı. Maaşı çok düşüktü ve Romanya'daki kampımızdan ayrılmamız gerekmişti fakat amcam bunun Çingene yaşam tarzından daha düzenli olacağını düşünüyordu. Ben gelmeden önce tam bir bekâr hayatı yaşıyordu ama benimle ilgili sorumluluklarını çok ciddiye aldı."

"Yani onur anlayışınızı ondan almışsınız," dedi Fransız.

Colin hafifçe gülümsedi. "Değişim beni mahvetmişti. Daha on yaşındaydım ve arkadaşlarımı çok özliyordum; özellikle de anne babamı kaybettikten bu kadar kısa süre sonra onları da kaybettiğim için. Hayatımın sona erdiğine ve sonsuza dek sefil bir durumda kalacağıma inanıyordum. Sonra onu gördüm."

Hayalinde o günü daha dünmüş gibi canlandırıyordu. "Daha yedi yaşındaydı ama tutulmuştum. O siyah saçları, porselen gibi teni ve yeşil gözleriyle güzel bir oyuncak bebeğe benziyordu. Sonra kirli ellerinden birini bana uzattı, eksik dişleriyle gülümsedi ve birlikte oyun oynamayı teklif etti."

"*Enchanté*," diye mırıldandı Jacques.

"Evet, öyleydi. Amelia, bir düzine oyun arkadaşının tek bedende birleşmiş haliydi; maceracı, rekabetçi ve becerikli. Onunla olabilmek için işlerimi çabucak yapıyordum." Colin iç çekerek başını kanepenin sırtlığına dayadı ve gözlerini kapadı. "Arabada ikinci arabacı olarak oturduğum ilk günü hatırlıyorum. Kendimi büyümüş gibi hissediyor, başarımdan gurur duyuyordum. O da benim adıma mutluydu; gözleri parlıyordu ve çok neşeliydi. Sonra o içeride otururken ve ben dışarıda dururken, yanında oturmama asla izin verilmeyeceğini anladım."

"O zamandan beri çok değişmişsiniz, *mon ami*? Artık aranızda böyle bir ayrım yok."

"Ah, ayrım var," diye itiraz etti Colin. "Sadece artık parayla ilgisi yok."

"Ona âşık olduğunuzu ne zaman anladınız?"

"Onu ilk görüşümde âşık olmuştum." Colin bacaklarının üzerinde tuttuğu yumruklarını sıktı. "Duygularım sadece büyüdü ve değişti; tıpkı bizim gibi."

Sık sık yaptıkları gibi dere kıyısında oynadıkları o günü asla unutmayacaktı. Kendisi pantolonuyla, Amelia kombinezonuyla. Amelia on beş yaşını yeni doldurmuştu; kendisi de on sekiz yaşındaydı. Colin kaçan bir kurbağayı yakalamaya çalışırken çakıl taşlı kıyıda düşmüştü. Amelia'nın neşeli kahkahalarını duyunca başını çevirmişti ve o görüntü hayatını sonsuza dek değiştirmişti. Güneşin altında, sırlıslam bir halde, güzel hatları neşeyle parlıyordu ve Colin'e sudan çıkmış bir periyi hatırlatmıştı. Masum bir şekilde baştan çıkarıcıydı.

6 (Fr.) Tanıştığımıza memnun oldum. (ed.n.)

7 (Fr.) Arkadaşım. (ed.n.)

Nefesi kesilmişti; vücudu kaskatı olmuştu. Kanı alev gibi yanıyordu ve ağzı kurumuştu. Erkekliği –yaşı büyüdükçe bir işkence halini almaya başlamıştı– acı verici bir baskıyla zonk-luyordu. Kendisi masum değildi fakat Amelia'nın yarı çıplak vücudunun görüntüsüyle içinde beliren duygularla kıyaslan-dığında, fiziksel dürtüler sadece sinir bozucuydu.

Nasıl olduysa... kendisi farkında olmadan... Amelia bü-yümüş ve genç bir kadın olmuştu. Ve Colin onu istiyordu. Daha önce hiçbir şeyi istemediği kadar çok istiyordu. Bu ani özlemle kalbi sıkışıyor, kolları ona sarılmak için sızlıyordu. Benliğinin derinliklerinde bir boşluk hissediyordu ve o boşluğu sadece Amelia'nın doldurabileceğini biliyordu. Onu bir bütün yapacağını ve tamamlayacağım. Çocukken her şeyi oydu. Bir erkek olduğunda da her şeyinin o olacağını biliyordu.

"Colin?" Aralarında bir gerilim hissedilirken Amelia'nın gülümsemesi silinmişti.

Daha sonra o akşam Pietro yeğeninin yüzünün asıklığını fark ederek sormuştu. Colin keşfettiği şeyi açıkladığında, am-cası bambaşka bir şiddetle tepki vermişti.

"Ondan uzak dur," diye hırlamıştı Pietro, öfkeyle yanan gözleriyle bakarak. "Arkadaşlığınızı uzun zaman önce bitir-meliydim."

"Hayır!" Colin bu düşünceyle dehşete kapılmıştı. Amelia'sız bir hayatı düşünemiyordu.

Pietro yumruğunu masaya vurarak tepesine dikilmişti. "O senden çok yukarılarda. Ona ulaşamazsın. Geçim kaynağımıza mal olursun!"

"Onu seviyorum!" Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, Colin doğru olduğunu anlamıştı.

Amcası asık yüzle onu ahırdaki kulübelerinden çıkarmış ve köye götürmüştü. Orada Colin'i kendisinin canını çıkar-maktan mutluluk duyan güzel bir fahişenin kollarına teslim etmişti. O olgun kadın, Colin'in daha önce koklaştığı hoppa kızlara benzemiyordu. On sekiz yaşındaki genci tam anlamıyla bitirmişti. Colin onun yatağından çıkarken her yeri sızlıyordu ve istediği tek şey uzun bir uykuydu.

Saatler sonra yakınlardaki bir hana girdiğinde, amcası onu neşeli bir gülümseme ve babacan bir gururla karşılamıştı. "Artık sevecek başka bir kadın buldun," demişti, şefkatle sırtına vururken.

Colin bunu düzeltmişti: "Ona minnettarım, evet. Ama sadece Amelia'yı seviyorum."

Pietro'nun yüzü asılmıştı. Colin ertesi gün Amelia'yı gördüğünde ve dere kıyısındaiken hissettiği şehvet duygularını bir kez daha hissettiğinde, onunla yaşayacağı seksin çok farklı olacağını hissetmişti. Amelia'nın, tıpkı günlerini aydınlattığı ve kalbini hafiflettiği gibi, seksi de daha derin ve zengin kılacağını biliyordu. O bağlantı için hissettiği açlıktan kaçamıyordu. Bu duygu içini kemirip duruyor ve ona hiç rahat vermiyordu.

Sonraki birkaç ay boyunca, Pietro ona her gün Amelia'dan uzak durmasını söylemişti. Eğer kızı seviyorsa, onun için en iyisini isterdi ve bir Çingene sevis ona asla uygun olamazdı.

Böylece zaman içinde, sadece sevgisinden dolayı, Amelia'dan uzaklaşacak gücü bulabilmişti. Ve bu onu öldürmüştü.

Şimdi bir kez daha öldürüyordu.

Fayton sallanarak ilerliyor, her hareket bu hayatta daima istediği tek şeyden biraz daha uzaklaştığını hatırlatıyordu.

"Ona geri döneceksiniz," dedi Jacques, sakince. "Bu son değil."

“Cartland’la işimizi bitirene kadar ona sahip olmayı düşünemem bile. Quinn’in, baş belası olduğunu anlamasına rağmen Cartland’ı kullanmaya devam etmesinin bir nedeni var; o mükemmel bir iz sürücü. Beni aradığı sürece bir geleceğim olamaz.”

“Ben kadere inanırım, *mon ami*. Ve sizinki o adamın ellerinde ölmek değil. Buna inanabilirsiniz.”

Colin başıyla onayladı ama aslında kendisi o kadar iyimser değildi.

Amelia, arabanın penceresinin kenarını tutan beyaz eldivenli parmakların Montoya’ya ait olduğundan kesinlikle emindi.

İsimsiz araba yanlarından geçip giderken, açık pencereden içeri göz attı ve Jacques’i gördü. Şaşkınlıktan donup kahrken bütün benliği keşfin heyecanıyla ürperdi ve içi umutla doldu. Sonra arabanın arkasına kayışlarla bağlanmış çok sayıdaki sandığı gördü.

Söylediği gibi, Montoya şehirden ayrılıyordu.

Amelia için talihli ama kendisi için talihsiz bir şekilde, arabacısı Maria’yla birlikte onu ararken geldikleri caddeden geçmeyi seçmişti.

“Maria,” dedi telaşla, Montoya’nın arabasını gözden kaybetme korkusuyla bakışlarını ayırmadan.

“Hımm?” dedi ablası, dalgın bir tavırla. “Bu vitrinde maskeler görüyorum.”

Amelia itiraz edemeden Maria en yakındaki dükkâna girdi ve kapıdaki ziller neşeyle çaldı.

Etraflarında sayısız yaya gidip geliyordu ama herkesin üzerinde yükselen ve hanımları korunmak için kartal gibi gözleriyle etrafı kolaçan eden Tim’in altında kahyorlardı.

"Tim!" Amelia elini kaldırdı ve uzaklaşmaya devam eden arabayı işaret etti. "Montoya şu siyah arabada. Hızlı davranmalıyız, yoksa onu kaybedeceğiz."

Çok değerli bir şeyin parmaklarının arasından kayıp gittiği duygusu daha önce hiç hissetmediği türden bir telaş doğurmuştu. Eteğini tutarak neredeyse koşarcasına takip etti.

Bir kiralık araba birkaç metre ileride yolcularını indiriyordu. Amelia bir elini kaldırıp çılginca sallayarak arabaya doğru koştu.

Onun niyetini anlayan Tim kısık sesle bir küfür savurdu, Amelia'nın dirseğini yakalayıp kendine çekti. "Dur!" diye kükredi, arabacı kırbacını kaldırırken.

Adam başını çevirip baktı ve Tim'i görünce donakaldı. Zorlukla yutkunarak başıyla onayladı. Arabaya ulaştıklarında Tim kapıyı çekip açtı ve Amelia'yı arabanın içine itti. Arkalarından gelen iki adamına baktı. "Siz diğerleriyle gidip Bayan St. John'ı bulun. Ona olanları anlatın."

Yıllardır St. John'ın yanında çalışan kızıl saçlı bir adam olan Sam başıyla sertçe onayladı. "Tamam. Dikkatli olun."

Tim arabaya binerken Amelia'yı içeri doğru zorladı. "Bundan hiç hoşlanmadım," dedi, huysuzca.

"Çabuk!" dedi Amelia. "Beni yolda azarlarsın."

Tim yine öfkeyle bakıp küfretti ve bağırarak arabacıya emir verdi.

Arabacı dizginleri şaklatarak arabayı hareket ettirdi ve yayalarla trafiğin arasından ilerledi.

Maria dükkânın kapısının hemen içinde aniden durduğunda ziller hâlâ çalıyordu.

Uzun boylu, şık giyimli bir adam önünü tkiyordu. Yanındaki güzel sarışının üzerinde son moda Fransız kıyafetleri vardı. Maria'nın bakışları bir ona, bir adama döndü ve ne kadar hoş bir çift olduklarını fark etti.

"Simon!" dedi Maria, şaşkınlıktan ağzı açık şekilde.

"*Mhuirín.*" Adam Maria'nın elini tutup dudaklarına götürürken sesindeki sevgi son derece açıktı. "Her zamanki gibi enfes görünüyorsun."

Simon Quinn ise herhangi bir erkeğin hak ettiğinden daha çekici bir görüntüyle karşısında duruyordu. Ten rengi pantolonu ve koyu yeşil ceketiyile, güçlü vücudu yakınındaki her kadının dikkatini çekirdi. Bir işçi vücuduna sahip olmasına rağmen, krallara yakışacak şekilde dikilmiş giysiler giyiyordu.

"Londra'ya döndüğünden haberim yoktu," dedi Maria, nazikçe azarlayan bir tavırla. "Ve beni hemen aramaman da biraz dikkatimi çekti açıkçası."

Fransız kadın soğuk bakışlı mavi gözlerinden yansımayan bir şekilde gülümsedi. "Quinn..." Başını iki yana sallayınca saçma takılmış kurdeleler salındı. "Görünüşe bakılırsa kadınlara kötü davranman ne yazık ki yinelenen bir özelliğnmiş."

"Şişst," diye çıkıştı Quinn.

Simon'ın güzel kadınlara ters davranmasına alışkın olmayan Maria kaşlarını çattı.

Ziller tekrar çaldı ve tam kenara çekilmeye çalışırken, bir el Maria'nın kolunu yakaladı. Afallayan Maria olduğu yerde hızla döndü ve Sam'i yanında endişeli gözlerle bakarken buldu.

"Bayan Amelia onun arabasını görmüş," dedi adam, telaşla konuşarak, "ve peşinden gitti. Tim yanında ama..."

"Amelia?" Maria kardeşinin yanında olmadığını o zaman fark etti. Hemen geri dönerek kapıdan kalabalık sokağa fırladı.

"Şurada," dedi Sam, sokakta uzaklaşan bir arabayı işaret ederek.

"Montoya'yı mı görmüş?" diye sordu Maria, endişeyle gerilerek. Eteğini kaldırarak yayaların arasından geçti. Simon ve yanındaki sarışın hemen arkasından koştular. St. John'ın diğer adamları da doğruca onlara doğru geliyordu. Bir hayli kargaşaya neden oluyorlardı ama Maria'nın umurunda bile değildi. O anda tek düşüncesi Amelia'ya ulaşmaktı.

Yaya olarak onlara yetişmelerinin mümkün olmadığını anlayınca durdu. "Arabam."

"Çağırttım," dedi Sam, Maria'nın yanında durarak.

"St. John'a ulaşın ve durumu açıklayın." Zihninden hızla düşünceler geçiyor, sonraki birkaç saat için olasılıkları planlıyordu. "Adamların geri kalanını yanıma alacağım. Amelia'yı bulduğumuzda biri geri gönderilecek."

Sam başıyla onayladı ve atını almak için uzaklaştı.

"Neler oluyor böyle?" diye sordu Simon, kaşlarını çatarak. Yanındaki sarışın pek de ilgileniyormuş gibi görünmüyordu.

Maria iç çekti. "Kardeşim birkaç gece önce bir baloda tanıştığı maskeli bir yabancıya abayı yaktı ve şimdi de onun peşinden gidiyor."

Simon'ın vücudunun aniden kasılması Maria'yı daha da endişelendirdi. Simon durumda bir tehlike sezdiyse, bir kardeş için hissedilebilecek endişeden fazlası olduğundan emindi.

"O zamandan beri onunla konuşmaya çalıştım," diye devam etti Maria, "ama fikrini değiştiremedim. Mantıklı olmaya çalıştım fakat onu bulmaya kararlı. St. John da öyle. En azından biraz kontrol kazanabilmek için Amelia'ya adamı bulmasında

yardım etmeyi önerdim ancak anlaşılın o ki adamı biraz önce görmüş ve şimdi de peşine takılmış.”

“Yüce Tanrım!” diye bağırdı Simon, gözlerini iri iri açarak.

“Ah, bu harika!” dedi Bayan Rousseau, nihayet gözlerinde biraz yaşam parıltısı belirmişti.

“Seninle geleceğim,” dedi Simon, yakınlarda bekleyen arabacısına işaret ederken. Çocuk Simon’ın arabasını almak için hemen koşarak uzaklaştı.

“Senin karışmana gerek yok,” dedi Maria, nefes nefese. “Yanında biri var. Gününün tadını çıkar.”

“Gerginsin, *mhuirnin*. Belki ben yardım edebilirim. Tatil için şehirden çıkıyorduk. Bayan Rousseau gideceğimiz yerin değişmesine aldırılmaz.”

“Hayır, gerçekten,” dedi Fransız kadın, gülümseyerek. “Aslında ben de gelmek isterim. Budala genç âşıklar her zaman eğlencelidir.”

Simon homurdandı; öyle gergin bir ses çıkardı ki Maria itirazlarını tekrar gözden geçirdi ve sessizliği tercih etti. Simon yıllar boyunca onun yardımcısı olmuştu ve kesinlikle değerli bir dosttu. Bayan Rousseau’yla arasında her ne varsa, bu ikisinin meselesiydi. Şimdi onun ilgilenmesi gereken kendi sorunları vardı.

St. John’ın pırıl pırıl siyah laklı arabasının gelişine kadar kısa bir süre geçmesi gerekti. Maria gidecekleri mesafenin daha sağlam bir araba gerektirmemesini umdu.

Simon’ın arabası onunkinin arkasına yanaştı ve takdire şayan bir telaşla hepsi takibe başladılar.

Reading’in biraz ötesindeki küçük mola yerinde arabadan inerken, Colin saatler süren yolculuktan sonra kramp giren

uzun bacaklarını gevşetebileceği için rahatlamıştı. Bir an avluda durdu ve ay ışığıyla aydınlanan ortamı inceledi. Jacques yanında belirdi ve birlikte geceyi geçirmek için hana girdiler.

Loş ortam sessizdi. Ana salonda sadece birkaç müşteri vardı; geri kalanlar odalarına çekilmiş olmalıydı. Gerekli düzenlemeler çabucak yapıldı ve Colin çok geçmeden kendini temiz, rahat, küçük ve az eşyalı bir odada buldu.

Yalnız kalır kalmaz, melankoli soğuk ağırlığıyla omuzlarına çöktü. Amelia'dan bir günlük mesafedeydi ve ertesi gün aralarındaki mesafe daha da açılacaktı. Olayların ilerleyişine öfkeli bir şekilde uykunun biraz rahatlatması için dua etti ama yıllar boyunca rüyalarında Amelia'yı gördükten sonra bu konuda pek umudu yoktu.

Tam perdeleri çekip kapayacakken arkasındaki kapı açıldı. Ceketinde gizlediği hançerin kabzasını tutarak kendini daha küçük bir hedef haline getirmek için öne eğildi.

“Montoya.”

Amelia'nın tatlı sesi, tam dönerken olduğu yerde donup kalmasına neden oldu. Birinin peşine takılmasını ummuştu ama düşündüğü kişi Amelia değildi. Şimdi içinde bulunduğu tehlike onu da izliyor olmalıydı.

“Seni görmem gerekiyordu,” diye mırıldandı Amelia. “Arabana sokakta yanımdan geçti ve gitmene izin veremezdim.”

Yüzünü genç kıza dönerek her şeyi mahvetmesini engelleyen tek şey, yıllar süren eğitimi ve keskinleşmiş olan zihniydi. Bunun yerine, ona dönmeden önce perdeleri çekerek hafif ay ışığının odaya girmesini engelledi. Şansı yardım ederse, şöminedeki küçük ateş yüzünün büyük bölümünü gölgede tutar ve tanınma olasılığını azaltırdı.

Zihinsel olarak sadece Amelia'nın vereceği tepkiye hazırlanmış olan Colin, kendi vereceği tepkiye karşı savunmasızdı. Onu kapının yanında –ve bir yatağın yakınında– görmek bir yumruk etkisi yaptı ve boğazından sahiplenici, ilkel bir hırıltı döküldü. Amelia sesle ürperdi ve dudakları aralanırken nefesleri hızlandı.

Colin yumruklarını sıktı. Amelia ona ne yaptığını biliyor muydu?

Genç kız başında tuhaf bir açıda kaymış olan kurdeleli şapkası ve beyaz dantelli parlak saten içindeki zarif vücuduyla kapının yanında gururla duruyordu. Elbisenin masum modeli yılları silip süpürmüştü, Colin'i kaya gibi sertleştirmişti. Bu genç kadım o çocuksu kalbiyle öylesine derinden seviyordu ki... ama aynı zamanda damarlarındaki vahşi Çingene kamının her damlasıyla şehvet de duyuyordu.

“Bana tek başına yolculuk yapmadığını söyle,” dedi, böyle bir güzelliğin yalnız olması düşüncesinden nefret ederek. Amelia güvende tutulması gereken bir hazineydi. Onun koruması olmadan bir yolculuğa çıktığını, kendini aptalca tehlikeye atıldığını düşünmek, boğazını düğümlüyordu.

“Korunuyorum.” Amelia'nın gözleri hafif ışıpta parıldadı ve fısıltıyla sorarken ürperdi: “Bana kızdın mı?”

“Hayır,” dedi Colin, boğuk bir sesle. Kalbi göğsünde ritmik bir şiddetle atıyordu.

“Maske...” Amelia sesli bir şekilde nefes aldı. “Çoğu erkek akşam kıyafetinde özellikle muhteşem görünür. Sen...”

“Amelia...”

“...beni hep etkiliyorsun. Ne giyersen giy, nerede olursan ol.”

Amelia'nın övgülerini dinlerken Colin gözlerini kapadı. Kendini tutamayarak ona doğru bir adım attı ama sonra ani-

den durdu. Oda aniden fazla küçük ve havasız gelmişti; ikisini de bütün giysilerinden kurtarma dürtüsü aniden ezici bir hal almıştı. Colin'in ona olan açlığı çılgın boyutlara ulaşmıştı ve içini kemirip duruyordu.

"Beni gördüğüne sevindin mi?" diye sordu Amelia, kısık sesle.

Colin onu görmemeye dayanamadığı için gözlerini açtı ve başını iki yana salladı. "Beni öldürüyor."

Amelia'nın güzel yüzünde beliren şefkat Colin'i benliğini derinliklerinden yakaladı.

"Beni çeken şey sende hissettiğim özlem." Amelia ona doğru bir adım attı ve Colin çok fazla yaklaşmasını engellemek için bir elini kaldırdı. "Sen beni istediğin sürece, ben de seni isteyeceğim."

"Seni istemekten uzun zaman önce vazgeçerdim," dedi Colin, hırıltılı bir sesle, "böyle bir şey mümkün olsaydı."

Amelia ona düşünceli gözlerle bakarken başını yana yatırdı. "Yalan söylüyorsun."

Colin kendini tutamayarak gülümsedi. Amelia hâlâ küstahtı.

"Beni istemek hoşuna gidiyor," dedi Amelia. kadınsı bir tatminle.

"Sana sahip olmak daha çok hoşuma giderdi," dedi Colin.

Amelia'nın bakışları yatağa kayınca Colin tamamen sertleştiğini hissetti. Amelia dilini hafifçe çıkararak alt dudağını yaladı ve Colin'in göğsünden kaba, gergin bir ses yayıldı.

"Benimle gel," dedi Amelia, bakışlarını Colin'in gözlerine çevirerek. "Ailemle tanış. Ablam ve kocası sana yardım edebilir. Başın nasıl bir dertteyse, toparlanmana yardım edebilirler."

Colin'in içi sızladı. Hayır demeliydi... Amelia'nın hayatına herhangi bir tehlikeyi sokmaktan kaçınmalıydı.

Ama şimdi ona sahip olma olasılığı... Artık beklemesi ve saklanması gerekmezdi...

Geceydi, yakında bir yatak vardı ve yalnızdılar. En büyük hayali gerçekleşmişti.

Amelia'ya doğru bir adım attı. "Sana söylemem gereken bir şey var. Anlamakta çok zorlanacağın bir şey. Beni dinleyecek zamanın var mı?"

Amelia eldivenli elini kaldırarak ona uzattı. "Ne kadar istersen."

"Ya seninle gelenler kim?"

"Şu anda aşağıda içki içiyor." Amelia gülümsedi. "Yalan söyledim. Başka bir müşteriyi işaret ettim ve sen olduğundan şüphelendiğimi söyledim. Dolayısıyla Tim şimdi onu izlemekle meşgulken, ben gizlice soruşturup seni buldum. Çok uzun boylu ve geniş omuzlu olduğun için farklı bir yapın var. Garsonlar daha içeri girdiğin anda seni fark etmiş."

"Ya senin itibarın? Soylu bir aileden geldiği belli olan genç bir kadın bir bekârı soruşturuyor."

"Yerini öğrendiğimde, koyu yeşil elbise giyinmiş ağabeyimi bulduğum için ne kadar rahatladığımı söyledim."

Colin üzerindeki mavi giysilere baktı. *Yüce Tanrım, bu doğru muydu? Ona sahip olabilir miydi?*

Amelia zekâsından duyduğu gururla sırıttı.

"Beni bulmak için büyük zahmetlere girmişsiniz, Bayan Benbridge."

"Amelia," diye düzeltti genç kız. "Evet, girdim."

Colin gülümsedi. "O halde yüzünü kapıya dön."

Amelia kaşlarını çattı. "Neden?"

"Çünkü sana yaklaşmam gerekiyor ve yüzümün bu ışıkta ne kadar görüneceğinden emin değilim." Amelia tereddüt edince,

Colin ekledi: “*Sen benim* peşimden geldin. Beni istiyorsun. Her açıdan senin olacağım ama bunun karşılığında önce hiç soru sormadan beni dinlemelisin. Bu seni korkutuyor mu?”

Amelia zorlukla yutkunurken göz bebekleri iyice irileşmişti. Başını hayır anlamında salladı.

“Seni heyecanlandırıyor,” diye mırıldandı Colin. Sıcak şehvet nefesini kesiyor, içindeki huzursuz dürtüleri coşturuyordu. Amelia’nın yanındayken yol gösteren hep kendisi olmuştu. Yattıkayken de bunu yapmak çok zevkli olacaktı. “Dön.”

Amelia itaat ederek ona arkasını döndü ve Colin kendisini zamanından önce tanumasından korkarak hızlı adımlarla genç kadına yaklaştı. Vücudunu Amelia’nınkine yaslayarak hanımeli kokusunu içine çekti ve avuçlarını genç kızın başının iki yanında panele yasladı.

Amelia’nın kalp atışları hızlanırken boynundaki damarın seğirmesi Colin’in dikkatini çekti.

Sürgünün yerine kaydığını duyunca Colin’in vücudu kas-katı kesildi ve bakışlarını ona çevirdi.

Kapıyı kilitlemek ne kadar da basit bir işti. Oysa onu hiç olmadığı kadar tahrik etmişti. Bu genç kadın onun kendisine sahip olmasını, onu çırlıçıplak soymasını, enerjisini tüketene kadar küçük, tatlı vücudunu kullanmasını *istiyordu*.

Bunu bilmesine rağmen, Colin onun bu sözleri yüksek sesle söylemesini istiyordu.

“Bu odadan, girdiğin gibi bakire olarak çıkman mümkün değil,” diye mırıldandı. diliyle genç kızın zonklayan damarının yalarken.

Amelia buna cevap olarak kapının yanındaki sandalyeye uzandı ve Colin’i geri iterek sandalyenin sırtlığını tokmağın altına dayamasına izin verecek bir boşluk açtı.

“Birinin geleceğini mi düşünüyorsun?” diye sordu Colin, kalbi ve sesi neşe içinde. “Yoksa sadece dünyayı mı uzak tutmak istiyorsun?”

Amelia'nın onunla birlikte olmak için dünyadan vazgeçmesi düşüncesi göğsünü sıkıştırdı. Küçük bir kızken bunu yapacağına söz vermişti. Bir kadın olarak bu sözünü tutacak mıydı?

“Başkalarını dışarıda tutmak istediğimi sanıyorsun.” Amelia'nın dudaklarında kadınsı bir gülümseme belirdi. “Belki de seni içeride tutmak istiyordum.”

Colin başını arkaya atarak gülerken kollarını Amelia'nın vücuduna dolayarak ona sıkıca sarıldı. “Ah, aşkım! Şakacı ruhunu korumana ne kadar sevindim.”

“Sevişme tehdidi beni sindirmeye yetmez,” diye karşılık verdi Amelia.

Hayır ama kimliği yetebilirdi. Bu düşünce Colin'i ciddileştirdi. Keskin bir şekilde nefes aldı. “Amelia, devam etmeden önce seninle yüzümü ve geçmişimi paylaşmam gerekiyor.”

Amelia gözle görülür bir şekilde gerildi. “Sana karşı duygularımı değiştirecek mi?”

“Kesinlikle evet.”

“Hiçbir şeyi açıklama.”

Colin gözlerini kırıştırdı. “Anlayamadım?”

“Şu anda, tam şu anda, yakınında olmadığımda nefes alamıyormuşum gibi geliyor.” Amelia'nın sesi kısık ve samimiydi. “Hayal kırıklığına uğramak istemiyorum. Bunca yıldan sonra hiçbir şey benim için hayati değer taşımazken. Sanki hayatta bir peçe takarak yürüyormuş gibiydim. Ancak senin yanındayken dünyayı bütün renkleriyle görebiliyorum.”

Colin yanağını genç kadının kine dayayarak fısıldadı: “Bekâretine daha fazla değer vermelisin. Ben seni...”

Amelia başını çevirerek dudaklarını Colin'inkilere bastırdu. Aniden uyanan duygular baş döndürücüydü. Ve dayanılmaz bir şekilde tahrik ediciydi. Colin onun kıpırdadığını hissetti fakat nedenini keşfetmek için geri çekilemedi. Dili Amelia'nın dudaklarını yalarken, ona has masum tadı hissediyordu. O tat Colin'i yok eden, bağımlı yapan bir şeydi. Direnemiyordu. Amelia'nın parmak uçları Colin'in bileğine dokunduğunda ve elini göğsüne kaldırdığında, Colin onunla savaşamayacağını anladı. Kim olduğunu öylece açıklayamazdı. Açıklama bundan daha titiz davranmayı gerektiriyordu.

"Seni kalbimle görebiliyorum," diye fısıldadı Amelia, dudaklarını Colin'inkilerden ayırmadan. "Şu anda hissettiklerimi hissederken seninle olmak istiyorum; vahşi, ateşli ve özgür. Bu beni umursamaz ve saf mı yapıyor? Aptal ve hızlı mı yapıyor?"

Amelia'nın ağızından çıkan her kelimeyle Colin biraz daha sertleşiyordu ve kontrolünü giderek kaybediyordu. *Vahşi. Ateşli. Özgür.* Bu bileşim, bir Çingene erkeği için güçlü bir afrodisyaktı. Amelia çok uzun süre toplum sınırlarının dışında yaşadığından, sınırlamalarına aldırnamakta zorlanmıyordu. Colin bunun aralarındaki çekimi de güçlendirdiğini düşünüyordu. Kalplerinde ikisi de hiçbir sınırlama olmadan çayırarda gülererek koşturmak için yamp tutuşuyordu.

Colin sevgilisinin önüne uzandı ve dantel atkısını tutan mücevherli broşu çözdü. "Gözlerini kapayabilir miyim?" diye sordu, boğuk bir sesle. "Bu arzunu azaltır mı?"

Amelia onun gözlerine bakmak için başını çevirdi ama Colin bir öpücükle genç kadının hareketini durdurdu. "Açıklamanın sevişme sırasında olmasını istemem. İlk birlikteliğimizi hiçbir şeyin lekelemesini istemiyorum. Bunun için çok uzun süre bekledim ve mahvolmasını göremeyecek kadar çok arzuladım."

Amelia başıyla onaylayarak hareketsiz kaldı ve Colin pahalı danteli çözdükten sonra sevgilisinin başına sararak gözlerini bağladı.

“Ne hissediyorsun?”

“Tuhaf.”

“Kıpırdama.” Colin geri çekilerek ceketini çıkardı. Kravatını çözdükten sonra yeleşin oymalı fildişi düğmelerini çözmeye başladı.

“Soyunuyor musun?” diye sordu Amelia.

“Evet.”

Genç kadının vücudunun ürperdiğini görünce Colin gülümsedi. Gözleri bağlı ve dudakları öpüşmekten şişmişken ne kadar da erotik görünüyordu. Colin istediği gibi tadını çıkarabilirdi. Pietro, İngilizlerin bir Çingene erkeğinin ihtiyaç duyduğu ateşten yoksun olduğunu söyleyerek onu Amelia'dan vazgeçirmeye çalışmıştı. Colin o zaman amcasına inanmamıştı; şimdi de kesinlikle inanmıyordu.

Amelia'nın hızlı nefesiyle güzel göğüsleri kalkıp iniyordu; elleri iki yanında ritmik bir şekilde geriliyordu. Colin'in çorak hayatının çölündeki bir vaha gibi hazırdı.

Colin yeleşini çıkarıp bir sandalyenin sırtlığına attıktan sonra Amelia'ya döndü. “Bana düşüncelerini söylemeni istiyorum. Neyin hoşuna gidip gitmediğini söyle. Yalan söylersen anlarım. Vücudun seni ele verir.”

“O zaman neden konuşayım ki?”

“Kendi zevkin için.” Colin sevgilisinin omuzlarını okşadıktan sonra omurgasından aşağı inen minik kumaş düğmelere uzandı. “Yüksek sesle konuşmak, sana yaptığım şeyleri en ince detayına kadar düşünmeni sağlar. Seni zevke ve şimdiye odaklar.”

“Beni sana odaklar.”

“Evet, bunu da yapar.” Colin genç kadının boynunu öptü. “Arzularımı dile getirmek seni teşvik edip güçlendirir. Bana dokunmakta tereddüt edebilir, neye izin olup olmadığını merak edebilirsin. Ama kendi aldığın zevkin seslerinin beni nasıl memnun ettiğini hissedersen, bunun eşit roller oynayan iki sevgilinin birleşmesi olduğunu anlarsın.”

“Kulağa çok samimi geliyor,” dedi Amelia, kısık sesle.

“Bizim için, aşkım, öyle olacak.”

Dokuzuncu Bölüm

Ware, akşam saat onu biraz geçerken Christopher St. John'ın çalışma odasına girdi. Ünlü korsan, kontun daha önce görmediği bir huzursuzlukla masası ile pencerenin arasında bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Sırtında ceket ve boynunda yamulmuş kravatıyla, St. John hırpani ve endişeli görünüyordu ve bu Ware'in ensesindeki tüyleri diken diken etmişti. Evin önündeki dairesel araç yolunda duran araba düşünülürse, uzun bir yolculuğun planlandığı belliydi.

“Lordum,” dedi St. John, dalgın bir tavırla.

“St. John.” Ware hemen konuya girdi. “Neler oluyor?”

Korsan, masanın etrafından dolaşarak yakındaki konsola yöneldi ve bir sürahiyi kaldırarak sessizce içki teklif etti. Ware başını iki yana sallayarak reddetti ve şömineye dik duran kanepelerden birine oturdu. Buraya akşamki davet için Amelia'yı almaya gelmişti. Amelia onu hiç bekletmezdi. Dakikliği, Ware'in onda en sevdiği özelliklerden biriydi.

“Bugün olanları kendimi mahcup hissetmeden anlatmam mümkün değil,” diye başladı St. John, kendine bolca içki doldururken.

"Bunu boş verin. Açıksözlülüğü her şeye tercih ederim."

St. John başıyla onaylayarak onun karşısındaki kanepeye oturdu. "Bayan St. John ve Bayan Benbridge bugün şehre gittiler. Günü alışveriş yaparak geçireceklerini söylediler. Sonra Amelia'nın ilgisini çekmiş olan maskeli adamın izini sürdüklerini öğrendim."

Ware'in kaşları kalktı. "Anlıyorum."

"Şans eseri, Kont Montoya –adı gerçekten buysa– Londra'dan ayrılırken görülmüş. Bayan Benbridge bir arabayı durdurup peşine takılmış. Karım da kısa süre sonra onları izlemiş."

"Yüce Tanrım!"

"Şimdi bir içki ister misiniz, Lordum?"

Kont bunu ciddi olarak düşündü ve başını iki yana salladı. "Bu konuyla ilgili ben de biraz araştırma yaptım. Leydi Langston'un adamın kimliğine biraz ışık tutacağını umuyordum ama Kont Montoya'ya herhangi bir davetiye gönderilmemiş."

St. John'in dudakları büzüldü. "Bu duruma nasıl bakmamız gerektiği konusunda şaşkınım. Adam Bayan Benbridge'e zarar vermek veya onu baştan çıkarmak istediye, neden Londra'dan ayrılıyordu ki?"

Ware'in hissettiği bütün duygular kıskançlık ve sahiplenmeyle birbirine karışmıştı fakat aynı zamanda teslimiyet de vardı. Amelia'nın evlilik kararım ertelemesinin biraz... *daha fazlasına* ihtiyaç duymasından kaynaklandığını içten içe biliyordu. Neyin eksikliğini hissettiği konusunda Ware'in hiçbir fikri yoktu fakat açıkçası, o eksik giderilmeden ilişkileri daha fazla ilerleyemez ve mutlu sona ulaşamazdı.

"Sizi hâlâ evde bulduğuma şaşırdım," dedi kont. "Amelia karım değil ama peşinden gitmek için güçlü bir dürtü duyuyorum."

Korsanın öfkeli bakışları onu susturdu. "Ben de peşlerinden gitme isteğiyle yanıp tutuşuyorum fakat hangi yöne gittikleri konusunda hiçbir fikrim yok. Haber bekliyorum."

"Bağışlayın, gücendirmek istememiştim. Sadece bir gözlemimi dile getiriyordum." Ware seçeneklerini gözden geçirdikten sonra ekledi: "Eğer bir itirazınız olmazsa ben de sizinle gelmeliyim."

St. John itiraz etmeye hazır gibiydi ama sonra çatik kaşları yumuşadı ve başıyla onayladı. "Gelmek istiyorsanız gelin. Ancak resmî giysileriniz yük olur."

Ware yerinden kalktı; korsan da öyle. "Üzerimi değiştireyim ve yanıma birkaç eşya alayım. Ben dönmeden yola çıkarsanız. izleyebilmem için lütfen bir not bırakın."

"Elbette, Lordum." St. John anlayışlı bir tavırla gülümsedi. "Sizden özür de dilemem gerekiyor. Amelia'yla ilişkiniz ona çok şey kazandırdı. Bayan St. John ve ben size çok müteşekkirim; Amelia da öyle."

"St. John." Ware hüzünle güldü. "Şu anda gururum, Amelia'nın güvenliğinden sonra gelir."

Karşılıklı saygı göstergesi olarak tokalaştılar. Sonra kont geride bırakılmadan yola çıkmak için acele etti. Arabası St. John malikânesinden uzaklaşırken, Ware zihninde yanına alacağı şeylerin bir listesini yaptı.

Küçük kılıcı ve tabancası da listedeydi. Amelia'nın onuruna leke gelirse, bunu düzeltmenin kendi görevi ve hakkı olduğunu düşünüyordu.

Amelia'nın elbisesinin sırtını açarken, Colin'in zihni ileriye uzanıyor, bu tek gecenin hayatlarını sonsuza dek nasıl değiştireceğini düşünüyordu. "Yanında hizmetçin var mı?"

Göz bağı bazı kadınları daha ürkek ve kararsız yapabiliirdi. Amelia o kadınlardan değildi. Sesi güçlü ve kendinden emindi. "Hayır. Arabam görünce hemen peşine takıldım."

Colin genç kızı sahiplenme yönündeki ilkel dürtüsüyle sa-vaşırken, kalbi hâlâ kendisi pahasına onu korumak istiyordu. "Kirlendiğini gizlemen mümkün olmayacak. Tutkunun ate-şiyle mantığımız bizi bırakır. Şimdi istediğin şey için sabah pışmanlık duyabilirsin."

"Kendimi tanırım," dedi Amelia, inatçı bir tavırla.

"Ware'den vazgeçeceksin." Colin genç kızın bir kolunu na-zikçe elbisenin kolundan çıkardı ve sonra aynı hareketi diğeriyle tekrarladi. "Ve bana ait olacaksın."

"Bence daha çok sen bana ait olacaksın."

Colin gülümseyerek dizlerini kırdı ve Amelia'nun elbisesini beraberinde aşağı çekti. Amelia dengesini korumak için ka-pıya yaslanarak acele etmeden elbiseden çıktı. Colin onu dış giysilerinden arınmış şekilde görme zevkini bilerek geciktirdi. Mümkün olduğunca buruşmaması için elbiseyi dikkatli bir şekilde bir sandalyenin sırtlığına astı.

"Çok sakınsın," diye mırıldandı Amelia. "Çok kontrollü. Çok macera yaşamış olmalısın."

"Bu bir macera değil." Colin başını Amelia'ya çevirdi ve ince vücudunu ateşli bir bakışla kavurdu. Genç kadının üzerinde hâlâ çok fazla giysi vardı ama Colin onu başka hiçbir erkeğin görmediği şekilde gördüğünü biliyordu.

Amelia elini beline koydu ve bir kaşı göz bağıının üzerinden havaya kalktı. "Belki ben macera istiyorumdur."

"Benimle yaşayamazsın," diye homurdandı Colin, iki adımda Amelia'ya ulaşip ayaklarını yerden keserken. "Başka biriyle de

yaşayamayacaksınız çünkü benden sonra yatağına başka erkek girmeyecek.”

Amelia gülerek kollarını Colin'in boynuna doladı. “Tanrım... sahiplenici olduğunda ne kadar da tatlı oluyorsun.”

Colin dudaklarını genç kızın kulağına yapıştırdı. “Ben içine girene kadar bekle. O zaman sahiplenmemin ne kadar tatlı olduğunu daha iyi anlarsın.”

“Dalga geçme,” dedi Amelia, biraz endişeli bir ses tonuyla. “Bu hızla gidersen güneş doğduğunda hâlâ giyinik olacağım.”

“Bunun için çıplak olman gerekmiyor,” diye fısıldadı Colin, genç kızın ruhunu daha da coşturmak için kasıtlı olarak meydan okuyarak. “İç çamaşırlarını fırlatıp atarım, pantolonumun önünü açarım ve seni kapiya sıkıştırırım.”

“Niyetin beni korkutmaksa, zor korkan biri olduğumu bilmelisin.” Amelia'nın sesindeki endişe silinmiş, yerine etkileyici içsel gücü gelmişti. “En kaba yerlerde yaşadım. Her tür hayvanın birbirlerine her tür şeyi yaptığını gördüm.”

Colin sırtışını sevgilisinin zarif boynuna gömdü.

“Benimle eğlenmeyi kes,” dedi Amelia. “Tehditlerin boş. Bekâretimi o kadar kaba bir şekilde bozamazsın. Bana çok fazla tapıyorsun.”

“Aynen öyle, majesteleri.” Amelia'yı tekrar ayaklarının üzerine bırakan Colin diz çöktü ve sevgilisinin ayaklarını öptü.

Amelia gülerken Colin yukarı kaydı, eteğin altına girdi ve çoraplı bacaklarına açık ağzıyla öpücükler kondurdu. Amelia'nın kahkahaları önce şaşkınlığa, sonra yumuşak bir iniltiye dönüştü.

Sadece kokusu bile Colin'i çıldırtıyordu. Colin çekingen bir şekilde parmağıyla onu yokladı ve ne kadar kaygan ve sıcak olduğunu fark edince dişlerini sıktı. Onun cüretkâr okşayışıyla

irkilen Amelia sendeledi ve hafif bir gürültüyle kapıya doğru devrildi.

“Ayakta olmaz!” diye itiraz etti.

Colin onun dizinin arkasına son bir öpücük kondurduktan sonra eteğinin altından çıkararak önünde ayağa kalktı. Amelia’yı nazikçe kendine çevirdikten sonra kontrolünü tekrar sağlamaya çalışırken elbisenin ipleriyle uğraştı. İçinde yükselen hayvansal ihtiyaç yerine ikisinin nefeslerine odaklandı.

Sonunda Amelia’nın üzerinde sadece kombinezonu kaldı. O kadar ince kumaştan yapılmıştı ki neredeyse içi görünüyordu. Genç kadının vücuduyla ilgili belli belirsiz ipuçları veren kumaş Colin’i neredeyse delirtecekti.

“Geri kalanını senin çıkarmanı istiyorum,” dedi Colin, geri çekilirken.

“Neden?”

“Çünkü beni memnun edecek.”

“Söylediğin kadar kolay değil. Daha önce bir erkeğin karşısında hiç soyunmadım.”

“Dediğimi yap, Amelia,” diye emretti Colin, sevgilisinin bütün vücudunu görmek için sabırsızlanarak.

Amelia daha fazla tereddüt etmeden eğilip ayakkabılarını çıkardı. Çoraplarını tutan kurdelelere uzanırken kombinezonunun kenarı havaya kalktı. Colin’in görüntü karşısında ağzı sulanırken, Amelia’nın her hareketiyle geçmişteki bütün benzer anıları zihninden siliniyordu. Amelia’nın soyunuşundaki masum, içten tavırla hiçbir kadın rekabet edemezdi. Hareketleri deneyimli veya planlı değildi ama yine de Colin’i dayanılmaz ölçüde tahrik ediyordu.

Amelia için duyduğu şehvetle içi sızlarken, pantolonunun fermuarını indirdi ve erkekliğini eline aldı. Kalınlaşmış ve

sertleşmişti; başı duyduğu arzuya kayganlaşmıştı. Erkekliğini yavaşça okşarken ihtiyaçla homurdandı.

Amelia sesi duyunca onu huzursuz ettiğini düşünerek donup kaldı. "Ne oldu? Sorun ne?"

"Sorun yok," dedi Colin, sözlerini yalanlayan sert bir sesle. "Her şey mükemmel."

Amelia dikkatle dinlerken bütün sesleri duyabilmek için nefesini yavaşlattı. "Ne yapıyorsun? Hareket ettiğini duyuyorum."

"Erkekliğimi okşuyorum."

Amelia'nın zihnine görüntüler hücum etti; deneyimsiz olduğu için tam değildi ama yine de tahrik ediciydi. Bacaklarının arasındaki et zonkladı ve sızıyı hafifletmek için nafle bir çabayla bacaklarını birbirine sürmesine neden oldu. "Neden?"

"Çünkü bana acı veriyor, aşkım. Senin için hazır ve sertim. Hiç olmadığım kadar sert ve kalın."

"Dokunabilir miyim?"

Colin boğuk bir ses çıkardı ve hareketlerinin sesi daha da belirginleşti. "Önce soyun."

Amelia aceleyle soyundu ve kusurlarıyla ilgili düşüncelerini bir kenara atmak için kendini zorladı. Maria'nın aksine, bir erkeğe zevk verecek şekilde yuvarlak hatlı bir vücudu yoktu. Daha uzun boylu ve zayıftı, göğüsleri de daha küçüktü. Ata binmeyi ve eskrimi kağıt oyunlarına ve çay partilerine tercih ettiği için daha hareketliydi.

"Yüce Tanrım," dedi Colin, Amelia'nın kombinezonu yere düşünce.

Amelia kendini örtmek için ellerini kaldırdı ama Colin hızlı davranarak onun bileklerini yakaladı. "Benden asla gizlenme."

"Gerginim," dedi Amelia.

"Aşkım..." Colin genç kadını kendine çekerek sarıldı ve Amelia aralarındaki sertliği hissetti. İpek gibi pürüzsüzdü fakat kaya gibi sert ve ateş gibi sıcaktı. Şaşkınlığına rağmen vücudu dokunuştan zevk aldı ve bacaklarının arası daha da kayganlaştı.

"Çok güzelsin, Amelia. Her santiminle. Seni böyle, çıplak ve istekli görmeyi hep hayal ettim. Gerçekle kıyaslandığında o hayaller ne kadar zayıf kalıyor."

Amelia almnı sevgilisinin göğsüne dayadı. "Nezaket gösteriyorsun."

Colin genç kızın elini erkekliğine götürdü ve parmaklarını etrafına sardı. "Bir erkek sevgilisini yetersiz bulduğunda böyle hissetmez."

Amelia sıkıp bırakarak, okşayarak, keşfederek elini adamın erkekliğine dolaştırdı. Colin dişlerinin arasından nefesini üfledi. "Beni çabucak boşaltacaksın," diye inledi.

"Eğer bunu yapmak seni tatmin edecekse yap," dedi Amelia, ona zevk verme isteğiyle. Colin'i kendisine ait hissettirecek bir şekilde tatmin etmek istiyordu.

"Cadı."

Göğsünü iri ve sıcak bir el kavrarken Amelia hareketsiz kaldı. Açık havanın serinliğinden çoktan gerginleşip sertleşmiş olan göğüs ucu daha da irileşti.

"Avucuma nasıl mükemmel bir şekilde uyduğunu görüyor musun?" diye mırıldandı Colin, kalçalarını genç kızın hareketlerine uygun şekilde sallamaya başlarken. "Sen benim için yaratılmışsın, Amelia." Baş ve işaret parmağıyla göğüs ucunu tutup hafifçe çekiştirirken, Amelia'nın rahmine kadar zevk dalgaları gönderdi. Her şey gerilip büzülmüştü ve hiç durmadan hareket etmesine neden oluyordu.

“Ve bana nasıl çabucak tepki verdiğine bak.” Colin arkaya yattı ve bir an sonra sıcak, ıslak bir ağız göğsünün hassas zirvesini kavradığında hafif bir çığlık attı. Elleri Colin’in erkekliğini sıkıca kavradı ve Colin sevgilisinin tenine bastıracağı dudaklarıyla homurdanırken, titreşim Amelia’yı çığına çevirdi.

Colin’in güçlü kolları genç kadının belini sardı ve gövdesini arkaya iterek göğüslerine yumuldu; göğüs ucunu bir yandan emerken bir yandan da yalıyordu.

Tam dediği gibi, Amelia’nın bütün düşünceleri zihninden silinmiş, onu sadece şehvet ve arzudan oluşan bir yaratığa dönüştürmüştü. Mantıksızlık onu sevgilisine daha sıkı bağlıyordu. Kendini bu şekilde paylaşmayı düşündüğü sadece tek bir erkek olmuştü.

“Bana bundan hoşlandığını söyle,” dedi Colin, diğer göğsüne geçerken. “Söyle, Amelia. Sessiz kalma.”

Colin’in dişleri sert zirveyi hafifçe ısırды ve Amelia bir çığlık attı. Dilini çıldırtıcı bir yavaşlıkla hareket ettirerek onu yalamaya başladı. Kesinlikle yetmiyordu. Amelia kıvranmaya, inlemeye, göğsünü erkeğinin ağzına daha derin sokmak için sırtını germeye başladı.

“Neye ihtiyacın var?” diye sordu Colin, karanlık bir fısıltıyla. “Ne istiyorsun? Söyle bana vereyim.”

Amelia umutsuzca yalvardı. “Şey... lütfen... ben...”

Dudakların göğüs ucunun etrafına kapandığını hissedince keskin bir şekilde inledi. Elinde tuttuğu erkeklik zonklıyor, parmaklarının arkasına sıcak bir nem yaylıyordu. Ona dokununca ıslaklığın başının minik deliğinden süzüldüğünü fark etti. Başparmağıyla deliğin etrafını okşadı ve aynı anda Colin titreyerek daha güçlü emdi.

Gözleri bağlı olduğu için diğer bütün duyuları keskinleşmişti. Colin'in teni ısınırken, Amelia'nın burnuna onun özgül kokusu doldu ve arzusu daha da coştı. Dokunma duyusu acı verecek ölçüde keskinleşmişti; havadaki en küçük bir hareket bile tenini okşuyordu.

"Lütfen," diye yalvardı, daha fazlasını isteyerek.

Son bir kez emerek, Colin doğruldu ve onu da kendisiyle birlikte yukarı çekti. Sonra genç kadını kucağına alarak bekleyen yatağa yöneldi.

* * *

Maria'nın arabası ana yoldan çıkıp Reading'in biraz uzağındaki bir hanın avlusuna girerken, Simon keyifsizdi.. St. John'm eskortlarından ikisi, ağır hareket eden arabalar gibi yüklü olmadıklarından önden gitmişti. Şansları yardım ederse, daha somut bir yön bilgisi veya belki arabayı gördükleri haberiyle geri döneceklerdi.

Bütün gün hayal kırıklığı ve gerginlikle geçmişti. Amelia'yı taşıyan araba şehir dışında çıkmak istemediği için onu ve korumasını kısa süre sonra indirmişti. Sonra başka bir arabaya binerek devam etmişlerdi. Olayların bu şekilde ilerlemesi bekleniyordu. Ancak Simon'ı en çok endişelendiren, önlerinde çok sayıda Fransızca konuşan atlının aynı yönde ilerlediği haberleriydi.

Bir şey çıkmayabilirdi ama Cartland da olabilirdi.

Simon akşam yemeğinde konuyu Maria'ya olduğu gibi anlatmak niyetindeydi fakat birçok kez hayatını kendisi için tehlikeye atmış olan Colin'e karşı da aynı ölçüde sadıktı. Bu

yüzden hiçbir şey söylemedi ve gece için ayrılarak odalarına çekilirlerken dilini tuttu.

Bu arada, ne kendisi ne de Lysette'in yanında rahat bir yolculuk için gereken eşyalar vardı. Yedek giysileri ve hizmetkârları yoktu. Doğru donanımına bile sahip olmadıkları için şimdi kıcı ve sırtı ağrıyordu.

En azından Colin, hedefinin Bristol olduğundan söz etmişti ki bu da Simon'a bir avantaj sağlıyordu. Maria'yı hissettirmeden o yöne yönlendirmiş, bu arada uşağını plan değişikliğinden haberdar etmek için kaldığı yere yalnız bir haberci göndermişti. Hizmetkâr hesapları kapayacak, eşyaları toplayacak ve Lysette'in hizmetçisiyle eşyalarını da alacaktı.

Fransız kadını düşününce bakışları şöminenin yanında oturduğu yere kaydı. Zorunluluktan dolayı aynı yatak odasını paylaşıyorlardı çünkü grup o kadar kalabalıktı ki bütün boş odalar dolmuştu. Maria hanın kalitesizliğinden çok şikâyet etmiş, St. John'ın bölgede çok sayıda yardımcısı olduğunu, kendilerini konuk edebileceklerini ve rahat bir ortamda ağır-layabileceklerini söyleyerek ısrar etmişti. Simon ise yoldan uzaklaşmalarının mantıksız olacağını vurgulamış ve Maria'yı ikna etmişti. Ancak planlı tatille ilgili yalan söylediğini Maria'nın anlamasını istemiyordu ki aynı giysiler içinde dolaşmaya devam ederse bu yalanı hemen ortaya çıkacaktı.

Yumuşak bir iç çekiş, dikkatini tekrar Lysette'e çevirdi. Kadın üzerinde sadece kombinezonuyla yüksek sırtlıklı bir koltuğa kıvrılmış, bacaklarını kendine çekmiş ve kucağına bir battaniye örtmüştü. Açık sarı saçlarını açmış ve beyaz teninin üzerine dikkatsizce salmıştı. Sık sık yaptığı gibi kitap okuyor, tarih kitaplarını Simon'ın ilgi çekici bulduğu bir hırsla birbiri ardına yutuyordu. Geçmişle neden bu kadar ilgileniyordu? Han-

dan çıkarken niyetleri sadece gizlice araştırma yapmaktı ama kadın yine de yanına bir kitap almıştı.

Simon kaşlarını çatarak yatağa yaklaştı ve soyunup iç çamaşırlarıyla kaldı. Sonra örtünün altına girdi. Yarı kapalı gözlerle Lysette'i incelerken ve zarif sarışın güzelliğine hayranlıkla bakarken, onu neden böylesine itici bulduğunu merak etti. Hatırladığı kadarıyla hayatında ilk kez dış güzelliğin dikkati kişilik kusurlarından uzaklaştıramadığını görüyordu. Lysette'in güzellik açısından Maria'yla rekabet edebileceği düşünülürse, bu bir hayli şaşırtıcı bir anlayıştı.

Kadınlar birçok açıdan benzerdi ve bu sadece farklılıklarını daha da belirginleştiriyordu. Maria'nın sağlam bir özü, sarsılmaz kararlılığıyla yaratılmış çelik gibi bir omurgası vardı. Lysette bazen kendi yaşam yolundan emin olamıyormuş gibi görünüyordu. Neden bir an rolünden büyük zevk alırken bir an sonra bundan nefret eder gibi görüldüğünü Simon anlayamıyordu.

Sezgileri yaygara koparıyordu ve Simon onlara kesinlikle güvenmeyi öğrenmişti. İçinden bir ses Lysette'in dünyasında her şeyin yolunda olmadığını söylüyordu. Bir kiralık katildi ve buz gibi kişiliği seçtiği mesleğe uyuyordu. Ancak başkalarına karşı kayıtsızlığı bazen kısa şaşkınlık ve merhamet anlarıyla çelişiyordu. Simon onun biraz etkilendiğinden şüpheleniyordu ve aynı kadına karşı hem sıcaklık hem de iticilik duymak zordu.

"Talleyrand için çalışmaya nasıl başladın?" diye sordu.

Lysette irkilerek ona döndü ve adama öfkeli gözlerle baktı. "Uyuduğumu sanıyordum."

"Uyumuyormuşum demek ki."

"Ben Talleyrand için çalışmıyorum."

"Peki kimin için çalışıyorsun?"

"Bu seni ilgilendirmez," dedi Lysette, zekice.

"Ah, bence ilgilendirir," diye karşılık verdi Simon.

Lysette ona bakarken gözlerini kıstı. "Sen kimin için çalıyorsun?" diye sordu.

"Kimse için. Ben bir paralı askerim."

"Hımm..."

"Ya sen?" diye sordu Simon, Lysette daha fazlasını söylemeyince.

Lysette başını iki yana sallarken yine biraz dalmış gibi görünüyordu. Giysileri çok kaliteli ve pahalıydı; görgüsü ve davranışları kusursuzdu. Hayatına bundan çok daha iyi şartlarda başladığı belliydi. Simon, Maria'nın neden bir suç hayatına yöneldiğini biliyordu ama Lysette bunu neden yapmıştı?

"Neden zengin bir koca bulup hazinesini boşaltmanın tadını çıkarmıyorsun?" diye sordu Simon.

Lysette yüzünü buruşturdu. "Ne kadar sıkıcı."

"Eh, bu kocaya bağlı, değil mi?"

"Yine de bana hiç cazip gelmiyor."

"Belki de bir metres hayatı sana daha çok uyar?"

"Erkeklerden pek hoşlanmam," dedi Lysette, Simon'ı şaşırtarak. "Neden bana böyle sorular soruyorsun?"

Simon omuz silkti. "Neden olmasın? Yapacak başka bir şeyim yok ki."

"Uyuyabilirsin."

"Kadınların yakınlığını mı tercih ediyorsun?"

Lysette bir an ona baktı. Sonra gözleri iri iri açıldı. "Hayır! *Mon Dieu*. Kitapların yakınlığını tercih ediyorum ama erkekler ikinci tercihim olarak geliyor. Özellikle de kastettiğin açıdan."

Simon onun dehşetine gülümsedi.

"Neden Cartland'ı düşünmüyorsun?" diye önerdi Lysette. "Ve beni rahat bırak."

Simon'ın neşesi kaçtı. "Sence Mitchell'i bulabilecek mi?"

"Bence peşinde bu kadar kişi varken bulmaması imkânsız olur. Elinde bir sürü adam var. Londra'ya girip çıkan bütün ana yolları izletmiyorsa şaşarım." Lysette'in güzel yüzündeki bütün insanlık izleri silindi. "Bunu sadece bir aile meselesi olarak görseydim seninle gelmezdim."

"Elbette hayır," diye mırıldandı Simon, Lysette'e karşı hissettiği minicik sıcaklık geldiği gibi çabucak silinirken. İlişkileri böyleydi; Simon onu bir an karşı konulmaz ölçüde çekici buluyor, bir an sonra ona tahammül bile edemiyordu. "Cartland'ın yanındaki adama ne dersin? Depardue? Onu düşünüyor musun?"

"Olabilirdi az."

Biraz daha fazlası vardı; Lysette'in sesindeki gerginliğe bakarak bunu anlayabiliyordu. "O senin rakibin, değil mi?"

Lysette'in dudakları seğirdi. "Hayır. Değil. Başarırsa, benim üzerimde herhangi bir olumsuz etkisi olmayacak."

"O halde neden onun ilerlemesine izin verip kendini zahmetten kurtarmıyorsun?"

"Ben yapmam gerekeni yapmalıyım," dedi Lysette, savunmacı bir tavırla. "Önümde uzanan hedeflere ulaşmak için duygularımı bir kenara atabilmemden hoşlanmıyorsun fakat bu becerim beni hayatta tutuyor."

Simon nefesini üfleyerek aşağı kaydı ve sırtüstü uzandı. "Senin ve benim yaptığımız şekilde hayatta kalmak, kalpsiz olmamızı gerektirmez. Kalbimiz olmadan yaşamamanın ne anlamı olurdu ki?"

Simon kitabın sertçe kapandığını duydu. "Bana nutuk atmaya kalkma!" diye tersledi Lysette. "Nasıl bir hayat yaşadığım konusunda hiçbir fikrin yok senin."

"O zaman anlat," dedi Simon, rahatça.

“Neden umursuyorsun ki?”

“Söyledim ya, yapacak başka bir şeyim yok.”

“Seks yapmak ister misin?”

Simon’ın başı şaşkınlıkla aniden kalktı. Lysette kaşlarını kaldırarak ona baktı.

“Seninle mi?” diye sordu Simon, inanamayarak.

“Burada başka kimse var mı?” diye karşılık verdi Lysette.

Simon hızlı ve anlamsız bir sevişmeden zevk alacağını hissetmekle birlikte, bunu Lysette’le yapmak için gerçek bir arzu duymadığını fark etti. Ancak fırsatı kaçırmaya da niyeti yoktu. “Sanırım yapabiliriz...”

Simon’ın isteksizliği karşısında Lysette’in gözleri şaşkınlıkla açıldı. Sonra Simon’ın sevimli bulduğu tatlı bir sesle güldü. Böylesine soğuk bir yaratığın bu kadar sıcak bir gülüşü olabileceği kimin aklına gelirdi ki? “Benimle yatmak istemiyor musun?” diye sordu Lysette, sırtarak.

Simon kaşlarını çattı. “İşi yapabilirim,” dedi.

Lysette, Simon’ın kasıklarına doğru baktı. “Bana pek de öyle görünmedi.”

“Bir erkeğin cinsel gücüne asla çamur atma. Onu seni öldüresiye düzerek kanıtlamaya zorlarsın.”

Lysette’in yüzünden bir gölge geçti. Zorlukla yutkunarak bakışlarını kaçırdı.

Simon’ın huysuzluğu geçti ve doğrulup oturdu. “Sadece şaka yapıyordum.”

“Elbette.”

Bir eliyle çenesini sıvazlayan Simon içinden küfretti. Kadınları hiç anlamıyordu. Bu kadın çok yanardönerdi. “Belki de sohbetimizi daha güvenli konularla sınırlamalıyız.”

Lysette ona baktı. “Evet, sanırım haklısın.”

Simon güzel katilin bir şey söylemesini bekledi; sonra nihayet dizginleri kendisi ele aldı. "Cartland'ı yakalayıp Mitchell'le birlikte getirmek niyetindeyim. O zaman ikisi arasındaki farkı kendin görebilirsin. Cartland'ı biraz olsun tanıyorsam, sırrı açığa çıkmadan Mitchell'i ortadan kaldırmayı planlıyordur."

"Tabii böyle bir sır varsa."

"Neden bize inanmıyorsun ki?"

"Alınma," dedi Lysette, rahatça. "Cartland'a da inanmıyorum."

"Kime inanıyorsun peki?" diye çıkıştı Simon.

"Kimseye." Lysette çenesini kaldırdı. "Yerimde olsan farklı davranacağını söylesene."

"Mitchell'le karşılaştın. İyi yürekli ve sağlam bir genç."

Lysette'in bakışları sertleşti. "Mösyö Cartland'ı da aynı şekilde övecek birilerini bulabileceğimden eminim."

"Cartland yalancı bir katil!"

"Sen öyle diyorsun. Ama bir zamanlar senin için çalışmıyordu? Fransa'daki haince faaliyetlerini açıkladığı için ona düşman değil misin? Onun ölmesini istemek için haklı bir nedenin var ve bu da ona karşı söyleyeceğin her şeye şüphe düşürüyor."

Simon kısık sesle bir küfür savurarak başını yastığa geri koydu ve yatak örtüsünü üzerine çekti.

"Artık uyuyacak mısın?" diye sordu Lysette.

"Evet!"

"*Bonne nuit*."

Simon'ın cevabı öfkeli bir hırıltı oldu.

Onuncu Bölüm

Çıplak sırtı serin örtüye değerken ve Montoya'nın sıcaklığı yanından ayrılırken Amelia ürperdi. Bakışlarını aşağı doğru tuttuğunda, odanın incecik bir şeridini ve şöminedeki ateşin parıltısını görebiliyordu. Ama görmek istemediği için gözlerini sımsıkı kapadı.

Hayalinde, Montoya'yı oldukça egzotik bir adam olarak canlandırıyordu. Güçlü, yakışıklı ve oldukça haşin. Onun yükünü hafifletme ve biraz rahatlatma arzusu, kıskırtıcı bir dürtüydü. Onun güldüğünü duymak, çok nadiren gördüğü gamzelerini öpmek istiyordu.

Aniden bütün görkemiyle Colin'in görüntüsü zihninde belirdi ve Amelia şaşkınlıkla kaskatı kesildi.

"Ne oldu?" diye sordu Montoya, mırıldanarak. Sesin kesilmesi, Amelia'ya Montoya'nın soyunmaya ara verdiğini gösteriyordu.

Amelia keskin bir şekilde nefes alarak düşüncelerini o ana odakladı. Belki de o anda ilk aşkını sevgiyle hatırlaması normaldi çünkü onunla da benzer bir yakınlık yaşamıştı. Bunu bilebilecek kadar deneyimli değildi.

“Sensiz üşüyorum,” diye yalan söyledi Amelia, kollarını Montoya’ya uzatarak.

“Biraz sonra ıslak ve sıcak olacaksın,” dedi Montoya, yataкта sevgilisine katılırken.

Amelia onun sıcaklığını yanında hissetti ve ardından dudaklarının omzuna nazikçe yapıştığını algıladı. Montoya’nın eli en küçük kıvrımlarını ve düzlüklerini izleyerek onu baştan aşağı okşadı.

“Rüya gördüğümünden korkuyorum,” dedi Montoya, kısık sesle. “Gözlerimi açtığımda seni göremezsem diye gözlerimi kırpmaya bile korkuyorum.”

Amelia’nın eli göbek deliğinin hemen altındaki düzlüğe gelip kaldı. “Buranın çırpındığını hissediyorum,” diye itiraf etti.

Montoya onun elini tutarak nazikçe sıktı. “Birazdan orada olacağım. İçinde.” Parmak uçlarını genç kızın teninde dolaştırdı ve bacaklarının arasındaki tüylere dokundu.

Amelia gıdıklanarak güldü. Montoya dudaklarını onunkilere bastırduğunda, Amelia onun da gülümsediğini fark etti. “Seni seviyorum,” dedi Montoya, dudaklarına yumulmadan önce.

Amelia’nın kalbi duracak gibi oldu ve sevgilisinin parmaklarının derinleşen keşiflerine tepki vermesini geciktirdi. Nasırlı bir parmak ucu Amelia’nın kadınlığını araladı ve güdüşel olarak bacakları birbirine yapıştı.

Amelia hafifçe inleyerek başını çevirdi ve o fisildanan kelimelere tepkisi sersemletici bir güçle kendini hissettirdi. O kelimeleri bir sevgilinin dudaklarından tekrar duyabileceğini hiç sanmıyordu. Gözleri yaşlarla doldu.

“Bacaklarını aç,” dedi Montoya, genç kızın boynunu öperken. “Sana zevk vermeme izin ver.”

Hem duyularına hem de kalbine yönelen saldırı onu iliklerine kadar sarsarken, Amelia titremeye başladı. "Reynaldo..."

"Hayır." Montoya genç kadının üzerine yükselerek onu tutkuyla öptü. "Bana onun dışında istediğin şekilde seslenebilirsin. Sevgilim, canım..."

"...aşkım..."

"Evet..." Montoya'nun dili Amelia'nın ağzına derinlemesine dalarak dilini okşadı ve boğuk bir şekilde inlemesine neden oldu. "Aç," dedi Montoya, hırsla. "İzin ver seni göreyim... sana dokunayım..."

Böylesine tutkuyla konuşurken sevgilisini reddedemeyen Amelia bacaklarını açtı ve Montoya ilgisi için yalvaran hassas noktayı okşarken genç kız belini yukarı kaldırdı.

"Ah!"

Montoya yakıcı bir beceriyle onu okşamaya devam ederken öpücükleri de daha gösterişli hale geldi. Nasırlı parmakları dilinin darbeleriyle aynı ritmi izleyerek genç kızın iyice ıslanmış olan hassas noktasına dokunuyordu.

Zevkten sarhoş olmuş halde ama vücudunda giderek yükselen gerginliğe karşı koymaya çalışırken, Amelia kıvranarak sevgilisine sımsıkı sarıldı. Aynı anda Montoya'nın önkol kasları gerilerek birbirlerine ne kadar yakın olduklarını Amelia'nın daha iyi hissetmesini sağladı.

Sonra bir parmağı aşağı kayarak kadınlığının açıklığında dolaştı.

"Çok kayganlaşmışsın," diye fısıldadı Montoya, heyecanla. "Parmağımı nasıl iştahla emiyorsun." Bunu kanıtlamak için parmağını çok hafifçe içeri itti. Bu nazik saldırıyla bütün vücudu kasılan Amelia hafif bir çığlık attı.

“Yüce Tanrım, çok dar ve sıcaksın,” dedi Montoya. “İçine girdiğimde beni öldüreceksin.”

Amelia ona nasıl zevk verebileceğini merak ederek Montoya'nın erkekliğine uzandı. Çok kalın ve sertti. Daha önce hiç dokunulmamış vücudu, tek bir parmağın baskısıyla bile yanıyordu.

Montoya erkekliğini kavrayan zarif eli hissedince homurdandı. O da kayganlaşmıştı; arzu ve ihtiyaçla.

“Gelmeye hazırsın,” dedi Montoya. “Klitorisinin ne kadar sertleştiğini hissediyor musun?” Başparmağıyla şişmiş noktaya hafifçe bastırarak bir daire çizdi. Parmağı yavaşça hareket ederken buna cevap olarak Amelia'nın vücudu kasıldı.

Montoya'nın parmağı biraz daha hızlı bir şekilde ve giderek daha derine girip çıkarken Amelia inledi. Montoya'nın klitorise uyguladığı ustaca operasyon, genç kızın bütün vücudunu ter içinde bırakmıştı ve göğüsleri sızlıyordu. Boğazından umutsuzca inilti dökülürken, Montoya'ya daha sıkı sarılarak onu daha yakına çekmeye çalıştı.

“Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle,” diye fısıldadı Montoya, dudaklarını sevgilisinin kulağına yaklaştırarak. “Sana nasıl zevk vermemi istediğini söyle.”

“Göğüslerim...”

“Çok güzeller. Emilmek istiyorlar.”

“Evet!” Amelia cüretkâr bir davetle göğüslerini yukarı itti.

“Söyle, aşkım.” Montoya'nın parmağı daha derine girdi ve kızlık zarına dokundu. “Ne istediğini söyle.”

“İstediğim...”

“Evet?” Montoya genç kızın içini ovalamaya devam etti.

“Ağzını göğüslerimde istiyorum.”

“Hımm... memnuniyetle,” diye mırıldandı Montoya.

Montoya isteneni yaparken Amelia sertçe inledi ve vücuduna yayılan yakıcı alevi hissetti. Dudakların her çekişinde, içindeki parmağın her hareketinde, başparmağın her daire çizişinde bütün vücudu geriliyordu.

Zirveye ulaştığında nefesi kesildi. Vücudu kaskatı oldu ve kalbi kaburgalarına çarparken kanının akışı kulaklarında yankılandı.

Ve tam orgazmın doruk noktasında, parmağı iyice genç kızın içindeyken, Montoya aralarındaki engeli yıktı. O duyu fırtınası arasında bekâretin kayboluşu neredeyse hissedilmedi bile ve Amelia'nın gözünün ucundan süzülen yaşın nedeni acı değil, dayanılmaz ölçüde hissettiği zevkti.

Bilinci geri dönerken, Amelia onun tath sözlerini ve övgülerini duydu. İlk düşüncesi, kendisine böylesine tutku duyan ve böylesine bir arzu yaratan adamla paylaştığı cinsel deneyim için ne kadar minnettar olduğuydu. Bir görev duygusu olabilecek şey, mutluluğa dönüşmüştü.

Amelia'nın içinde yüz farklı duygu öne çıkmaya çalışıyor, hepsi kelimelerle ifadesini bulmaya çabalıyordu. Ama boğazı düğümlenmiş, sesi çıkmıyordu.

Bunun yerine, Amelia kollarını sevgilisine sararak başını göğüslerine bastırdı.

Colin, Amelia'nın kalp atışlarının yavaşlayışını dinlerken onu hiç bu kadar sevmemiş olduğunu düşündü. Tutku anında tam bir tanrıça, bir şehvet yaratıcısıydı ve şimdi kızarmış olan güzel vücudu terden parlıyordu. Vahşi ve ateşli; tıpkı olmayı hep istediği gibi. Seks için yaratılmış.

Onunla.

Onu başka hiçbir erkek çözemezdi. Onun gidişinden sonra hiçbir şey hissetmediğini söylemişti. Yamndayken yaşadığını

hissediyordu. Sıcak, yumuşak, ıslak ve istekli. Dokunulma arzusuyla yamp tutuşuyordu.

“Bu...” derken Amelia nefes nefeseydi , “...harikaydı.”

Colin yüzünü sevgilisinin göğsüne sürterek gülerken kalbi mutlulukla doluydu. O da çok uzun zaman uyuduktan sonra tekrar uyandığını hissediyordu. Amelia onun peşinden gitmiş, Montoya'nın kendisini özgürleştirme arzusuna ihtiyaç duymuştu.

“Sakalların batıyor,” diye sızlandı Amelia, sevgilisinin başım çekiştirerek.

Amelia'nın üzerinde böyle açık bir cinsel işaret bırakmanın düşüncesi, erkekliğinin isyanla zonklamasına neden oldu.

Ancak yıllar boyunca hayal ettiği şey kendi zevki ve tatmini değildi. İstedığı, ihtiyaç duyduğu, Amelia'nunkiydi. Gece bitmeden onu zevkle kendisine bağlayacak, arzuyla köleleştirecek, ona cinsel ilişkinin birçok yönünü öğretecekti. Ödülü Amelia'nın aşkı olacaktı ama şehvet de çok önemliydi.

“Başka yerlerine de batsınlar mı?” diye sordu Colin, başını kaldırırken.

Amelia diliyle alt dudağını ıslattı. Colin görevi devralarak dilinin tam ucuyla tatlı kıvrımı yaladı. Bu bir işaretti.

Amelia'nın nefesinin kesilişine bakılırsa, Colin'in niyetini anlamıştı. “Dalga geçiyorsun.”

“Asla. Tadına bakmak istiyorum, Amelia. Hem dışarıdan hem de içeriden.”

Genç kızın beyninin çalıştığını neredeyse duyabiliyordu. Düşünüyordu.

“Benim seni o şekilde tattığımı daha kolay hayal edebiliyorum,” dedi Amelia, yavaşça, “tersini yapabildiğimden daha kolay.”

Bu düşünceyle Colin'in kolları titredi ve Amelia'nın üzerine yıkılmamak için yana yuvarlandı.

"Bunu istiyorsun," dedi Amelia, onun tepkisini fark ederek. "Bir kadının ağzı kadınlığından çok farklı hissettirir mi?"

"Meraklı olman hoşuma gitti. Umarım hep böyle olursun."

"Bir gün ben de sana bir şey öğretmek istiyorum."

"Baştan çıkarıcısın. Beni zaten büyüledin bile. Daha fazla aşağılaman gerekiyor mu?"

Amelia'nın eli sevgilisinin karnından aşağı süzüldü ve dikleşip sertleşmiş olan erkekliğinin etrafında döndü. Amelia doğrulup oturarak yüzünü ona dönerken Colin sertçe nefesini üfledi. Uzanarak genç kızın omzunu yakaladı ve onu hareket-sizleştirdi. Amelia görememesine rağmen yüzünü ona döndü. Boştaki eli göz bağına uzandı.

"Henüz değil," dedi Colin.

"Artık hazırım."

"Ben değilim."

Amelia itiraz edecek gibi oldu ama sonra fikrini değiştirdi. Bunun yerine Colin'in erkekliğini nazikçe yukarı aşağı doğru okşadı. Colin dişlerini sıktı ve örtüyü yumruklarının arasına aldı.

"Bana yaptığın şeyi," diye mırıldandı Amelia. "ben de sana yapmak istiyorum."

"Erkeklerin kadınlardan daha kolay orgazma ulaştığını biliyorsundur."

"Ama his aynı, değil mi?"

Colin gülümsedi. "Öyle olduğunu sanıyorum."

Amelia oturdu ve bacaklarını altına aldı. İki eliyle okşamaya ve sıkmaya başladı. Zevk erkekliğinden başlıyor. omurgasına

ulaşıyor ve kalbini yakıyordu. Amelia'nın dokunuşunda saygı ve huşu vardı.

Bir tırnağın ucu bir damara sürtündü ve Colin kısık, acılı bir sesle homurdandı.

"Bana neden hoşlandığını söyle," dedi Amelia, nefes nefese. "Sana en iyi nasıl zevk verebileceğimi anlat."

"Zaten veriyorsun." Colin genç kızın zarif sırtını okşadı.

"O halde nasıl daha fazla zevk verebileceğimi söyle."

"Bunu yaparsan ellerinde tükenip giderim."

"Ya ağzım?" Amelia başını soru anlamında yana yatırdı.

"Bu gece değil," dedi Colin, boğuk bir sesle. Beli yukarı doğru kalktı ve hemen kendini zorlayarak indirdi.

Amelia onun ne yaptığını anlayana kadar elleriyle yokladı. "Bunu neden yaptın?" Serin parmakları Colin'in testislerine dokunarak nazikçe ovaladı ve hafifçe çekiştirdi.

Bu işi kendisi yaparken olduğunun aksine, Amelia'nın girişimleri aksi etki yapıyordu. Colin, testisleri vücudunun içine toplanmaya çalışıyormuş gibi hissetti. Genç kızın elini itti. "Lanet olsun, bunu yapma!"

"Ama inanılmazdı," dedi Amelia, Colin'i delirtecek kadar hayranlık dolu bir sesle.

Zevkten mantığını kaybetme noktasına gelen Colin genç kadının üzerine çıkarak bacaklarının arasına yerleşti. Hareketiyle göz bağı kaydı ama hemen yakalayıp düzeltti.

"Çok güzel." Amelia'nın küçük elleri Colin'in geniş omuzlarında dolaştı. "Çok büyük ve sertsin... her yerin."

Colin onun sesindeki endişeyi duyunca hafifletmek istedi. "Sana zevk vereceğim," diye söz verdi. Ağırlığını bir koluyla destekleyip diğer elini aşağı uzattı ve Amelia'nın kadınlığının hassas yerini okşadı. Amelia inledi ve kalçalarını baskıya doğru

itti. "Az önce hissettiklerin, içine girdiğimde hissettiklerinin yanında hiç kalacak."

Amelia'nın ince kolları Colin'in boynuna dolanarak onu kendine çekti. "Bunu istiyorum. Bunu seninle istiyorum."

"Evet." Colin sevgilisinin kulak memesini yalayarak ürpermesini sağladı. "Sen şehvetli bir kadınsın. Hareket edişinde, bana bakışında, vücudunun şeklinde bunu görebiliyorum."

"Fazla zayıfım," dedi Amelia, kısık sesle.

"Mükemmelsin. Bazı kadınlar bütün erkeklere uyacak şekilde yaratılmıştır. Sen sadece benim için yaratılmışsın. Kanım hızlı, tutkum güçlüdür; bu yüzden dayanıklı yaratılmışsın. Bacakların ve kolların zarif ama ince. Kıvrımların geniş ama sınırlayıcı değil."

Colin bir parmağın sevgilisinin içine iterek canının ne kadar yandığını kontrol etti. Amelia'nın zevk dolu iniltisi, Colin'in ihtiyacı olan tek şeydi. İyice sertleşmiş olan erkekliğini kavrayarak iri başını Amelia'nın vücudunun minik girişine doğrulttu. Ucundan zevk suyu damlıyordu ve erkekliği girişi nemlendirmeye hazırdı. Buna gerek de yoktu. Amelia çok ıslak ve sıcaktı. Belinin çok küçük bir hareketiyle başını içeri soktu.

"Ah, Tanrım...!" diye inledi Amelia, ağzı hızlı nefeslerle açılıp kapanırken.

Colin'in bütün vücudu erkekliğinin sarılışıyla kasıldı. Amelia'nın vücudunun sıcaklığı erkekliğinden tırmanıp bütün tenine yayılıyordu. Girişini yavaş tutmak için sırtını gererken belinde ter damlaları birikti. Bir erkeğin vücuduna ilk kez girişine ve Colin'in büyüklüğüne alışabilmesi için Amelia'nın zamana ihtiyacı vardı.

Amelia'nın elleri Colin'in kalçalarına yapıştı ve beli Colin'i neredeyse insanlıktan çıkararak hafif bir yuvarlama hareketine başladı.

"Lanet olsun!" dedi Colin, testislerindeki acı verici baskıyı azaltmak için bir parça meninin kaçtığını hissederek kaskatı kesilirken.

"Daha derine," diye yalvardı Amelia ve Colin o kadar mutlu oldu ki çılgınca bir öpücükle sevgilisinin dudaklarına yumuldu. Amelia'nın dudakları erkeğinin dilinin etrafına kapandı ve erkekliğini kısılandıran bir güçle emmeye başladı.

Colin ağırlığını kullanarak genç kadını yatağa çiviledi ve yüzünü iki elinin arasına alırken iki santim daha içeri kaydı.

"Amelia..." diye homurdandı ve terden kayganlaşmış yanağını genç kadınınkine yasladı. "Seninle hak ettiğin şekilde bir başlangıç yapmamı imkânsızlaştırıyorsun."

"İçim yanıyor," diye bağırdı Amelia, ona sımsıkı sarılırken. "Ve sen daha oraya ulaşmadın bile."

"Çok dar ve deneyimsizsin; bense çok kalın ve sertim. Acele edersem şimdi canın yanar ve ağrısı sonra da devam eder."

"Çok irisin..."

"Hayır, her şeyin canı cehenneme!" Colin sert davranmak istemiyordu ama Amelia'nın aç kadınlığı erkekliğinin başını öylesine çekiştiriyordu ki ilkel dürtüler kontrolü ele alıp beyefendiliği geride bırakmak için haykırıyordu.

"O halde izleyeyim. Eğer görürsem belki daha az korkarım. Bu anı görmezsem fazla yoğun olacak. Her sesi, her dokunuşu daha da şiddetli algılıyorum."

Colin kaskatı kesildi. Şimdi zamanı değildi ama bu gecenin hiçbir kısmının Amelia'yı huzursuz etmesine izin veremezdi. Cennetteydi. Onun da aynı şekilde hissetmesinden başka bir

şey istemiyordu. “Beni şimdi görürsen olabileceklerden korkuyorum. Beni geri çevirirsen dayanabileceğimi sanmıyorum.”

Amelia'nın alt dudağı titredi. “Maskelerinden biri yanında mı?”

“Geri çekilmemi mi istiyorsun?” Colin sevgilisine şaşkınlıktan açılmış gözlerle baktı. “Delirdin mi? *İçindeyim.*”

“Tamamen değil,” diye itiraz etti Amelia. “Olmanı istediğim gibi değil.” Sesinde Colin'in asla direnemediği o yalvaran ton belirmişti.

Gurur ve mizahla karışık bir duyguyla bu kadının kendisini öldüreceğini anladı. Yatak odasında asla pasif olmayacaktı; hiçbir şeyde pasif olmadığı gibi. Colin onun cinsel açıdan tamamen uyanacağı günden yarı yarıya korkuyordu. Onun kadını işvesinin saldırısına nasıl karşı koyacaktı? Daha sonuna kadar girmemişti bile ve şimdiden ölüyormuş gibi hissediyordu.

“Beni heyecanlandırıyor,” diye fısıldadı Amelia, nefes nefese konuşarak. “Seni maskeli görmek.” Parmakları yukarı uzanarak Colin'in dudaklarını okşadı. “Çok seksi bir ağzın var. Hep onu hayal ettim. Tenimde dolaşmasını ve ateşli sözler fısıldamasını istedim.”

Colin arzuyla titreyerek Amelia'nın sırlıslık kadınlığının içine huzursuzca yüklendi. Genç kadın, onun erkekliğinin etrafında eridiğini hissediyordu. Göğüs uçları iyice sertleşmiş bir halde Colin'in göğsüne dayanıyor, karnı karnının altında titriyordu.

“Seni izlemek bana zevk verecek. Bunu benden esirgeme.” Genç kadının elleri Colin'in kalçalarını kavrayarak çekiştirdi ve onu biraz daha derine çekti.

Colin derine indikçe kadınlığı daha da darlaşıyor, bakirelik dokuları vücudunun Colin'in erkekliğine uyum sağlamasını engelliyordu.

"Lütfen..." diye yalvardı Amelia, kalp sızlatan bir tavrıyla. "Hayatımın en önemli anında beni karanlıkta bırakma."

Colin bir küfür savurarak onun içinden çıkarken vücudu ihtiyaçla titriyordu. Yataktan kalkıp titreyen bacaklarla valizinin durduğu gardıroba yürüdü. Elini valizin içine sokarak, Amelia'yla paylaştığı özel anların bir anısı olarak yanından ayırmadığı maskeyi çıkardı.

Elindeki parlak beyaz nesneye bakarken içinde bir kırgınlık oluştu, çünkü maskenin amacı Colin Mitchell'i sevdiği kadından ayrı tutmaktı.

Maskeyi alırken bu aldatmacanın nereye varacağını bilmeyi nasıl isterdi! Amelia'yı bir kez görmek – susuzluktan ölen bir adam için bir damla su gibi – elde etmeyi umduğu tek şeydi.

"Acele et," dedi Amelia, gırtlaktan gelen boğuk bir sesle. Başka kadınların, üzerinde ustalaşmak için çabaladığı kadınsı cilveler onun doğasında vardı.

Colin maskeyi yüzüne kaldırdı ve siyah saten kurdeleyi bağladı; sonra atkuyruğunu tutan kurdeleyi de bağladı. Başını çevirip Amelia'ya baktı ve buradan, bu odaya girdiğinden farklı bir adam olarak çıkacağını anladı.

Amelia üst üste konmuş yastıklara yaslanarak, bağdaş kurup kollarını göğsünde kavuşturmuş ve göz bağını çıkarmıştı. Bakışlarında şehvet, özlem ve Colin'in nefesini kesecek kadar büyük bir hayranlık vardı.

Colin, topuklarının üzerinde dönerek doğruca Amelia'ya yönelirken, iyice sertleşmiş erkekliğini ve gergin kaslarını genç kadının gözlerinin önüne serdi. Amelia'nın zorlukla yutkun-

duğunu görünce ne kadar ürkütücü görünüyör olabileceğini tahmin etti. Amelia uzun boylu bir kadındı ama Colin daha da uzundu. Vücudu onunkinin iki katı genişliğindeydi ve hem soyunun hem de sürekli fiziksel hareketliliğin sertliğine sahipti.

Üstelik iyice kızışmıştı. Kalın damarları hızla akan kanla zonkluyordu ve acısını hafifletmek için erkekliğini sıkıca kavramak zorunda kaldı.

“Beni böyle görmek seni tahrik mi ediyor,” diye sordu, “yoksa korkutuyor mu?”

Amelia dudaklarını yaladı. “Hiç korkmuyorum,” diye fısıldadı. “Gergin ve belki biraz endişeliyim ama senden korkmuyorum.”

“Güçlü bir kadınsın,” dedi Colin, hızlı adımlarla sevgilisine yaklaşıırken.

Fazla beklemeden yatakta dizlerinin üzerinde durdu ve göğüs ucunu ağzına alabilmek için genç kadının kolunu çekerek üzerine uzandı. Sertleşmiş olan ucu sertçe ve ritmik bir şekilde emerek Amelia’yı inletti.

Genç kadının elleri Colin’in başının arkasına yapıştı ve onu göğsüne bastırdı. “İçime gir,” diye fısıldadı. “Bu kararsızlık ve eksiklik duygusundan nefret ediyorum.”

Colin diz çökerek Amelia’nın bacaklarını iki omzuna aldı ve uyluğunu iyice açarak kadınlığına baktı. Yastıkların desteği ve yarı oturur pozisyonuyla, Amelia da rahatça görebiliyordu. Minik pembe yarığının büyüklüğünü Colin’in erkekliğinin uzunluğu ve kalınlığıyla kıyaslayamadan Colin aletinin kalın başını iterek içine girdi.

Amelia inleyerek ve tırnaklarını sevgilisinin bacaklarına gömdü.

Colin onu kalçalarından kavrayarak ve nazikçe giderek daha derine doğru sallayarak içinde gidip gelmeye başladı.

Bakışları da birleştikleri yerle Amelia'nın güzel yüzü arasında gidip geliyordu.

Sırtı Amelia'yı hızla küçülen ateşin ışığından gizlerken Colin renkleri göremiyordu ama güzel kadının alnında biriken ter damlalarını ve gözlerinde biriken yaşları görebiliyordu.

"Canım yakıyor muyum?" diye sordu Colin. Parmakları kalçalarını sımsıkı kavramışken, Amelia onun sorusuna kadınlığın içinde yayılan ritmik kasılmalarla cevap verdi. O kadar dar ve sıcaktı ki Colin sımsıkı kapanmış bir yumruğu düzüyormuş gibi hissediyordu.

"Hayr..." Amelia'nın titrek sesi uzaktan geliyormuş gibiydi.

Colin sevgilisinin bir elini kendi teninden ayırarak iyice şişmiş olan kadınlığının üzerine koydu. "Okşa kendini," dedi.

Amelia hiç utanmadan itaat etti ve uzun, ince parmakları çok küçük bir tereddütle kaygan tenin üzerinde daireler çizmeye başladı.

Güzel kadınlığı Colin'in tahmin ettiği gibi cevap verdi ve onu daha güçlü kavradı. Belinin her hareketinde biraz daha derine giriyor, büyük bir zevkle inliyor, şehvet ve hanımeli kokularını içine çekerek hızlı şekilde nefes alıp veriyordu.

Amelia öylesine bir açlık gösterisiyle kıvranmaya ve kesik kesik inlemeye başlamıştı ki Colin daha sonra yarıda patlamadan nasıl sonuna kadar girdiğini merak edecekti. Sonunda, son bir umutsuz atılışla, en derine ulaşmayı başardı ve hayalarına kadar içine girmiş olmanın hissiyle neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı.

Montoya'nın sıcak, ağır erkekliği nihayet dibe ulaştığında Amelia bir çığlık attı. Ovalanmak için sızlanan içindeki o nokta belirgin bir şekilde rahatladı ve sonra tekrar büzüldü.

Montoya hareketsiz kaldığında, Amelia kalçalarını çevirerek ve erkekliğinin dibine kendini tekrar tekrar çarparak devam etti. Montoya'nın gırtlığından yayılan hırıltı insani olmaktan çok hayvaniydi ve Amelia'nın sesin şehvetine kapılan vücudu buna cevap olarak sarsıldı.

Montoya güçlü elleriyle onu hareketsizleştirirken gözleri maskenin arkasından yakıcı pırıltılarla bakıyordu. Güzel ağız iyice gerilmişti.

"Neden kıpırdamıyorsun?" diye bağırdı Amelia.

"Çünkü patlamak üzereyim ve bunu sensiz yapmak istemiyorum."

"Ben hazırım!" Amelia'nın sesi boğuktu. Rahmi neredeyse acı verecek kadar büzülüp kasılıyordu.

Montoya hiç çaba harcamadan onu kavrayarak dizlerinin üzerinde doğruldu ve erkekliğini daha da derine soktu. Amelia onun geniş omuzlarına sımsıkı sarılırken, boğazının tuzlu, sakallarla sertleşmiş genişliğine yapışıp emmeye başladı. Montoya pozisyonlarını tekrar tekrar ayarlarken oda etraflarında dönüyor, her hareketi Amelia'yı sonunda onu ısırma noktasma getirecek kadar iyice derine kaydırıyordu.

Montoya bir küfür savurarak onu kendisinden uzaklaştırdı.

"Bin," dedi sertçe.

Yatağın kenarına oturdu ve erkekliğini iyice içine gömerek Amelia'nın bacaklarını iki yanına açtı. Çok derindi. Ellerini yatağa dayayarak gövdesini destekledi ve erkekliğini istediği gibi kullanması için Amelia'ya sundu. Görüntüsü inanılmaz ölçüde erotikti; karnı gergin kaslarla örülüydü ve tüylü göğsü terden ıslanmıştı.

Ve maske. Maske Amelia'yı delirten karanlık ve baştan çıkarıcı bir gizem ekliyordu.

“Ben...”

“Şimdi!” diye bağırdı Montoya. onu sıçratarak.

Onun meydan okumasına cevap olarak, Amelia'nın omuzları geri gitti ve çenesi kalktı. Bunun Montoya için kendisinin daha önce aklına gelmeyen nedenlerden dolayı zor olabileceğini düşündü. Birçok kadınla birlikte olmuş bir erkeğin uzmanlığıyla seviştiği düşünülürse, muhtemelen yüzündeki kusur yeni bir şey olmalıydı. Belki de yaralandığından beri onunla yatmak isteyen ilk kadın kendisiydi. Bu düşünce zaten önemli olan olaya daha da değer kattı.

Amelia o anda onu bütün benliğiyle, hiçbir kadının sevmeyeceği şekilde sevmeye karar verdi. İçinde hissettiği o kargaşaya ulaşıp, tutkusuyla yatıştırarak, onu çeken şeyin aslında sadece kalbi olduğunu bütün vücuduyla gösterecekti.

Dengesini sağlamak için ellerini sevgilisinin omuzlarına koyarak dizlerinin üzerinde havalandı ve kadınlığını Montoya'nın aleti boyunca kaldırdı. Tekrar indirdiğinde, aletinin geniş başının içinde titreyen o noktaya değdiğini hissedince şiddetle sarsıldı.

“İşte bu,” dedi Montoya, karanlık bir fısıltıyla ve onu kalın siyah kirpiklerinin arasından izleyerek. “Sana ne kadar iyi uyduğumu görüyor musun? Ben de sana zevk vermek için yaratılmışım.”

Amelia alt dudağını ısırarak hareketi tekrarladı ve yavaşça ilerledi. Başparmağı Montoya'nın omzundaki bir yara izine süründü; yara o kadar eskiydi ki o zamandan beri gümüşü bir renk almıştı. Hareketlerine devam ederken yarayı okşadı ve tırtıklı kenarlarla sarılmış yuvarlak şeklini hissetti. Zihninin derinliklerinde bu yara onu rahatsız ediyor, düşüncelerini kışkırtıyordu...

O anda Montoya konuşunca ve diğer her şey genç kadının zihninden silindi.

“Tatlı Amelia. Artık benimsin.”

Amelia yükselerek kollarını onun gövdesine sardı ve başını eğerek sevgilisinin dudaklarına yapıştı; bir yandan kalkıp inmeye devam ediyordu ve şişmiş göğüs uçları erkeğinin göğsündeki sert tüylere sürtündükçe inliyordu.

O da aynı şekilde Montoya’ya sahip oluyordu.

Montoya bir elini Amelia’nın buklelerine daldırarak onu kendine yakın tuttu ve dudaklarını birbirinden ayırmadan mırıldanarak genç kadını teşvik etti. Kalçaları nefes kesici darbelerle altında daireler çiziyor, aklını başından alıyordu.

Kalbini çalıyordu.

Amelia güven kazanınca daha hızlı hareket etmeye başladı. Nefesleri giderek ağırlaştı ve göğüslerinin arasından ter damlaları süzüldü.

“Sana her gün böyle sahip olmak istiyorum.” Montoya’nın sözleri ağır ve zevkle doluydu. “İçinde olmadıgımda kendini boş hissetmeni istiyorum. Aç. Bana susamış.”

Amelia öyle olacağını biliyordu. Şehvetten gözü dönmüştü ve bunu daha önce birçok kez yapmış gibi kalın, sert erkekliğin üzerinde zıphyordu. Sanki ne yaptığını biliyormuş gibi.

Montoya’nın dişleri boynunu hafifçe ısırınca bir çığlık attı ve içindeki her şey kasıldı; bunu hisseden Montoya bir küfür savurdu.

Colin Amelia’yı deliliğe sürüklüyordu; iri bedeni arkaya yatmış, maskenin arkasında gözleri yarı yarıya kapanmış, dudakları kendi dudaklarından ıslanmış halde. Bir pagan seks tanrısına benziyordu. Egzotik bir güzellik. Sonsuz bir kontrol.

Sırtüstü yatıp tek amacı orgazm olan bir sürtükten zevk almaktan memnun.

Amelia dudaklarını Montoya'nın yanağına yapıştırarak fısıldadı. "Düz beni." Bu açık saçık sözlerin ağzından bu kadar kolay dökülmesine kendisi de şaşırmişti.

Buna cevap olarak Montoya'nın vücudu şiddetli bir şekilde sarsıldı.

"Boşalt beni," diye inledi Amelia, hareketlerine devam ederken. "Bunu istiyorum... Seni istiyorum. Vahşice. Derin. Bana..."

Amelia ne olduğunu anlayamadan Montoya dönmüş ve onu yatağa mıhlamıştı. Ayaklarını yere koymuş, yumruklarını yatağa dayamış halde içinde sertçe gidip geliyor, her vuruşunda Amelia'nın boğazından bir zevk çılgılığı yayılıyordu.

Genç kadının tepesinde dikilmiş halde maskenin arkasından onu izliyor, göğsü kalkıp iniyor, karnı kasılıp gevşiyor, kalçaları kasıldığı her seferinde Amelia'nın beli de onun hamlesine karşılık vermek için havalamyordu. Vücudu tam anlamıyla bir cinsel güç timsaliydi. Bir kadını bağımlılık yaratacak şekilde düzmek için yaratılmıştı.

Amelia'nın rahminde yükselen gerilim arttı ve başının oradan oraya savrulmasına neden olan bir zevk yarattı. Sonra ani bir duygu seliyle boşaldı, zevk vücuduna yayıldı, ciğerlerini ele geçirdi ve Montoya'nın erkekliğine tapan hız dalgalar halinde kasıldı.

Montoya'nın boğazından yayılan hırıltı Amelia'nın gözlerini yaşlarla doldurdu ve dudaklarından bir isim döküldü. Montoya tam hareketinin ortasında kaskatı kaldı ve Amelia onun altında zevkten çıldırırken inleyerek itiraz etti.

Montoya hareketlerinin gücünü ve hızını artırarak devam ederken giderek içinde kabardı ve sıkılmış dişlerinin arasından hırıltılar döküldü. En derin noktasına kadar Amelia'nın içine girerken vücudu sarsıldı ve genç kadının içine sıcak, yoğun bir sıvı yayıldı.

Bu vahşice, ilkel ve çok güzeldi. Montoya sevgilisinin sırtının altına soktuğu kollarıyla kendini destekleyerek ona sarılırken birbirine karışmış olan terleri tenlerini birbirine yapıştırdı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Montoya, diliyle Amelia'nın gözyaşlarını yalarken. "Seni seviyorum."

Amelia maskeyi tutan kurdelelere uzandı.

On Birinci Bölüm

O da karanlıktı ve kümelenmiş ateş, şömineden bir adım öteye ancak bir gölge yansıtabiliyordu. Görmek zordu fakat Simon'ın sezgileri onu dikkatli olması için uyarıyordu.

Temkinli bir şekilde hareket ederek başını çevirdi ve yataкта yanındaki yerin boş olduğunu gördü. Uykunun derin, düz ritmini korumaya dikkat ederek nefes alıp verdi.

Bir şey onu uyandırmıştı ve gerekirse kendisini öldürebilecek olan bir kadınla birlikte uyuduğundan, huzursuzluğuna aldırış etmemesinin akıllıca olmayacağını biliyordu.

Pencereye doğru baktı ve içeri süzülen gümüş renkli ay ışığında altın rengi bukleleri gördü. Lysette perdeleri birkaç santim aralamıştı, pencereden dışarı bakıyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı Simon, doğrulup otururken.

Lysette'in başı ona doğru dönmüş olabilirdi ama Simon emin değildi.

“Dışarıda sesler duydum.”

“Ne görüyorsun?”

Perde kapandı. "Üç atlı. Biri kısa bir süreliğine içeri girdi; sanırım hancıyı uyandırdı. Sonra yollarına devam ettiler."

Simon ürpererek örtüyü üzerinden atıp şömineye yaklaştı. "Birinin gecenin bu saatinde yol sormak için bu kadar zahmete gireceğini sanmıyorum."

"Aynı şeyi düşünüyorum."

"Onları duyabildin mi? Fransız mıydılar?"

Lysette bir kibrit çakarken bir an ışık parladı; sonra tek bir uzun mum odayı hafifçe aydınlattı. "Sanırım İngiliz'diler."

Simon kaşlarını çatarak aleve baktı. "Belki de Maria'yı uyandırmalıyım."

"Gerek yok. Yollarına devam ettiler, geri dönmediler. Ne arıyorlarsa, henüz bulamamışlar."

Şömineden dışarı sıcaklık yayılırken, Simon ayağa kalkıp Lysette'e döndü. Fransız kadın yorgun görünüyordu ve güzel yüzünün yan tarafında bir kırışıklık vardı. Kombinezonunun üzerine pelerininini geçirmişti ve bembeyaz kemikleri görünen elleriyle sımsıkı göğsüne bastırmıştı.

Simon yatağı işaret etti. "Pekâlâ. Uykumuza geri dönelim. Lanet olasıca araba yüzünden hâlâ her yerim ağrıyor ve kırım yerine sırtımm üstünde biraz daha zaman geçirebilirim."

Lysette yorgun bir tavırla başıyla onayladı ve daha önce kitap okuduğu koltuğa çöktü. "*Bonne nuit.*"

"Lanet olsun." Simon kaşlarını çattı. "Sen orada mı uyu-yakaldın?"

Lysette gözlerini kırıştırdı. "*Oui.*"

"Bilerek mi?"

"*Oui.*"

Simon bir eliyle saçlarını sıvazladı ve sabır diledi. "Ne ısıtırım, ne horlarım ne de salyam akar. Seninle düzüşmek

istemediğimi söylediğimde gücendirmek istememiştim. Yatak kesinlikle güvenli.”

“Yatak öyle olabilir,” dedi Lysette, Simon’a ruhsuzca bakarak, “ama senin güvenli olup olmadığın konusunda şüphelerim var.”

Simon itiraz etmek için ağzını açtı ama sonra ellerini havaya doğru salladı. “Peh! Koltukta çürü o zaman.”

Simon donmuş bir halde yatağa geri döndü ve çabucak serinlemiş olan örtünün altında büzülürken, canlandırdığı ateşin sıcaklığının kısa sürede yatağa ulaşmasını diledi.

“Lanet olsun,” diye homurdandı, yattığı yerden başını hafifçe kaldırıp Lysette’e bakarak. “Yatakta ikimiz birden yatsak daha sıcak olurdu.”

“Beni canlı yerine ölü istemek için daha çok nedenin var,” dedi Lysette, fazla mantıklı bir ses tonuyla.

“Şu anda söyleyebileceğin daha doğru bir şey olamazdı,” diye tersledi Simon. “Seni boğmamamın tek nedeni, seni öldürmemin beni vücut sıcaklığından mahrum edecek olması!”

Lysette’in güzel dudakları inceldi.

“Bu çok gülünç, Lysette.” Simon uyumaya çahşamayacak kadar öfkeli bir şekilde doğrulup oturdu. Yolculukla geçen uzun bir günden sonra küçücük bir koltukta uyumanın rahatsızlığı Lysette’e hiç yakışmıyordu. Kadın kusursuz bir gerçekçiydi; hayatını akıyla yaşamak zorunda olan herkes gibi. “Daha önce yapmamışken seni neden şimdi öldüreyim?”

Lysette omuz silkti fakat bakışlarının gergin bir şekilde dolaşması dikkatsiz bir hareketti.

Simon bıkkın bir iç çekerek yine örtüyü üzerinden attı ve ona yaklaştı. Lysette pelerinin aralığından bir bıçak uzatınca Simon hiç şaşırmadı.

“Kaldır şunu.”

“Yaklaşma.”

“Sana ilgi duymuyorum,” diye tekrarladı Simon, yavaşça. “Ve duysaydım bile, isteksiz bir kadına zorla sahip olmaya ihtiyacım yok.”

Lysette şüpheli bir tavırla kaşlarını çattı. “Koltukta rahatım.”

“Yalancı. Perişan görünüyorsun ve Mitchell’in adını aklamaya çalışırken seni yanımda sürükleyemem. Kendi ağırlığını taşımak zorundasın.”

Lysette buna bozuldu. “Sana yük olacak değilim.”

“Bütün bir geceyi donmuş ve uykusuz kalmış bir halde geçirirsen elbette ki olursun. Hastalanır ve işe yaramaz hale gelirsin.”

Lysette ayağa kalktı. “Kendi başımın çaresine bakabilirim. Yatağına dön ve beni rahat bırak!”

Simon yine itiraz etmek için ağzını açtı ama sonra başını iki yana salladı. Yine örtünün altına girerek sırtını yatağın diğer tarafına döndü. Biraz sonra mum söndü. Kısa süre sonrasında da hafif bir horultu duydu.

Giderek karmaşıklaşan bir bulmacayla karşı karşıya kalan Simon bir süre daha uyuyamadı.

Amelia yanındaki maskeli adamı incelerken ne kadar derin uyuduğunu merak etti.

“Maskeyi çıkarmak için gündoğumunu bekleyeceğiz,” demişti Montoya daha önce.

“Neden şimdi değil?” diye sormuştu Amelia, o engelin altında ne olduğunu görme isteğiyle. Deli gibi âşıktı ve vücudu artık masum değildi. Ama Montoya’nın her yerini görmezse, paylaştıkları şey bir saplantının ötesine geçemezdi; gerçekten sevgi olamazdı.

"Bu akşamı hiçbir şeyin lekelemesini istemiyorum," diye açıklamıştı Montoya, ondan uzaklaşıp köşedeki paravanın arkasında duran leğene yaklaşırken. Elinde ıslak bir bezle dönüp Amelia'nın bacaklarının arasını yıkamış, yatağa girmeden önce kendini de temizlemişti. "Sabah, kollarında geçirdiğim mutlu, mükemmel bir gecenin vereceği güçle karşında çırlıçıplak olacağım."

Sonunda Amelia istemese de kabul etmiş, birkaç saat için onunla tartışmak istememişti.

Montoya sırtını başucu tahtasına dayayıp sevgilisini kendisine çekerek geçmişinden güzel bir anısını anlatmasını istemişti. Amelia, Colin'le ilgili bir hikâye seçmiş, saklambaç oynarlarken bir ağaca tırmanarak yükseklik korkusunu nasıl yendiğini anlatmıştı.

"Birkaç kez altımdan geçti," demişti, yanağını Montoya'nın kalbine yaslararken. "Beni çabucak bulmasını umuyordum çünkü o dala tırmanmak korkutucuydu ama bir yandan da onu şaşırtma isteğim kendimi ele vermemi engelleyecek kadar güçlüydü."

Montoya'nın eli yukarı aşağı hareket ederek Amelia'nın sırtını okşadı. "Kazanmak istiyordun," diye düzeltti, Amelia'nın ilk duyduğu andan beri hayran olduğu o derin kahkahasıyla.

"O da var." Amelia gülümsemişti. "Nihayet pes ettiğinde kendimle gurur duymuştum. Colin o korkuyu yenmemi işaretlemek için harçlığıyla bana yeni bir kurdele almıştı."

Montoya iç çekti. "Seni çok sevmiş olmalı."

"Sanırım sevdi ama bana hiç söylemedi. Ondan o sözleri duymak için her şeyimi verirdim." Amelia'nın parmakları Montoya'nın göğüs tüylerinde dolaştı.

"Eylemler sözlerden daha güçlüdür."

“Bunu kendime söylüyorum. O kurdeleyi hâlâ saklıyorum. En değerli hazinelerimden biri.”

“İkiniz hiç ayrılmamış olsaydınız, sence şimdi hayatın nasıl olurdu?”

Amelia başını kaldırarak onun soran gözlerine baktı. “Yüzlerce farklı senaryo hayal ettim. En büyük olasılıkla, sanırım, St. John muhtemelen Colin’i kanatları altına alırdı.”

“Evlenir miydiniz?”

“Bunu hep umdum. Ama bu ona bağlı olurdu.”

“Sana teklif ederdi,” dedi Montoya, inançla.

Amelia gülümsedi. “Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Seni çok sevmiş. Bundan hiç şüphem yok. Sadece o zamanlar onun için fazla gençmişsin ve o da sana evlenme teklif edecek durumda değilmiş.” Montoya parmak uçlarıyla genç kadının elmacık kemiğini okşamıştı. “Onu hâlâ seviyor musun?”

Amelia bir adamın yatağını ısıtırken başka bir adama hissettiği kalıcı duygularını itiraf etmenin saçma olacağını düşünerek tereddüt etti.

“Bana daima gerçeği söyle,” dedi Montoya, “o zaman asla yanılmazsın.”

“Bir parçam onu sonsuza dek sevecek. Bugün olduğum kişiye dönüşmeme o yardım etti. Hayatımın dokusunu o ördü.”

Bu sözler üzerine Montoya tatlı bir şekilde ve derin bir saygıyla onu öptü. Amelia nefesinin kesildiğini hissederken ondan kendi geçmişinden bir şeyler anlatmasını isteyerek, kaybettiği aşkıyla ilgili bir şeyler söylemesini umdu. Montoya anlatmadı.

Bunun yerine, İngiltere Tahtı için yaptığı tehlikeli işleri ve mesleğini anlattı. Kıta Avrupası’nı nasıl dolaştığını, nasıl asla gerçek bir evi veya ailesi olmadığını, sonunda bir gün

emekli olmaya karar verdiğini ama bunun yerine nasıl ölüm tehlikesi olan bir entrikanın içine düştüğünü anlattı.

“Bu yüzden senden uzak durmaya çalıştım,” dedi. “Kendi hatalarımla senin hayatını lekelemek istemedim.”

“Yüzün böyle mi yaralandı?” diye sordu Amelia, parmak uçlarıyla maskenin Montoya'nın tenine değdiği yeri izleyerek.

Montoya kaskatı kesildi. “Anlayamadım?”

Amelia onu huzursuz ettiğinden korkarak hemen açıklamaya çalıştı. “Korkunu anlayabiliyorum ama kusurun sana karşı duygularımı değiştirmez.”

“Amelia...” Montoya ne diyeceğini bilemiyormuş gibiydi.

O noktada sohbetleri sona erdi ve birbirlerine sarılmış halde yatmaya devam ederlerken Montoya uykuya daldı. Amelia zihninde pek çok farklı düşünceyle uyanık kaldı. Ware ve Maria'ya ne diyeceğini planlayıp, St. John'dan nasıl yardım isteyeceğini prova etti. Bir kadın olarak yeni farkındalığının habercisi olan çeşitli ağrıları ve acıları inceledi ve bütün bilinmeyenlerden kurtulduklarında Montoya'yla ilişkilerinin nasıl devam edeceği konusunda fikir yürüttü. Önceki hafta sergilediği cüretkâr davranışa hayret ederek bunun ne anlama geldiğini de düşündü.

Lord Welton'ın nasıl bir canavar olduğunu gerçekten anlayan tek kişi Maria'ydı. Onun kanının damarlarında dolaştığını bilmek bazen Amelia'yı huzursuz ediyordu. Görünüşü tam anlamıyla babasına benziyordu. Acaba göremediği açılardan da babasına benziyor muydu? Şu son birkaç günde yaptığı her şeyin tamamen bencilce nedenlerden kaynaklandığını anlamak dehşet vericiydi. Montoya'nın yanında olma arzusunun peşinde koşarken ona değer verenlerin –Ware, Maria ve St.

John- duygularını ve endişelerini umursamamıştı. Gerçekten babasının kızı mıydı?

Amelia alevlere bakarak maskeyi ve arkasındaki adamı düşündü. Maskenin altına bakma dürtüsü çok güçlüydü. Kendisini ona bu kadar çeken şeyin kendi kişiliğindeki bir kusur değil, Montoya'nın kimliğinin gizemi olduğunu düşünerek kendini rahatlatmaya çalıştı.

Ama ya Montoya'nın uykusu hafifse? Ya onu yakalar ve öfkelenirse? Onun ağzından öfkeli sözler duymaktan korkuyordu.

Belki de uykusunun derinliğini bir şekilde sınayabilirdi...?

Elini Montoya'nın sert karnından kaldırarak parmak uçlarını hafifçe adamın bacağına gezdirdi. Kas seğirdi ama başka hareket olmadı. Amelia tekrar denedi ve bu kez daha bastırarak okşadı. Bu kez Montoya hiç kıpırdamadı.

Amelia umutlandı. Montoya onunla uzun süre sevişmişti ve uzun yolculukların her yolcuyu yorduğu bilinirdi.

Başını kaldırarak Montoya'nın göğsünün heykel gibi güzelliğine hayranlıkla baktı. Omzundaki yara izi şimdi daha rahat görülüyordu çünkü Montoya soğuğu kırmak için ateşe bolca odun attığından oda bir hayli aydınlıktı. Kurşun izini şefkatle incelerken, büyüklüğüne ve yayılan çizgilere bakarak iğrenç bir yara olması gerektiğini düşündü.

Dudaklarını hasarlı dokuya çok hafifçe değdirerek yara izini öptü. Montoya'nın nefes ritmi değişti ve Amelia hayretle izlerken göğüs uçları gerildi.

İnsan vücudu ne kadar ilginçti. Bu gece kendi vücuduyla ilgili çok şey öğrenmişti. Amelia onun vücuduyla ilgili her şeyi öğrenmek için ani bir dürtü hissetti.

Sevişmelerinin anısı hâlâ zihninde taze ve yakıcıyken, dilini uzatıp minik kararmış et topağını yaladı. Montoya'nın

teni tuzluydu ve dokusu kendisinininkinden daha sertti. Montoya'yı bir bütün olarak sevmeye başladığı için bu Amelia'nın hoşuna gitmişti.

Daha önce onun göğüslerine yaptığı gibi, Amelia dudaklarıyla Montoya'nın göğüs ucunu sararak nazikçe emdi. Montoya kıpırdandı ama Amelia'nın beklediği şekilde olmadı.

Amelia bacağına onunkinin üzerine sarp, dizini kırdı ve baldırını kaldırdı. Montoya'nın erkekliğinin sertleştiğini hissederken örtünün altında kalınlaşan çizgiyi görmek için başını çevirdi. Amelia'nın kam kaynamaya başladı. Daha da şaşırtıcı olanı, ağzının sulanmasıydı.

Montoya'nın kapanmış kirpiklerin altındaki yüzüne baktı. Göz deliklerinin gölgesinde uyuyor gibi görünüyor, gözlerinin uyanıklığını ele verecek parıltısı belli olmuyordu.

Amelia daha ileri gidebilir miydi?

İyice meraklandığı için bu soruyu uzun süre düşünmedi. Örtüyü beraberinde sürükleyerek aşağı doğru kaydı ve Montoya'nın görkemli erkekliğini gözlerinin önüne serdi.

"Ateşle oynuyorsun, aşkım."

Montoya'nın sesi onu irkiltti. Başını kaldırıp ona baktı ve Montoya'nın uyku sersemi gözlerle kendisini izlediğini gördü.

"Ne kadar süredir uyanıksın?" diye sordu Amelia.

"Daha dalmadım bile." Montoya'nın yaramaz dudakları kıvrılarak gamzesini belirginleştirdi.

"Neden sessiz kaldın?"

"Ne kadar ileri gideceğini görmek istedim." Montoya'nın eli kalktı ve parmak uçları Amelia'nın buklelerini okşadı. "Meraklı kedi," diye mırıldandı.

"Sakıncası var mı?"

"Asla. Dokunuşun benim için çok değerli."

Bu devam iznini düşünerek Amelia dikkatini tekrar Montoya'nın erkekliğine çevirdi. Bir parmağını aletin kökünün etrafında dolaştırdı ve dokunuşuyla irkildiğini görünce gülümsedi.

"İçime uyabilmene şaşırımdım," diye itiraf etti genç kadın.

Onun erkekliğini saran kadınlığının hissini hatırlayınca, Colin cevap vermek için sesini çıkaramadı. Yoğun şekilde tahrik olmuştu ve kendini sadece irade gücüyle tutuyordu. Amelia ona dokunmaya başladığında bunun tesadüfen olduğunu düşünmüştü. Sonra Amelia başını kaldırmış ve onu neredeyse öldürecek olan yarayı dudaklarıyla sonsuza dek mühürlemişti. Onları yıllar önce ayıran şey o mermi yarasıydı. Amelia'yı korumaya çalışırken aldığı yara.

Amelia daha da aşağı kayarak gözleri Colin'in kasıklarına gelince durdu ve bu arada genç adamın kaslı bacağı boyunca nemli bir iz bıraktı. Sadece Colin'in vücudunu görmenin bile onu ıslatacak kadar tahrik ettiğini anlamak, Colin'in kalçasının gerilmesine, erkekliğinin ucunda bir meni damlası oluşmasına neden oldu.

Amelia önündeki alete aç gözlerle bakarken Colin'in ciğerleri büzüldü. Bu kadar cüretkâr olabilir miydi?

Bir an sonra Amelia'nın dili aniden uzanıp damlayı yalarken Colin'in sorusu cevap buldu.

Colin zevk patlamasıyla aniden nefesini bıraktı.

Amelia gözlerini kısarak onu inceledi; bu Colin'in yıllar boyunca çok iyi tanıdığı bir bakıştı. Hesapçı bir bakıştı ve Amelia onun önüne koyduğu bir meydan okumaya nasıl karşılık vereceğini düşündüğü zaman böyle bakardı. Colin genç kadının asla ona üstün gelmeye çalışmayacağını, sadece onunla eşit olmak istediğini anlayınca gülümsedi.

“Bana daha önce cevap vermedin,” dedi, Colin’in aletinin kökünü baş ve işaret parmağıyla okşarken. “Bir kadının ağız kadınlığından çok farklı hissettiriyor mu?”

“Evet.”

“Hangi açıdan?”

“Birçok açıdan. Bir vajina aletin her santimini kavrar. Dalgalar halinde genişleyip büzülür ve en mükemmel ipek kadar yumuşaktır. Buna karşılık bir kadının ağız emme gücüyle sarar, doğası gereği değil. Dil dokuludur ve kasları çeviktir. Bir parmak gibi çarpabilir ve bu da hassas noktayı uyarır...” dedi Colin, aletinin altındaki noktayı işaret ederek, “...burayı.”

“Sen hangisini tercih ediyorsun?” Amelia elini önce yukarı, sonra tekrar aşağı doğru kaydırarak Colin’in dişlerini sıkmasına neden oldu.

“İkisinin de kendine has zevkleri var.”

“Bu bir cevap değil,” diye mırıldandı Amelia, onu yine okşarken.

“Sen beni böyle okşarken düşünmek zor,” diyebildi Colin, zorlukla.

Amelia durdu ve Colin’in aklını başına toplamasını sabırla bekledi.

“Tercihim o anki havama göre değişiyor. Kendimi içinde kaybetmek istediğim anlar olacak. Öyle zamanlarda seni kendime yakın tutmak ve vücudunun altımda hareket edişini hissetmek isteyeceğim. Göğüs uçlarını emmek, dudaklarını yemek isteyeceğim. Orgazma ulaşırken yüzünü izlemek ve sonrasında sana sarılmak isteyeceğim.”

O konuşurken, Amelia’nın, bacağına değen kadınlığı giderek ıslamp ısınıyordu. Buna cevap olarak Colin’in sesi derinleşiyordu. “Başka zamanlarda bana hizmet etmeni isteyeceğim.

Benim de senin ihtiyaçlarını karşılamam gereken durumlarda olamayacağı şekilde kendimi zevke kaptırmak isteyeceğim. Senin, önümde diz çöküşün benim içimdeki ilkel erkeği tatmin ederken, ben de kendimi tamamen sana teslim edeceğim. Tamamen senin merhametine kalmış bir şekilde, çaresiz ve açık olacağım.”

Amelia şeytanca gülümsedi. “Bu hoşuma gider.”

“Gidebilir; gitmeyebilir de. Birçok kadın hoşlanmaz. Bu hareketin içindeki gücü göremezler. Kendilerini kullanılmış ve aşağılanmış hissederler. Diğerleriyse bir erkeğin tohumunun tadından hoşlanmazlar.”

“Hımm...”

Colin bu nidayı ve anlamını biliyordu. Amelia hangi tür kadınlardan olacağını öğrenmek istiyordu. Ne yazık ki zamanları tükenmişti.

“Seni giydirmeli ve görünmeden odana geri götürmeliyiz. Saat, itibarını korumana uygun olduğunda buluşacağız ve kendimi önüne sereceğim; yüzüm ve sırlarımla.”

“Seninle henüz işim bitmedi,” diye sızlandı Amelia, Colin’i daha da tahrik edip iyice sertleşmesine neden olan bir şekilde dudaklarını büzerek.

“Kendimi senin cinsel deneylerine sunmak benim için eşsiz bir zevk olacak, aşkım,” dedi Colin. “Ancak böyle oyunlar kimsenin müdahale etmeyeceği süreçler gerektirir. Bu gece öyle bir lüksümüz yok.”

“Gelecekteki birlikteliğimizden çok emin söz ediyorsun,” dedi Amelia, Colin’in erkekliğine bakıp hamlelerine devam ederek.

Colin elini onunkinin üzerine koyarak hareketlerini durdurdu. “Aksini düşünemiyorum ve sana da tavsiye etmiyorum.”

“Ama daha niyetimi açıklamadın bile.”

Şehvetten ve yakıcı sahiplenme dürtüsünden güç alan Colin söz verdi: "Niyetim aramızda duran her şeyi yıkmak. O zaman sana görkemli bir şekilde kur yapmak istiyorum. Taşkınlıkla başını döndürmek ve dünyayı ayaklarının altına sermek istiyorum." Başparmağıyla sevgilisinin elinin üzerini okşadı. "O zaman, kalbinin en gizli köşeleri bile bana olan aşkıyla dolduğunda, seninle evleneceğim."

Colin onu seviyordu. Özellikle bu gecedен sonra ona sahip olmadığını hayal bile edemiyordu. Ancak başına konmuş bir ödül varken ona evlenme teklifi edemezdi.

Buna rağmen, hayatının orgazmının zirvesinde, onun rahmine ulaşmış ve tohumlarını içine saçmıştı. Artık zamanı yoktu. Saat işliyordu.

Colin genç kadının güzel yüzünü izledi ama düşüncelerini tahmin edemedi. "Amelia?"

Amelia yanağını onun bacağına dayadı. "Günün tadını çıkarmak için hayatın belli şartlara uymasını bekleme." diye fısıldadı. "Bazen yarının asla gelmeyeceğini öğrendim ben."

Colin'in melankolisi ağır bastı ve kollarını ona doğru uzattı; Amelia çıplak vücudunu kendisinininkinin üzerine uzatınca Colin zevkle inledi. Cinsel arzu, çok değerli ama henüz tam anlamıyla elde edilememiş bir şeye sarılma ihtiyacına dönüşmüştü.

Şafak yaklaşıyordu fakat ikisi de birbirini bırakabilecek durumda değildi.

On İkinci Bölüm

Kapının vurulmasıyla genç kadın uyandı. Önce, uyku sarhoşluğuyla sersem halde Maria bir an etrafını tanımaya çalıştı. Sonra, önceki gün ve o uzun, uykusuz gecede olanlar bir sel gibi zihnine aktı. Aniden örtüyü bir kenara atarak doğrulup oturdu ve kapıya koştu.

“Christopher!” Kendini coşkuyla kocasının kollarına attı ve Christopher ona sımsıkı sarılarak ayaklarını yerden kaldırıp odaya girdi.

“Beni nasıl bu kadar çabuk buldun?” diye sordu Maria. Christopher kapıyı ayağıyla arkasından kaparken.

“Lanet olsun, bu virane yerine benim hanlarımdan birinde kalsaydın daha çabuk bulurdum! Burada ne işin var?”

“Simon ısrar etti.” Maria, Christopher’ın bütün ülkede sahibi olduğu çok sayıdaki evden birini kullanmalarını önermeyi denemişti. Büyük değillerdi. St. John’ın ödediği maaşlarla yaşayan insanların oturduğu küçük kulübelerdi. Evler güvenli, rahat ve genellikle çok az sorunun sorulduğu, çok az ziyaretçinin kapıyı çaldığı sessiz, gözden uzak yerlerdeydi. Hem sağladıkları hizmetin tanımı olarak hem de böylesine genel

bir kelimenin isimsizliği nedeniyle "han" denen bu evler, çok sayıda hayatı kurtarıyordu.

"Ona da lanet olsun." dedi Christopher. Sonra başını yana yatırıp öne eğerek karısını dudaklarından iştahla öptü.

Maria nefessiz kahp gevşeyince Christopher mırıldandı: "Sinir bozucu kaltak. Neden bu kadar sorun yaratıp bana işkence ediyorsun?"

"Bu benim marifetim değil!" diye itiraz etti Maria, kocasının şapkasını bir kenara atarken.

"Eminim değildir." Christopher karısını taşıyıp yatağa attı ve onu üzerinde sadece kombinezonla görünce kanı kaynamaya başladı. Devetüyü rengi ceketini çıkardı. "Amelia'yı canının istediğini yapmaya teşvik etmeseydin onun peşinden koşmak zorunda kalmazdık ve ben de buz gibi bir geceyi arabanın içinde geçirmezdim."

"O zaman tek başına giderdi, bunu biliyorum." Maria örtünün altına girdi.

Christopher ateşi canlandırdı. Sonra yeleşini ve çizmelerini çıkararak, üzerinde pantolonu ve gömleğiyle Maria'ya katıldı.

"Bana beni nasıl bu kadar çabuk bulduğunu söyle," dedi Maria, ona sokulurken.

"Sam gelip bana nereye gittiğini söylediğinde, Quinn'den söz etti. Kaldığı yeri bulmaları için adamlarımı gönderdim uşağımı eşyalarını toplarken buldular. Onu takip ettim ve böylece buraya geldim."

Maria kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "Bu nasıl mümkün olabilir? Tesadüfen buraya rastlayana kadar bu handa kalacağımızı bilmiyorduk ki."

“Demek ki Quinn biliyordu. Uşağı ve şu Fransız kadının hizmetçisi doğruca buraya geldiler. Ayrıca Quinn’in ısrar ettiğini kendin söyledin.”

“O yola yakın kalmamız için ısrar etti.” Ama şimdi düşününce, Reading’e ulaşmadan önce rastladıkları ilk handa kalmalarını isteyen kişinin Simon olduğunu hatırladı. Maria hanın kötü görünüşünden dolayı itiraz etmişti ama Simon kıcının ağrıdığından ve midesinin guruldadığından şikâyet etmişti.

“Anlamıyorum.” Maria doğrulup oturarak kocasına döndü. “Dükkândaki karşılaşmamız tamamen tesadüftü. Bundan eminim. Bu konuda yanılıyor olsam bile, Simon’ın Amelia’nın bu şekilde kaçacağını tahmin etmesi mümkün değildi.”

“Ama Amelia’nın kimin peşinden gittiğini ve o adamın hedefinin neresi olduğunu biliyorsa...” Christopher karısının kendi sonuçlarını çıkarmasına izin vermek için cümlesini tamamlamadı.

“Sen uşağının ve eşyalarının hazır olmadığını söylüyorsun; oysa kendisi bir tatile çıktıklarını söylemişti. Neden yalan söyleyin ki? Takip etmek için kendi nedenleri varken neden bana yardım ediyormuş gibi yapsın?”

“Sanırım birkaç saat sonra uyandığımızda bu soruları ona sormamız gerekecek.”

“Biraz saat mi?”

Christopher esnedi ve Maria’yı kollarına geri çekti. “Odası iyi korunuyor ve saat henüz çok erken. İz sürmeleri için önden süvariler gönderdim. Çok ihtiyaç duyduğum uykuyu bekleyemeyecek bir şey yok. Biraz uyumak istiyorum, yoksa günün geri kalanında hiçbir işe yaramam. Ayrıca –bunu vurguladığım için beni bağışlamalısın– sen de pek dinlenmiş gibi görünmüyorsun.”

Maria isteksizce kocasının kollarına yerleşti. Hızlı hareket eden bir kadındı. Bunu yapmak onu hayatta tutmuştu. "Sen yakınımında olmadığında iyi uyuyamıyorum," diye itiraf etti.

Christopher ona daha sıkı sarıldı ve alnına bir buse kondu. "Bunu duymak beni mutlu ediyor."

"Horlamana alışmış olmalıyım."

Christopher başını kaldırdı. "Ben horlamam!"

"Sen nereden biliyorsun ki? Yaparken uyuyorsun."

"Biri bana daha önce bundan söz etmiş olurdu," diye itiraz etti Christopher.

"Belki de onları çok yorduğun için derin uyuyor ve duymuyorlardı."

Christopher homurdanarak döndü ve karısını altına aldı. Maria alaycı bir masumiyetle gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Bu korkunç korsanla alay etmeye kimse kalkışamazdı; onun dışında. Onu kızdırmak Maria'nın karşı koyamadığı bir zevkti çünkü onu kızdırdıkça sekse daha çok odaklanıyordu.

"Yorulmaya ihtiyacınız varsa, hanımefendi," diye homurdandı Christopher, pantolonunun önünü çözmek için elini ikisinin arasına sokarak, "bu görevi rahatlıkla yerine getirebilirim."

"İşe yaramaz durumda olduğunu ve uykuya ihtiyaç duyduğunu kendin söyledin."

Christopher karısının iç eteğini yukarı kaldırarak elini bacaklarının arasına koydu. Maria hemen ıslanmıştı bile. Arzuyla ateş gibi yamyordu. Christopher okşarken genç kadın inledi ve kocası kibirli bir tavırla gülümseyerek erkekliğini hizalamak için hafifçe geri çekildi.

"Bu sana işe yaramaz gibi mi görünüyor?" diye sordu, çoktan sertleşmiş olan aletini karısının içine iterken.

“Ah, Christopher,” dedi Maria, nefes nefese, ateşli bir zevkle. Yaklaşık altı yıllık evliliklerinden sonra, Christopher’a duyduğu arzu bir nebze bile azalmamıştı. “Seni çok seviyorum. Lütfen ben boşalmadan uykuya dalma...”

“Bunun bedelini ödeyeceksin,” dedi Christopher, zevkten hırlayarak.

Karısının boşalmasını sağladı. Ve harikaydı.

Colin tıraş bıçağını durularken bir ses dikkatini çekti ve aniden donup kaldı. Yaklaşan yüzleşmenin düşüncesiyle sinirleri gerilmiş halde dikkatle dinledi.

Amelia bir süre önce kendi odasına dönmüştü fakat Colin onun uyuduğundan şüpheliydi. Genç kadın fazla meraklı ve sabırsızdı. Onu çok iyi tanıdığından, odasında volta attığını ve sürekli saate bakıp durduğunu, kimliğini açıklayacağı saat gelene kadar dakikaları saydığını tahmin edebiliyordu.

İşte. Yine duymuştu. Kapıda belirgin bir tıkırtı vardı.

Bıçağını leğene bırakarak bir bez kaptı ve yüzünü durularken uşağı kapıyı açtı. Jacques asık yüzle içeri girdi.

“Bayan Benbridge bulunmuş, *mon ami*.”

Colin hareketsiz kaldı. “Kim tarafından?”

“Bu sabahki atlılar. Onunla birlikte gelen devle konuştuktan sonra geri dönmüşler.”

Colin nefesini üfleyerek başıyla onayladı. “Özel yemek salonunu istediğim şekilde hazırlattın mı?”

“*Mais oui*¹⁰.”

“Teşekkür ederim. Birazdan aşağıda olacağım.”

10 (Fr.) Elbette. (ed.n.)

Kapı hafif bir tıkırtıyla kapandı ve Colin sabah hazırlığını hızlandırdı. Amelia'ya bir açıklama yapacağına söz vermişti ve bunu herhangi bir müdahale olmadan yapma niyetindeydi.

Uşağını başıyla onaylayarak arkasını döndü ve o sabah için seçtiği ceketini sırtına geçirdi. Bir erkek tavus kuşunun güzel tüylerini hatırlatan etkileyici bir giysiydi. Gümüş işlemeli yelek ve pantolonla birlikte detaylı şekilde süslenmiş kıyafetin değeri açıkça anlaşılıyordu. Amelia'nın derin bir sevgiyle hatırladığı Colin Mitchell, böylesine pahalı giysileri asla alamazdı. Şimdi Colin bu giysileri hayattaki yükselişinin açık bir belirtisi olarak giyiyordu. Sevdiği kadını taşıyabilecek bir adam olma hayali artık gerçek olmuştu ve Amelia'nın bunu hemen görmesini istiyordu.

Uygun şekilde giyinen ve kendi içinde kararlı olan Colin, odasından çıkarak ana salona inmek için merdivene yürüdü. Amelia'ya eşlik eden iriyarı adamı bulması sadece bir saniyesini aldı. Dev adam sırtını duvara dönmüş halde oturuyor ve dikkatle etrafı izliyordu. Colin ona yaklaşırken, adamın bakışları inceleyen bir şekilde keskinleşti.

"Günaydın," dedi Colin, masanın tam önünde durarak.

"Günaydın," dedi adam, derin ve hırıltılı sesiyle.

"Adım Kont Montoya."

"O kadarını anladım."

"Hammefendiye açıklamam gereken çok şey var. Bunu yapmak için bana zaman ve fırsat verecek misin?"

Adam dudaklarını büzerek arkasına yaslandı. "Ne yapmayı düşünüyorsunuz ki?"

"Özel yemek salonunu hazırlattım. Kapıyı aralık tutacağım ama senden dışarıda kalmanı rica ediyorum."

Adam ayağa kalktı ve Colin'e belirgin bir boy farkıyla tepeden baktı. "Bu hem bana hem de kılıcıma uyar."

Colin başıyla onaylayarak yana çekildi fakat dev yanından geçerken ekledi: "Lütfen bunu kendisine ver."

Elindeki eşyaları uzattı. Adam kısa bir duraksamadan sonra eşyaları aldı. Colin onun yukarı çıkmasını bekledikten sonra özel yemek salonuna girdi ve kendini zihinsel olarak hayatının en zor konuşmasına hazırladı.

Maria hanın ana salonuna girdiği anda Simon başının derte olduğunu anladı. İyice tatmin edilmiş bir kadın gibi parlıyordu fakat açılış hareketini ele veren bu değilse bile, giysilerinin değişmiş olması neler olduğunu anlatmaya yeterliydi. Christopher St. John karısının birkaç adım arkasından içeri girdiğinde, Simon'ın şüphesi doğrulandı.

"Güne ne kadar güzel bir başlangıç bu," dedi Lysette, alaycı bir sesle. Simon onun dramdan zevk almasından genellikle tiksinesine rağmen, önceki gece sergilediği tuhaf davranıştan sonra bugün rahatlatıcı bir şey gibi gelmişti.

Simon teslimiyet anlamında nefesini üfleyerek ayağa kalktı.

"Günaydın," dedi, çifte doğru eğilerek. St. John'ın sarışınlığı ve Maria'nın İspanyol kanının birleşimi bir hayli çekiciydi.

"Quinn," dedi St. John.

"Simon," diye mırıldandı Maria. Kocasının çektiği sandalyeye oturdu ve ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Maskenin arkasındaki adamın kimliğini biliyorsun. Kim o?"

Simon yerine oturdu. "Kont Reynaldo Montoya. Yıllardır hizmetimdeydi."

"Hizmetinde *miydi*?" diye sordu korsan. "Artık değil mi yani?"

Simon, Cartland meselesini anlattı.

“Yüce Tanrım,” dedi Maria, koyu renk gözlerini dehşetle açarak. “Amelia adamın tehlikede olduğunu söylediğinde hiç bu ölçüde olacağım düşünmemiştim. Neden bana söylemedin? Neden yalan söyledin?”

“Durum karmaşık, Maria,” dedi Simon, Maria’nın nadiren gösterdiği güvene ihanet ettiği için pişmanlık duyarak. “Montoya’nın sırlarını paylaşmak bana düşmezdi. Birçok kez hayatımı kurtardı. Ona en azından sessizliğimi borçluyum.”

“Ya kardeşim?” diye bağırdı Maria. “Benim için ne kadar değerli olduğunu biliyorsun. Tehlikede olabileceğini bilirken bana söylememen...” Sesi çatallaştı. “Sana inanmıştım ve bundan daha yakındım.”

St. John uzanarak karısının elini tuttu. Bu teselli hareketi Simon’ı derinden sarstı. Dünyadaki bütün kadınlar arasında onun için en değerlisi Maria’ydı.

“Onu bulmana yardım etme ve sonra da seninle birlikte güvenli şekilde dönmesini sağlama niyetindeydim,” dedi Simon, “iş bitirmeyi bana ve Montoya’ya bırakarak.”

Maria’nın gözleri öfkeyle kısıldı. Her yanından öfke okunuyor, çiçekli elbisesinin yarattığı genç kız görüntüsüne ihanet ediyordu. “Bana söylemeliydin, Simon. Bilseydim, durumla çok daha farklı şekilde başa çıkardım.”

“Evet,” diye itiraf etti Simon. “Aramalara onlarca adam sokardın ki bu da Cartland’ın dikkatimi çeker, kardeşini daha da büyük bir tehlikeye atardı.”

“Bunu bilmiyorsun!” diye itiraz etti Maria.

“Ama onu biliyorum. Benim için çalışıyordu. Bütün güçlerini biliyorum. Kayıp insanları ve eşyaları bulmakta üstüne

yoktur. Her yeri araştıran adamlar bir aptalın bile dikkatini çekerdi ve Cartland kesinlikle bir aptal değildir!”

Yükselmeye başlayan gerilimi bölen, korsanın hırıltılı sesi oldu. “Sizin rolünüz nedir, Matmazel Rousseau?”

Lysette zarif ellerinden birini umursamaz bir tavırla salladı. “Ben yargıcım.”

“Ve gerekirse de cellât,” diye homurdandı Simon.

St. John’ın kaşları kalktı. “Nefes kesici.”

Maria sandalyesini geri iterek ayağa kalktı. Simon ve St. John da kalktılar.

“Burada yeterince zaman harcadım,” diye tersledi. “Amelia’yı diğer herkesten önce bulmam gerek.”

“Sizinle gelmeme izin verin,” dedi Simon. “Yardım edebilirim.”

“Yeterince yardım ettin, teşekkürler!”

“Lysette gece üç atlıyı sorular sorarken gördü.” Simon’ın sesi ciddiye. “Bulabileceğiniz her türlü yardıma ihtiyacımız var. Amelia’nın güvenliği sizin sorumluluğunuzda ama Cartland ve Montoya da benim sorumluluğumda.”

“Ve benim,” diye araya girdi Lysette. “İngiltere’de emrinde çalıştığın adamla neden bağlantı kurmadığımızı anlamıyorum. Yararlanılabilecek çok değerli bir kaynağa benziyor.”

“St. John’ın muhtemelen daha geniş ve daha güvenilir bağlantıları vardır,” diye itiraz etti Simon. “Daha hızlı harekete geçebilecek bir çevre.”

“Maria.” St. John elini karısının beline koydu. “Quinn iki adamın da yüzünü biliyor. Biz bilmiyoruz. Onsuz kör gibi oluruz.”

Maria tekrar Simon’a baktı. “Montoya neden maske takıyor?”

Yüzünü ifadesiz tutmaya dikkat eden Simon, Colin’in kendisine verdiği mazereti sundu. “Maskeyi ilk olarak maskeli

balo için takmıştı. Daha sonra Bayan Benbridge'in kendisini izlemesini zorlaştırmak için kullandı. Onu tehlikeye atmak istemiyordu çünkü Bayan Benbridge'e değer veriyor."

Maria, Simon'ın söyleyebileceği başka şeyleri durdurmak için bir elini kaldırdı.

"Bir sorun daha var," dedi korsan. Bütün gözler ona döndü. "Lord Ware peşimizden gelebilir."

"Dalga geçiyorsun!" diye bağırdı Maria.

"Lord Ware de kim?" diye sordu Lysette.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Simon. "İstediğimiz en son şey, bir soylunun soruşturmayaya katılması."

"Bana eşlik etmek istedi," dedi St. John, asık yüzle. "Fakat Quinn'in uşağının yola çıkması beklememi imkânsız kıldı. Yine de nereye gittiğimi sordu ve kararını tekrar gözden geçirmesini umarak belli belirsiz bilgi vermeme rağmen, kendi pozisyonundaki diğer kişilere göre daha azimli olabilir."

Maria keskin bir şekilde nefes alıp verdi. "O halde yola devam etmek için bir nedenimiz daha var."

"Arabayı Londra'ya geri gönderdim," dedi korsan. "Biz burada konuşurken Pietro uzun yol arabasını yüklüyor. Daha hızlı yol alacağımızdan eminim."

Ne yazık ki Simon'ın yanında yedek giysileri veya başka eşyaları yoktu ama çürümüş kışının dayanması gerekecekti.

Gündoğumu yollarını aydınlatırken, hızla Reading'e doğru yola çıktılar.

Odasının kapısı vurulduğu anda Amelia açmaya koştu.

"Tim!" diye bağırdı, ziyaretçisini görünce şaşırarak ve pek memnun olmayarak. Belki de Tim hemen yola çıkmalarını is-

teyecek, bu da Amelia'nın Montoya'yı ve önceki gece söylediği yalanı açıklamasını gerektirecekti.

Tim genç kadının darmadağın saçlarına, kırışık giysilerine baktı ve Amelia'nın yüzünü buruşturmasına neden olacak kadar ağır bir küfür savurdu. "Dün gece bana yalan söyledin!" diye suçladı, öfkeyle içeri dalarak.

Amelia gözlerini kırıştırdı. Tim nasıl öğrenmişti?

Sonra Tim'in elindeki eşyaları gördü ve bu sorunun cevabı önemini kaybetti. "Bir bakayım," dedi, olasılıkları düşünürken kalp atışları hızlanarak. Tim'in elindeki şey maskeydi. Nasıl? Neden?

Tim uzunca bir an genç kadına baktı ve sonra maskeyle birlikte bir not uzattı.

Aşkım,

Maske sende. Bir daha ki sefere beni gördüğünde onu takıyor olmayacağım.

Hizmetkârın,

M

Kendisi odadan çıktıktan sonra Montoya'nın kaçmış olabileceğini anlamak midelerini bulandırdı.

"Yüce Tanrım," dedi, maskeyi korkuyla göğsüne bastırırken. "Gitti mi?"

Tim başını iki yana salladı. "Aşağıda seni bekliyor."

"Ona gitmeliyim."

Amelia, korsesiyle iç eteğinin durduğu bozulmamış yatağa koştu. Montoya'nın onu tamamen giydirecek zamam olmamıştı. Amelia'nın odasında bulunmasından korktuğu için aceleyle hareket etmişti. Amelia kadın hizmetkârlardan birini yardıma

çağırılmayı düşünmüştü fakat şimdi bu işi Tim'in yapması gerekecekti.

"Bence St. John gelene kadar beklemelisin," dedi. "Şu anda yolda."

"Hayır," dedi Amelia, duraksayarak. Montoya'yla geçirdiği zaman çok değerliydi. Ablasının ve eniştesinin de olaya katılması sadece kafasını daha da karıştıracaktı. "Onunla yalnız konuşmalıyım."

"Onunla zaten yalnız kaldın," diye bağırdı Tim, bozulmamış yatağa bir bakış atarak. "St. John bunun için kafamı uçuracak. Ona, daha fazla öfkelenmesi için başka neden vermeme gerek yok."

"Anlamıyorsun. Montoya'nın yüzünü görmem gerek. Böyle bir açıklamayla yüzleşirken yanımda iki öfkeli tanık olmasını bekleyemezsin." Amelia titreyen elini Tim'e doğru uzattı.

Tim dişlerini sıkarak –yumruklarını daha da sıkarak– uzunca bir an Amelia'nın eline baktı. "Biraz önce bana gelmesine saygı duydum. Şimdiyse onu paramparça etmek istiyorum. *Sana elini sürmemeliydi!*"

"Onu ben istedim," dedi Amelia, gözlerinde yaşlarla. "Onu ben zorladım. Bencilce davrandım ve sadece kendi arzularımı düşündüm."

Tıpkı babasının da yapacağı gibi; lanet olsun! Ve onun kanındaki lanet, Amelia'yı da lekeliyordu. Sadece kendini düşündüğü için etrafındaki her şey darmadağındı.

"Ağlama!" diye sızlandı Tim, acıyan gözlerle bakarak.

Tim'in rahatsızlığı da onun suçuydu. Amelia'nın her şeyi düzeltmenin bir yolunu bulması gerekiyordu. Başlangıç noktası Montoya'ydı çünkü deliliğe doğru bu düşünüşün başlangıcı odu.

“Onlar gelmeden Montoya’nın yanına gitmeliyim.” Düğmeleri iliklenmemiş elbisesini çıkararak, korsesini giydi ve sırtını Tim’e döndü. “Giyinmek için yardımına ihtiyacım var.”

Tim ona doğru yürürken bir şeyler mırıldandı ve öfkeli bakışlarını görünce Amelia ne dediğini anlamadığı için kendini şanslı saydı.

“Sanırım en iyisi Sarah’yla evlenmem olacak,” diye homurdandı. Korseyi o kadar sıktı ki Amelia bir an nefes alamadığını hissetti. “Bütün bunlar için çok yaşlandım artık.”

Nefes nefese kalan ve konuşmakta zorlanan Amelia ellerini omzunun üzerinden Tim’e doğru salladı. Tim kaşlarını çattı ve sonra Amelia’nın bayılmak üzere olduğunu ve bunun nedenini anlamış gibi baktı. Homurdanarak özür diledi ve ipleri gevşetti.

“Umarım mutlusundur,” diye çıkıştı Tim. “Beni düğün sunağına sürüklüyorsun!”

Amelia iç eteğini çekiştirdi. Tim onları da bağladıktan sonra Amelia elbisesini yerden aldı ve kollarını geçirdi.

Tim’in kalın parmakları elbisenin minik düğmelerini ilikledi.

“Seni seviyorum.” Amelia omzunun üzerinden baktı. “Sana daha önce bunu hiç söyleyip söylemediğimi bilmiyorum ama bu doğru. Sen iyi bir adamsın.”

Tim’in kızaran yüzü her şeyi anlatıyordu.

“Eğer istediğin buysa, seninle evlense iyi olur.” dedi Tim, hırçın bir tavırla. “Yoksa onu asarım ve balık gibi deşerim.”

Bu bir barış teklifiydi ve Amelia minnetle kabul etti. “Eğer öyle bir şey olursa ben de sana yardım ederim.”

Tim burnundan nefes aldı ama Amelia omzunun üzerinden küçük bir bakış atınca, dudaklarındaki çarpık gülümsemeyi gördü. “Seninle başını nasıl bir derde soktuğunu bilmiyor.”

Amelia sabırsızca kıpırdandı. "Adamı bunu anlamasını sağlayacak kadar uzun süre hayatta tutabileceğimizi umuyorum."

Tim işinin bittiğini söylediği anda, Amelia çoraplarını ve ayakkabılarını da ayaklarına geçirip kapıya doğru koştu. Elin-den geldiğince zarif bir şekilde basamakları inerken nefesi öylesine daraldı ki başı döndü.

Önünde uzanan dakikalar hayatını sonsuza dek değiştirecekti; bunu iliklerine kadar hissediyordu. Mucize hissi o kadar güçlüydü ki neredeyse kaçacaktı ama kaçamazdı. Montoya'ya bir daha asla hissedeceğini sanmadığı kadar derin ve güçlü bir ihtiyaç duyuyordu. Kalbinin bir parçası sevgili ilk aşkı Colin'e ihanet ettiği için sessiz çığlıklar atıyordu. Diğer yarısı daha büyük, daha olgun, daha akıllıydı ve birine karşı hissedilen duyguların başkasına hissedilenlerin yerini tutmayacağını anlıyordu.

Özel yemek salonunun kapısının tokmağına uzanırken eli titriyordu. En iyi şartlarda bile gerginleşirdi. Daha önce kimse-nin yapmadığı şekilde onu görmüş ve ona dokunmuş olan bir adamla karşılaşmak üzereydi. Yüzünü görecektir olmanın kattığı gerginlik, Amelia'nın huzursuzluğunu daha da artırıyordu.

Derin ve titrek bir nefes alan Amelia kapıyı vurdu.

"Girin."

Amelia cesaretini kaybetmeden, elinden geldiğince kendinden emin bir tavırla içeri girdi. İçeri girdiğinde duraksayarak güzel bir ateşin ısıttığı odaya, kumaş örtü serilmiş büyük yuvarlak masaya ve kır tabloları asılmış duvarlara bakındı. Montoya arkası dönük, ellerini arkasında birleştirmiş halde bir pencerenin önünde duruyordu; geniş omuzları seçkin ve renkli ipek bir ceketin kumaşını zorluyor, yumuşacık ve parlak siyah saçları kürek kemiklerinin arasına kadar inen bir kuyrukla uzanıyordu.

Basit köy odasındaki zengin giyimli görüntüsü baş döndürücüydü. Sonra Montoya döndü ve Amelia derin bir şokla olduğu yere mihlandı.

O olamaz, diye düşündü, neredeyse paniğe kapılırken. Bu imkânsız.

Kalbi durmuş, nefesi ciğerlerine sıkışmış, düşünceleri beyine bir darbe almış gibi zihninde takılıp kalmıştı.

Colin.

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Dizlerinin bağı çözülürken yakınlardaki bir sandalyeye tutunmaya çalıştı ama yapamadı. Halının üzerine çökerken dudaklarının arasından hırıltılı sesler döküldü ve aynı anda nefes alıp veremediğini fark etti.

"Amelia." Colin ona doğru atıldı fakat Amelia onu durdurmak için bir elini kaldırdı.

"Uzak dur!" diyebildi sadece, acı verecek ölçüde tıkanmış boğazıyla.

Tanıdığı ve sevdiği Colin Mitchell ölmüştü.

O halde... nasıl... diye sorguladı zihinsel bir ses. Nasıl burada, yanında olabilir?

O olamaz... O olamaz...

Bu ifadeyi zihninde sürekli tekrarlıyor, onları ayıran yılların düşüncesine dayanamıyordu; Colin'in yaşadığı hayat, günler, geceler, kaçan gülümsemeler ve kahkahalar...

İhanet öylesine derindi ki Colin'in bunu yapabileceğine inanamıyordu. Oysa karşısında duran tehlikeli ölçüde yakışıklı olan bu adama bakarken, kalbi acı verici gerçeği fısıldıyordu.

Onu her yerde tanırım, diyordu. Aşkım.

İşaretleri nasıl olup da kaçırmıştı?

Çünkü ölmüştü. Çünkü çok uzun süre yasını tuttum.

Artık maskenin arkasında gizlenmediğinden, Colin'in egzotik Çingene görünüşü karşısındakinin o olduğu konusunda hiçbir şüpheye yer bırakmıyordu. Yaşı ilerlemiş, yüzünün çizgileri daha da belirginleşmişti ama yıllar önce sevdiği çocuğun izleri hâlâ oradaydı. Gözleriyse Montoya'nın gözleriydi; sevgi dolu, aç, bilgiç gözler.

Yatağını paylaştığı erkek Colin'di...

Kendine hâkim olamayarak hıçkırıklara boğuldu ve eliyle ağzını kapadı.

"Amelia."

Adını söyleyen sesteki acıyı duyunca genç kadının hıçkırıkları daha da şiddetlendi. Yabancı aksan silinmiş, geride sadece rüyalarında duyduğu bir ses kalmıştı. Daha kalın, daha olgundu ama yine de Colin'in sesiydi.

Amelia ona bakmaya dayanamayarak başını çevirdi.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye sordu Colin, sakince. "Soracak soruların yok mu? Savuracak hakaretlerin?"

Amelia'nın ağzından yüzlerce kelime dökülmeye çalışıyor, özellikle en değerli iki tanesi diğerlerinin önüne geçiyordu ama Amelia acısının derinliğini belli etmemek için onları sıkıca tutuyordu. Duvara asılmış olan küçük, kare bir göl tablosuna baktı. Alt dudağı titriyordu ve bunu gizlemek için dudağını ısırırdı.

"Vücudum seninkinin içindeydi," dedi Colin, boğuk bir sesle. "Kalbim senin göğsünde atıyor. Benimle konuşmayacaksan bile en azından yüzüme bakamaz mısınız?"

Amelia'nın sessiz cevabı, hiç durmadan akan gözyaşlarıyla geldi.

Colin bir küfür savurarak ona yaklaştı.

"Hayır!" diye bağırdı Amelia, onu durdurarak. "Bana yaklaşma."

Colin'in dişleri gözle görülür şekilde sıkıldı ve Amelia kasların seğirdiğini gördü. Çocukluk aşkının içinde Montoya'nın olgunluğunu ve görgüsünü izlemek ne kadar tuhaftı. Aynı ama yine de farklı görünüyordu. Daha iriyarı, daha güçlü, daha enerjikti. Çok az kişinin boy ölçüşebileceği erkeksi bir çekicilikle, inanılmayacak kadar çekiciydi. Amelia evlenecekleri ve onun kendisine ait olacağı günü hayal ederdi.

Ama o öldüğünde, hayali de ölmüştü.

"Bunu hâlâ hayal ediyorum," diye mırıldandı Colin, Amelia'nın yüksek sesle söylediğini fark etmediği düşüncelerini cevaplayarak. "Bunu hâlâ istiyorum."

"Öldüğüne inanmama izin verdin," diye fısıldadı Amelia, hatırladığı Colin'i şimdi karşısında duran muhteşem görünüşlü adamla bağdaştıramayarak.

"Başka seçeneğim yoktu."

"İstedığın zaman bana gelebilirdin; oysa sen yıllardır yoktun."

"Fırsat bulduğum anda döndüm."

"Başka bir adam olarak!" Amelia şiddetle başını iki yana sallarken zihni önceki haftanın anılarıyla doluydu. "Beni var olmayan bir adama âşık ederek duygularımla acımasızca oynadın."

"Ben varım!" Colin omuzlarını geriye atıp çenesini kaldırarak uzun boyuyla dimdik durdu. "Sana rol yapmadım. Montoya'nın dudaklarından dökülen her kelime, her dokunuş, benim kalbimden geldi. İki adamda da atan aynı kalp. Biz bir ve aynı kişiyiz. İkisi de sana delicesine âşık."

Amelia elini sallayarak Colin'in iddiasını duymazdan geldi. "Aksanlı konuşur gibi yaptın ve senin sakat ya da yaralı olduğuna inanmama izin verdin."

"Aksan bir numaraydı, evet. Her şeyi olması gerektiği şekilde anlatmadan önce gerçeği tahmin etmeni engellemenin bir yoluymuştu. Geri kalanıysa *senin* zihninin bir yaratımıydı, benim değil."

"Bu saçmalığın suçunu bana yüklemeye!" Amelia ayağa kalkmaya çalıştı. "Senin yasını tutmama izin verdin. Yıllar boyunca neler çektiğimden haberin var mı senin? Son haftalarda Montoya'ya âşık olurken Colin'e ihanet ettiğimi hissettiğimi biliyor musun?"

Colin'in yüzü acıyla doldu ve Amelia bu görüntüden hissettiği kötücül zevk yüzünden kendinden nefret etti. "Kalbin asla yanılmadı ki," dedi Colin, boğuk bir sesle. "Her zaman biliyordun."

"Hayır, sen..."

"Evet!" Colin'in koyu renk gözleri ateşle parlıyordu. "Doyuma ulaştığında kimin adını haykırdığını hatırlıyor musun? Ben senin içindeyken, vücudunun özüne tutunmuşken, dudaklarından hangi sevgilinin isminin döküldüğünü hatırlıyor musun?"

Amelia zorlukla yutkunurken zihni bedenini saran karmaşık duyguların arasından kıpırdandı. Colin'in -Montoya'nın- omzundaki kurşun yarası izini, kendisini bir türlü tanımlayamadığı bir şekilde nasıl etkilediğini hatırlıyordu.

"Beni delirtiyordun!" diye suçladı.

"Sana söylemek istedim, Amelia. Denedim."

"Daha sonra bunu yapabilirdin. Sana neredeyse yalvardım!"

"Yani bu konuşmayı seviştikten hemen sonra mı yapacaktık?" diye çıkıştı Colin. "Asla! Dün gece en derin, en değerli"

hayallerimin bir toplamıydı. Hiçbir şey beni bunu mahvetmeye ikna edemezdi.”

“Mahvoldu zaten!” diye bağırdı Amelia, titreyerek. “Kendimi iki sevgilimi birden kaybetmiş gibi hissediyorum; tanıdığım Colin öldüğü ve Montoya da bir yalan olduğu için.”

“Yalan filan değil!”

Colin ona yaklaştı ve Amelia hemen bir sandalyenin sırtlığını yakalayıp aralarına çekti. Ancak sağlam ahşap sandalye hiçbir engel oluşturmadı ve Colin onu kenara itti.

Genç kadın kaçmak için döndü fakat Colin onu yakaladı ve Amelia sevgilisinin kollarının vücudunu sarışını hissetmeye dayanamadı.

Yıkılmış bir halde kendini Colin’in kollarına bıraktı.

“Seni seviyorum,” diye mırıldandı Colin, dudaklarını genç kadının şakağına dayayarak. “Seni seviyorum.”

Amelia bu kelimeleri onun dudaklarından duymak için çok uzun süre dua etmişti. Ama artık çok önemsizdiler ve Colin çok geç kalmıştı.

On Üçüncü Bölüm

Arabası atlı uşakların gösterdiği hanın avlusuna girerken Maria inmek için hazırlanarak şapkasını ve eldivenlerini kaptı.

“Seni bu kadar gergin görmek ender bir durum,” diye mırıldandı Christopher; ağır göz kapaklarıyla uykusu varmış gibi görünüyordu. Ama Maria onu buna inanmayacak kadar iyi tanıyordu.

“Onu bulduğumuz ve yanında Tim’i de sürükleyecek kadar akli başında olduğu için rahatladım ama hâlâ ilgilenmemiz gereken Montoya ve Ware sorunları var.” Maria iç çekti. “Gençliğim ne kadar sefil geçmiş olursa olsun, böylesine umursamaz bir aşk yaşayamayacak kadar meşgul olduğum için memnunum.”

“Beni bekliyordun,” dedi Christopher, eldivenini giymeden önce karısının elini yakalayıp üzerini öperek.

Maria elini kocasının yanağına koyarak gülümsedi. “Beklemeye değerdin.”

Araba sallanarak durdu ve Christopher indi. Maria onun yardımını kabul etti. “Tim’in hâlâ bizi karşılamak için dışarı çıkmamasına şaşırıldım.”

“Ben de öyle,” dedi Christopher. Arabacıya baktı. “Pietro, atlar için gerekli ayarlamaları yap ve sonra da Bayan Benbridge’in valizini indir.”

Pietro başıyla onayladı ve arabayı biraz ilerideki ahırlara yöneltti.

“Her şeyi düşünüyorsun,” dedi Maria, kocasının koluna girerken.

“Hayır, seni düşünüyorum,” diye düzeltti Christopher, karısına yıllar önce bütün savunmasını paramparça etmiş olan bir aşkla bakarak.

Simon ve Matmazel Rousseau’nun da kendilerine katılmasını beklediler. Sonra hep birlikte sessiz hana girdiler.

“Ben Tim’i bulacağım,” dedi Christopher, tezgâha yaklaşarak. Biraz sonra Maria’nın yanında duran uşaklardan birine kendisine katılmasını işaret etti. İki adam hancının peşinden çıktılar.

“Neler oluyor?” diye sordu Matmazel Rousseau.

“Yemek isteyelim,” dedi Simon. “Açlıktan ölüyorum.”

“Sen hep açlıktan ölüyorsun zaten,” diye homurdandı Rousseau.

“Sana tahammül etmek çok fazla enerji gerektiriyor, matmazel,” diye çıkıştı Simon.

Tartışan ikili Maria’yı bir uşakla bırakarak uzaklaştılar. Christopher peşinde Tim’le geri dönünce Maria kaşlarını çatı.

Maria, Tim’in yüzünün asıklığını fark ederek onları karşılamak için yaklaştı. “Amelia nerede?”

“Görünüşe bakılırsa,” dedi Christopher, “hayalet hayranı maskenin arkasından çıkmaya karar vermiş.”

“Ah!” Maria, hem acı içinde hem de öfkeli gibi görünen Tim’e baktı. “Neler oluyor?”

“Özel yemek salonunda konuşuyorlarmış,” diye açıkladı Christopher, “yanlış anlamaya mahal vermemek için kapıyı aralık bırakmışlar. Seslere bakılırsa işler adam için hiç iyi gitmiyor.”

“Neden?”

“Bana yaklaştığında,” diye homurdandı Tim, “tanıdık görüldüğünü düşündüm ama yüzünü çıkaramadım. Sonra konuşulanları duyunca hatırladım.”

“Neyi hatırladın?” diye sordu Maria, iki adama bakarak. “Kim o? Tanıyor muyuz?”

“Brighton’da senin için çizdiğim resimleri hatırlıyor musun?” diye sordu Tim, Christopher’la “flört ettiği” günleri hatırlatarak. Amelia’yı geri alamadıklarında, Tim mükemmel hafızasını ve çizim yeteneğini kullanarak Amelia’yı oradan uzaklaştıran hizmetkârların resimlerini yapmıştı.

Maria son derece güzel çizimleri hatırlayarak başıyla onayladı. “Evet, elbette.”

“Konuştuğu adam onlardan biri.”

Maria kaşlarını çatarak hepsini hatırlamaya çalıştı. Amelia ve Pietro’nun yanında bir dadı ve genç bir seyisin resimleri de vardı...

“Bu imkânsız,” dedi Maria, başını iki yana sallayarak. “O genç adam Colin’di; Amelia’yı kurtarmaya çalışırken ölen çocuk.”

“Pietro’nun yeğeniymi, değil mi?” diye sordu Christopher, bir kaşını kaldırarak. “Adamın kimliğiyle ilgili bir şüphe varsa, Pietro’nun bize bu konuda yardımcı olabileceğinden eminim.”

“Lanet olsun,” dedi Maria, hayretle. Olduğu yerde hızla dönüp Simon’ı aradı ve onu bir sandalyeye otururken gördü. Hızlı adımlarla ona doğru yürüdü.

Simon başını kaldırıp onun geldiğini görünce mavi gözleri önce sıcak bir şekilde parladı, sonra şüpheyle kısıldı. Dudaklarında beliren gülümseme silinirken, kendisini neyin beklediğini anlamış gibiydi. Maria o zaman doğru olduğunu anladı ve kardeşinin, hissettiğini tahmin ettiği acıyla içi sızladı.

“Hemen dökül,” diye çıkıştı, Simon onun karşısında ayağa kalkarken.

Simon başıyla onayladı ve Matmazel Rousseau’yla arasında duran boş sandalyeyi çekti. “Oturmak isteyebilirsin,” dedi, temkinli bir tavırla. “Bu biraz zaman alacak.”

“Bırak beni, Colin.”

Amelia hıçkırıklarını sadece irade gücüyle bastırabiliyordu. Colin’in iriyarı, güçlü vücudunun sırtına böylesine tutkuyla sarıldığı hissetmek hem güzel hem de sinir bozucuydu. Sınırları aşırı gerilmişti; duyguları çılgınca bir mutluluk ile babasının umursamazlığına mahkûmken hissettiğine benzer bir terk edilmişlik arasında gidip gehiyordu.

“Yapamam,” dedi Colin, sıcak yanağını onunkine yapıştırarak. “Seni bırakırsam beni terk edeceğinden korkuyorum.”

“Seni terk etmek istiyorum,” diye fısıldadı Amelia. “Senin beni terk ettiğin gibi.”

“Sana sahip olma fırsatını bana verebilecek tek seçenek buydu. Anlamıyor musun?” Sesi yalvarır gibiydi. “Servetimi yaratmak için başka yere gitmeseydim asla benim olmayacaktın ve buna dayanamazdım, Amelia. Seninle olmak için her şeyi yapardım; bir süre için senden vazgeçmem gerekse bile.”

Amelia, Colin’in kollarını zorladı. Aldığı her nefes onun kokusuyla doluydu ve o koku önceki gece paylaştıkları tutku

anlarını hatırlatıyordu. Bu dayanılmaz bir işkenceydi. "Bırak beni."

"Kalıp beni dinleyeceğine söz ver."

Amelia başka seçeneği olmadığını bilerek başıyla onayladı. İkisinin de hayatlarına devam edebilmesi için bunu bir şekilde sonuçlandırmaları gerektiğini biliyordu.

Çenesini kaldırıp başım dikerek durduramadığı gözyaşlarına rağmen yüzünü ifadesiz tutmaya çalışıyordu. Kendi adına, Colin acısını gizlemeye filan çalışmıyordu. Yakışıklı yüzü acıyla burkulmuştu.

"Farklı hissedebilirdim," dedi Amelia, açıkça, "kendin için farklı bir hayat kurmak istediğini söyleseydin veya beni dışarıda bırakmak yerine planlarının bir parçası yapmayı seçseydin."

"Dürüst ol, Amelia." Colin ona uzanmamak için kendini zor tutuyormuş gibi ellerini arkasında birleştirdi. "Gitmeme asla izin vermezdin ve kalmam için yalvarsaydın, ben de seni geri çevirecek gücü bulamazdım."

"Neden kalamadın?"

"Sana bir hizmetkâr maaşıyla nasıl bir hayat sunabilirdim? Hiçbir şeyim yokken sana dünyayı nasıl verebilirdim?"

"Sen yanımda olup paylaşıydın, her türlü hayatı kabul ederdim!"

"Ya geceleri?" diye sordu Colin. "Azıcık kömür hakkımızı dikkatli kullanmamız gerektiği için titrerken de aynı şekilde hisseder miydin? Ya gündüzleri? Yorgunluktan bitkin düşene kadar çalışmak için daha güneş doğmadan kalkmamız gerekirken?"

"Dün gece yaptığın gibi sen beni ısıtabilirdin." diye çıkıştı Amelia. "Böyle gecelerle geçen bir ömür... Sen yatağımı ısıtıyorsan kömürün canı cehenneme derdim. Ve gündüzleri.

Geçen her saat beni sana biraz daha yaklaştırırdı. Beni sana geri getirecekse, her şeye dayanırdım.”

“Daha iyisini hak ediyorsun!”

Amelia ayağını yere vurdu. “Böyle bir hayatı yaşayıp yaşamayacağıma karar vermek sana düşmezdi! Yeterince güçlü olup olmadığımıza sen karar veremezdin!”

“Benim için böyle bir çabaya girişeceğinden asla şüphe duymadım,” diye itiraz etti Colin, vücudu eski Colin’i hatırlatan bir sinirle titrerken. “Şüphe duyduğum şey o şekilde yaşamak konusunda *kendi* gücüm, *kendi* becerimdi!”

“Denemedin bile!”

“Deneyemedim.” Colin’in sesi daha da coşku doldu. “Kızarıp çatlamış ellerine bakmaya nasıl dayanabilirdim? Bir anlık rahatlık aradığın anlarda gözlerinden süzülen yaşlara nasıl dayanabilirdim?”

“Aşk fedakârlık gerektirir.”

“Bütün fedakârlığı yapan sen olduğunda değil. Kendi bencilliğimin seni mutsuz bir sona ulaştırdığını bilerek yaşayamazdım.”

“Anlamıyorsun.” Amelia elini kalbinin üzerine koydu. “Sana sahip olduğum sürece mutlu olurum.”

“Ve ben de kendimden nefret ederdim.”

“Bunu artık görebiliyorum.” Acısı yemiden alevlenen Amelia, birbirlerine karşı duyguları hakkında nasıl bu kadar yanılabilmiş olduğunu merak etti. “Hiç karşılaşmasaydık, şimdiki hayatınla mutlu bir şekilde devam edebilirdin, değil mi?”

“Amelia...”

“Memnuniyetsizliğin benden ve senden beklediğimi düşündüğün şeylerden kaynaklandı.”

“Hayır, bu doğru değil.”

"Doğru." Amelia'nın göğsündeki acı o kadar yoğunlaşmıştı ki zorlukla nefes alabiliyordu. "Çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Keşke hiç karşılaşmasaydık. O zaman mutlu olabilirdik."

Colin'in gözleri iri iri açıldı. "Yüce Tanrım, böyle bir şeyi asla söyleme! Asla. Hayatımda bana gerçekten mutluluk getiren tek şey sensin."

Amelia aniden kendini çok yaşlı ve yorgun hissetti. "Ülkeni ve aileni bırakmak, Taht için istihbarat toplamak adına hayatını riske atarak Kıta Avrupası'nı dolaşmak... Senin mutluluk dediğin şey bu mu? Kendini kandırmaşsın."

"Lanet olsun," diye homurdandı Colin, Amelia'yı omuzlarından yakalayarak. "Buna değersin; hem de hepsine. Seni hak edebilmek için hepsini yüz kez daha yapardım."

"Seni asla değersiz bulmadım ve benimle karşılaşana kadar sen de bu aşağılık kompleksimi hissetmiyordun. Bu aşk değil, Colin. Ne olduğunu bilmiyorum ama ne olmadığını biliyorum."

Amelia'nın ani soğukkanlılığı karşısında korkuya kapılan Colin, onu kendisine bağlamanın yollarını düşündü. Önceki gece iki sevgilinin olmayı umabileceği kadar yakınlaşmışlardı ve şimdiyse iki yabancı gibiydiler. "Açıklamam sende nasıl şüpheler uyandırmış olursa olsun, sana karşı duygularımı asla küçümseme. Seni seviyorum. Seni ilk gördüğüm andan beri sevdim ve senden asla vazgeçmedim. Bir an için bile."

"Ah?" Amelia gözyaşlarını silerken öylesine sakindi ki Colin huzursuz oldu. "Ya dün gece güzelce sergilediğin sevişme uzmanlığını kazandığın zamanlara ne dersin? O zamanlarda da bana âşık mıydın?"

"Evet, lanet olsun!" Colin genç kadını kendine çekerek alev alev yanan vücudunu onunkine yasladı. "O zaman bile. Bir erkek için seks sadece sekstir, o kadar. Sağlıklı olmak için

tohumlarımızı harcamamız gerekir. Bunun coşkun duygularla ilgisi yoktur.”

“Yani daha gençken dükkânın arkasında yaptığın gibi sadece ihtiyaçlarını mı karşılıyordun?” Amelia başını iki yana salladı. “Dün gece, her dokunuşla... her okşayışla... böylesine bir beceri kazanman için yatağına kaç kadının girmiş olduğunu merak edip durdum.”

“Kıskandın mı?” diye çıktı Colin. Amelia’nın hızla geri çekilmesi için kanatmış ve ödünü patlatmıştı. Genç kadın hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi duygusuzca konuşuyordu. “Hiçbir duygu olmadan temel ihtiyaçlarımı karşılayan kişi olmayı sen ister miydin? Hiçbir şekilde şefkat olmadan?”

“Kıskandım, evet. Ama aynı zamanda da üzüldüm.” Amelia’nın güzel gözleri boş bakıyordu. “Koca bir hayatı bensiz yaşamışsın, Colin. Hayatından memnun olduğun zamanlar da olmuştur. Geri dönmemeliydin. Benim aksime, o kadınlar olmadığın biri olmayı dilemene neden olmamıştır.”

“Onları hiç düşünmüyorum bile,” diye yemin etti Colin, sevgilisinin güzel yüzünü ellerinin arasına alarak. “Asla. Bütün bu süre boyunca sadece seni ve seni ne kadar arzuladığımı düşündüm. Her seferinde karşımda senin olmanı diledim. Bu asla hafiflemeyen bir sızıydı. Öğrendim, evet. Beceri kazandım, evet. *Senin* için! Böylece senin için her şey olabilir, *seni* her şekilde tatmin edebilirdim. İhtiyaç duyduğun, istediğin tek şey ben olmak istedim.”

“Ne acıklı,” dedi Amelia. “Mutlu olmanı engellediğimi öğrenmek kalbimi paramparça etti.”

Çaresizliğine öfkelenen ve sohbetin akışıyla kafası karışan Colin, Amelia’yı sımsıkı tutarak dudaklarına yumuldu ve o sımsıcak, nemli derinliğe daldı.

Amelia'nın acısını, kederini, öfkesini hissediyordu. Dilini onunkine sürterek hepsini içti.

Amelia iki eliyle onun kollarını sımsıkı tutarak inledi ve titredi. Şimdi bile vücudu onunkine direnemiyordu. Bu Colin'in yararlanmaktan nefret ettiği bir zaafı ama gerekirse yapardı.

"Ağzım senindir," dedi Colin, boğuk bir sesle. Islak dudaklarını Amelia'nunkilere sürttü. "Senden başkasını öpmedim. Asla."

Amelia'nın elini tutarak kalbinin üzerine koydu. "Ne kadar hızlı attığını görüyor musun? Ne kadar umutsuzca? Senin için. Şimdiye dek yaptığım her şeyi ama *her şeyi* yaparken aklımda sadece sen vardın."

"Kes şunu..." dedi Amelia, nefes nefese, göğüsleri Colin'in koluna sürtünürken.

"Ve hayallerim." Colin şakağını sevgilisinininkine dayadı. "Hayallerimde daima sen vardın. Seni hak etmek için daha iyi bir adam olmaya çabaladım."

"Ve o gün ne zaman gelecek, Colin?"

Colin kaşlarını çatarak geri çekildi.

"Bunca yıldan sonra, dün gece ben seni zorlayana kadar beni kenara itmek için hâlâ nedenler bulabiliyordun." Amelia iç çekti ve Colin o umutsuz seste bir kararlılık sezdi. "Bence birbirimizde sadece görmek istediğimizi gördük ama sonunda aramızdaki uçurum o kadar açıldı ki sadece yanılısamalarla aşmak mümkün değil."

Colin'in kanı dondu ve vücutları birbirine böylesine yapışmışken bu kolay bir durum değildi. "Ne diyorsun sen?"

"Diyorum ki önceden belirlenmiş bir zaman gelene kadar geride bırakılmaktan ve unutulmaktan bıktım. Bütün hayatımı böyle bir bulutun altında yaşadım ve bunu daha fazla sürdürmeyi reddediyorum."

“Amelia...”

“Söylediğim şu ki Colin, bu odadan çıktığımızda bizim için bir veda olacak.”

Açık kapının hafifçe tıkrdaması Simon'ın dikkatini masasının üzerine yayılmış olan haritalardan uzaklaştırdı. İki kaşını da kaldırarak uşağa baktı. “Evet?”

“Kapıda Leydi Winter'i soran bir genç var, efendim. Ona onun da, sizin de evde olmadığınızı söyledim fakat gitmeyi reddediyor.”

Simon doğruldu. “Öyle mi? Kimmiş?”

Hizmetkâr boğazını temizledi. “Bir Çingene'ye benziyor.”

Şaşkınlık bir an için dilini dondursa da, “Onu içeri al,” dedi Simon.

Masasının üzerindeki önemli belgeleri çabucak topladı. Sonra oturup bekledi ve siyah saçlı genç biraz sonra çalışma odasına girdi.

“Leydi Winter nerede?” diye sordu çocuk. Omuzlarının ve çenesinin gerginliği, buraya geliş amacına ulaşmaya kararlı olduğunu gösteriyordu.

Simon arkasına yaslandı. “Son duyduğuma göre Kıta Avrupası'nda dolaşıyor.”

Çocuk kaşlarını çattı. “Bayan Benbridge onunla mı? Onları nasıl bulabilirim? Ne yöne gittiklerini biliyor musunuz?”

“Bana adını söyle.”

“Colin Mitchell.”

“Eh, Bay Mitchell, bir içki alır mısınız?” Simon yerinden kalkarak pencerenin önündeki masanın üzerinde sıralanmış olan sürahilere yaklaştı.

“Hayır.”

Simon gülümsemesini bastırarak bir kadehe iki parmak brendi koyduktan sonra tekrar döndü ve kalçasını konsola dayarken bir ayağını diğerinin üzerine attı. Mitchell aynı yerde duruyor, bakışları odada dolaşüyor, bazen dikkatini çeken bir şeye kısık gözlerle bakıyordu. İsteddiği cevaplar için ipuçları topluyordu. İriyarı, güçlü bir gençti ve Simon'ın hanımların çok çekici bulduğunu tahmin ettiği egzotik bir havası vardı.

"Güzel Amelia'yı bulursan ne yapacaksın?" diye sordu Simon. "Ahırda mı çalışacaksın? Atlarına mı bakacaksın?"

Mitchell'in gözleri iri iri açıldı.

"Evet, kim olduğunu biliyorum. Ancak bana senin öldüğün söylenmişti." Simon kadehini kaldırarak içkisini bir yudumda içti. Karnının ısındığını hissederek gülümsedi. "Yani niyetin onun yanında çalışmak ve ona uzaktan hayranlık duymak mı? Ya da belki mümkün olduğunca sık bir şekilde onu ahırdaki samanların üzerine yatırmayı hayal ediyorsundur; başka biriyle evlenene ya da karnına çocuğunu bırakana kadar."

Simon doğrularak kadehini bıraktı ve kendini beklediği gibi –ama şaşırtıcı ölçüde etkileyici– yere deviren hamleye hazırladı. Çocukla birbirlerine girerek yerde yuvarlanırken küçük bir sehpaye çarptılar ve üzerindeki porselen bibloları etrafa saçtılar.

Simon'ın hâkimiyeti ele geçirmesi sadece birkaç saniyesini aldı. Çocuğu incitmek için uğraşmasa daha kısa sürerdi.

"Sakinleş," diye emretti, "ve beni dinle." Artık ciddi konuşuyordu.

Mitchell hareketsiz kaldı fakat yüzünden hâlâ öfke okunuyordu. "Amelia hakkında asla bu şekilde konuşma!"

Simon ayağa kalkarak gencin de kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. "Ben sadece açıkça görüneni işaret ediyorum.

Hiçbir şeyin yok. Ona hiçbir şey veremezsin; onu geçindirecek durumun yok. Ona prestij kazandıracak bir unvanın da yok.”

Genç adamın dişlerini ve yumruklarını sıkması, bu gerçekten ne kadar nefret ettiğini gösteriyordu. “Bütün bunları biliyorum.”

“Güzel. Şimdi,” diyerek Simon giysilerini düzeltti ve tekrar masanın arkasındaki koltuğuna oturdu “ya sana kendini değerli kılacak bir şeyler elde etmene yardım edeceğimi söyleseydim? Para, güzel bir ev, hatta belki uzak diyarlardan soyunun fiziksel özelliklerine uyabilecek bir unvan?”

Mitchell olduğu yerde dururken gözleri ilgiyle kısıldı. “Nasıl?”

“Ben senin gibi yetenekli bir gencin gerçekleştirebileceği bazı... faaliyetlerle uğraşıyorum. Bayan Benbridge’i kurtarmak için sergilediğin cüretkâr girişimden haberim var. Doğru bir eğitim alırsan, benim için çok değerli bir kazanım olabilirsin.” Simon gülümsedi. “Bu teklifi başka kimseye yapmam. Bu yüzden kendini şanslı say.”

“Neden ben?” diye sordu Mitchell, şüpheli bir tavırla. Doğasında şüpheliydi ve Simon bundan hoşlanmıştı. Hiçbir şeyden haberi olmayan bir çocuk işine yaramazdı. “Beni tanıyorsun. Neler yapabileceğimi bilmiyorsun.”

Simon onun gözlerine baktı. “Ama bir erkeğin değer verdiği kadın için neler yapabileceğini biliyorum.”

“Onu seviyorum.”

“Evet. Hem de onu bulmak için kendini tehlikeye atacak kadar. Benim böyle bir adanmışlığa ihtiyacım var. Buna karşılık, imkânları olan bir adam olmana yardım edeceğim.”

“Bu yıllar sürer.” Mitchell bir eliyle saçlarını sıvazladı. “Buna dayanabileceğimi sanmıyorum.”

"Kendine olgunlaşmak için zaman tanı. Onun da bunca yıl neleri kaçırdığını anlamasına izin ver. Sonra, seni hâlâ isterse, kararını bir çocuğun değil, bir kadının kalbiyle verdiğini bilirsin."

Genç adam uzunca bir an hareketsiz kalırken, kararsızlığı neredeyse elle tutulur haldeydi.

"Bir dene," dedi Simon. "Ne kaybedersin ki?"

Mitchell sonunda nefesini üfleyerek masanın önündeki koltuğa çöktü. "Dinliyorum."

"Mükemmel!" Simon arkasına yaslandı. "Şimdi, düşüncem şu..."

"Neden bana bir şey söylemedin?" diye sordu Maria, hikâye sona erdiğinde Simon'a bir yabancıymış gibi bakarak. Öyleymiş gibi hissediyordu.

"Sana söyleseydim, *mhuirnin*," dedi Simon, "bu bilgiyi kardeşinden gizler miydin? Elbette hayır. Ayrıca bu sırrı paylaşmak bana düşmezdi."

"Ya Amelia'nın acısı?"

"Şanssızlık ama benim hafifletebileceğim bir şey değildi."

"Bana onun hayatta olduğunu söyleyebilirdin!" diye üsteledi Maria.

"Mitchell'in kendini Amelia'nın gözünde değerli kılmaya her şekilde hakkı vardı. Sevdiği kadının peşinden koşmak için elindeki tek seçeneği kullandı diye ona kıyamazsın. Onun nedenlerini benim kadar iyi anlayacak başka bir erkek daha çıkmaz." Simon bir an duraksadı ve sonra daha sakın bir sesle devam etti. "Ayrıca, kendi hayatıyla ne yaptığı kimseyi ilgilendirmez."

"Beni ilgilendirir," dedi arkalarından gelen bir ses, "çünkü artık Bayan Benbridge'i de etkiliyor."

Maria oturduğu yerde döndü ve yaklaşan adamı gördü. "Lord Ware," dedi, morali bozularak.

Kont son derece rahat bir tarzda giyinmişti ama vücudunun ve çene kaslarının gerginliğine bakılırsa, aklındaki en son şey rahatlıktı. Siyah saçları, ensesindeki bir kurdele dışında süssüzdü ve ayakkabı yerine çizme giymişti.

"Nişanlı bu mu?" diye sordu Matmazel Rousseau.

"Lordum," dedi Christopher, ayağa kalkarken. "Kararlılığınızdan etkilendim."

"Kendisi bana aksini söyleyene kadar," dedi Ware, asık yüzle, "Bayan Benbridge'in güvenliğini sorumluluklarımdan biri olarak görürüm."

"Asırlardır bu kadar eğlenmemiştim," dedi Fransız kadın, sırtarak.

Maria gözlerini kapayarak kaşlarının arasını ovaladı. Arkasında duran Christopher elini karısının omzuna koydu ve hafifçe sıktı.

"Biri bana olanları anlatabilir mi?" diye sordu Ware.

Maria, Simon'a baktı. Simon kaşlarını kaldırdı. "Bunu ne kadar zarifçe ifade edebilirim ki?"

"Zarafete gerek yok," dedi Ware. "Ne cahilim ne de zayıf."

"Evlilik yoluyla ailemize katılmak niyetinde," diye hatırlattı Christopher.

"Doğru," dedi Simon, gözlerini kısarak. O ana kadar yaşananları anlatırken, Eddington gibi paylaşılmaması gereken isimleri atladı.

"Yani şu maskeli adam Colin Mitchell mi?" diye sordu Ware, kaşlarını çatarak. "Bayan Benbridge'in eskiden âşık olduğu çocuk mu? Ve o olduğunu bilmiyor mu?"

"Artık biliyor," diye mırıldandı Tim.

"Biz burada konuşurken, Mitchell ona her şeyi anlatıyor," diye açıkladı Christopher.

Arkalarından bir gürültü duyuldu ve hepsi dönüp baktıklarında Pietro'yu gördüler; zavallı adamın ağzı açık kalmıştı ve ayaklarının dibine düşmüş bir valiz vardı. "Bu mümkün değil!" dedi arabacı, heyecanla. "Colin öldü!"

Maria, Simon'a baktı; Simon yüzünü buruşturdu.

"Bu her an biraz daha nefes kesici oluyor," dedi Matmazel Rousseau.

"Sen iğrenç bir yaratıksın," diye çıktı Simon.

Christopher'a bakan Maria, ayağa kalkmak istediğini belli etti ve kocası geri çekildi. "İşlerin nasıl gittiğini görmem gerek."

"Gerek yok," diye mırıldandı Christopher, karısının ötesinde bir yere bakarak.

Bütün başlar özel yemek salonuna uzanan koridora döndü. Amelia kızarmış gözler, kızarmış bir burun ve darmadağın saçlarla dışarı çıktı.

Mitchell hemen arkasında göründü ve görünüşü Maria'yı hazırlıksız yakaladı; onu gören herkesi şaşırtdığı gibi. Seçkin giysileri ve gururlu tavırlarıyla, hizmetkârlığı çağrıştıran hiçbir yanı yoktu. Son derece yakışıklı, siyah saç, kalın ve uzun kirpiklerle çevrelenmiş koyu renk gözlü, seksi dudaklı, güçlü çeneli ve uzun boylu bir adamdı. O da yıkılmış ve ağır yaralanmış gibi görünüyordu. İkisini de görünce Maria'nın içi sızladı.

"Ameha..." Ware'in kültürlü sesinde endişe vardı.

Amelia'nın dalgın ve şaşkın bakışları onunkilere döndüğü anda gözleri yaşlarla doldu.

Kont'un göğsünden hafif bir hırıltı yayıldı.

"Colin." Pietro'nun acı sesi, bütün açıklamaların travmasını daha da derinleştirdi.

Olayların akışıyla dikkati dağılmış olan Maria, Mitchell'e yaklaşıp sorusunu sorana kadar Ware'in niyetini anlamamıştı: "Sen kendini beyefendi mi sanıyorsun?"

Mitchell'in çenesi gerildi. "Öyle olduğumu biliyorum."

Ware, bir eldivenini Mitchell'in ayaklarının dibine attı. "O zaman bedelini ödemeni istiyorum."

"Ödeyeyim."

"Yüce Tanrım," dedi Maria, elini boğazına götürerek.

Christopher yanından ayrıldı. Kont'un yanına gelerek durdu. "Şahidiniz olmaktan gurur duyarım, Lordum."

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdi Ware.

"Mitchell'inki de benim," dedi Simon, onlara katılarak.

"Hayır!" diye bağırdı Amelia, dehşetli bakışlarını ikisinin arasında dolaştırarak. "Bu saçmalık."

Maria onu geri çekti. "Aralarına giremezsin."

"Neden?" diye sordu Amelia. "Buna gerek yok ki."

"Var."

"Bristol'da bir evim var," dedi Ware. "Oraya çekilmemizi öneriyorum. O zaman izleyicilerimiz güvendiğimiz kişilerden oluşabilir."

Mitchell başıyla onayladı. "Gittiğim yer orası; dolayısıyla yer benim için de uygun."

"Buna ben neden oldum." Amelia yalvaran gözlerle ablasına baktı. "Bütün bunlar benim bencilliğim yüzünden oldu. Nasıl durdurabilirim?"

"Olan oldu," dedi Maria, Amelia'nın sırtını yatıştıran bir tavırla okşarken.

"Ben de onlarla gitmek istiyorum."

"Bu akıllıca olmaz."

Christopher ona döndü ve Amelia eniştesinin onaylamadığını yüzünden anladı. Eniştesinin onların gitmesini neden istediğini bilmiyordu fakat bunu daha sonra sorabilirdi. Ancak St. John'a kesinlikle güveniyordu ve onun için en önemli şeyin kendisinin sağlığı ve mutluluğu olduğunu biliyordu.

"Ben de gitmek istiyorum," diye tekrarladı Amelia, daha ısrarcı bir tavrıla.

"Şişşt," dedi Maria. "Bunları sıcak bir banyo yaparken ve giysilerini değiştirirken konuşabiliriz."

Kardeşi başıyla onayladı ve sıcak su dolu bir küvet istemek için uzaklaştılar. Herkes kendi düşüncelerine dalarken, karşı köşede gölgelerin arasında oturan bir adamı kimse fark etmemişti. Giderken daha da az dikkat çekti.

Dışarı çıktığında, Jacques şapkasının kenarını çekti ve biraz ileride bekleyen arabaya doğru ilerledi.

Kapıyı açıp içeri baktı. "Mitchell bir düello daveti aldı."

Cartland gülümsedi. "Arabaya bin de, bana her şeyi anlat."

On Dördüncü Bölüm

Christopher St. John kadar görmezden gelinmesi imkânsız ve enerjik bir adamın istediğinde görünmez olabilmesi Amelia'yı her zaman şaşırtırdı. Şimdi de Bristol'a giderlerken Maria'yla aynı kanepeyi paylaştığını neredeyse fark etmemişti. Amelia içini dökerken St. John ağzını bile açmamıştı ve genç kadın sessizliği için eniştesine minnettardı. Ünlü bir suç imparatorunun bir kadının aşkla ilgili sızlanmalarını saatler boyunca dinlemeye tahammül edeceğine çok az kişi inanırdı ama St. John bunu yapıyordu; hem de çok iyi yapıyordu.

"Ona kendisini bir daha görmek istemediğini mi söyledin?" diye sordu Maria, nazikçe.

"Ware onu düelloya davet edene kadar niyetim buydu," dedi Amelia, burnuna tuttuğu mendilin arkasından. Önceki gün Swindon'a giderlerken hiçbir şey anlatmak istememişti. Ancak bugün konuşmasını engelleyecek kadar ağlamadan Colin hakkında konuşabilir hale gelmişti. "Ayrıyken daha mutlu olacağız."

"Şimdi daha mutlu görünmüyorsun."

"Hayatıma devam ederken olacağım; Colin'in de öyle." Amelia iç çekti. "Kimse her gün olmadığı biri gibi davranırken mutlu olamaz."

"Belki de rol yapmıyordur," dedi Maria, yine nazikçe.

"Ne olursa olsun, yeni Colin eskisiyle aynı şüpheleri taşıyor. Başardığı her şeye rağmen, hâlâ birkaç gün öncesine kadar Ware'in daha iyi bir seçenek olduğunu düşünüyormuş. Bana danışmadan benim adıma kararlar vermeye devam ediyor. Çocukluğumda böyle davranışlara yeterince maruz kaldım."

"Geçmişinin bugününü gölgelemesine izin veriyorsun."

"Yani Colin'in davranışlarını savunuyor musun?" diye sordu Amelia, gözlerini iri iri açarak. "Nasıl savunabilirsin? Yaptıklarında iyi bir taraf bulamıyorum. Zengin, evet –sahip olduğu her şeyin kalitesi düşünülürse, bu açık– fakat bunu kederime ve kalp kırıklığıma layık olma endişesiyle başarmış olması aşkıma bir fiyat biçiyor ve buna hoşgörü gösteremem."

"Davranışlarını savunmuyorum," diye mırıldandı Maria, "ancak seni sevdiğine ve senin için en iyisini yaptığını düşündüğüne inanıyorum. Ayrıca senin de onu sevdiğine inanıyorum. Bunun iyi bir tarafı olduğu şüphesiz."

Amelia bir eliyle eteğini düzeltti ve pencereden dışarı baktı. Arkalarında Jacques, Bay Quinn ve Matmazel Rousseau'yla paylaştığı arabasıyla Colin geliyordu. Ware kendi arabasıyla en öndeydi. Amelia hem kelime hem de mecaz anlamıyla ikisinin arasında kapana kısılmıştı.

"Tutkunun şairlerin bizi inandırdığı gibi olmadığını anlamaya başladım," dedi.

Karşı kanepeden şüpheli bir şekilde boğuk bir ses geldi ama Amelia kısık gözlerle St. John'a bir bakış attığında, eniştesinin yüzü kesinlikle ifadesizdi.

“Çok ciddiym,” diye üsteledi Amelia. “Bu son haftalardan önce hayatım düzenli ve rahattı. Aklım başımdaydı. Ware memnundu; siz ikiniz de öyle. Colin’in de kendi tarzında devam eden bir hayatı vardı. Şimdi hepimizin hayatları altüst oldu. Lord Welton’la benzerliğimin fiziksel özelliklerin ötesine geçtiğini görmenin beni ne kadar üzdüğünü tahmin bile edemezsiniz.”

“Amelia. Bu tam anlamıyla saçmaktır!” Maria’nın sesi sertti.

“Öyle mi? Aynen onun yapacağı şeyleri yapmadım mı? Sadece kendi zevkimin peşinde koşmadım mı?” Amelia başını iki yana salladı. “Kendi zevki yerine görevleri için yaşayan bir kadın olmayı tercih ederdim. O zaman en azından onurum olurdu.”

Maria’nın koyu renk gözlerinde endişeli bakışlar belirdi. “Senin sinirlerin bozulmuş. Uzun bir yolculuk oldu ve Swindon’daki han pek iyi bir yer değildi. Ancak neredeyse Bristol’a geldik ve bir-iki gün dinlenmeye ihtiyacın var.”

“Düellodan önce mi, sonra mı?” diye sordu Amelia, aksi bir tavırla.

“Ufaklık...”

Uzaklardan bir bağırış duyuldu ve araba döndü. Amelia eğilerek pencereden dışarı baktı ve bakımlı, uzun bir yolun bağlandığı, ortasında büyükçe bir süs havuzu bulunan yuvarlak araba yolunu gördü. Havuzun diğer tarafında yükselen saray yavrusu villa, zarif sütunları ve rengârenk çiçekliklerle sarılmış geniş verandasıyla nefes kesici bir güzelliğe sahipti.

Arabalar basamakların önünde durduğunda, gri-siyah uniformalar giymiş hizmetkârlar dışarı döküldü. İlk inen St. John oldu. Sonra Maria ve Amelia’nın da inmesine yardım etti.

“Hoş geldiniz,” dedi Ware, onlara katılırken. Amelia’nın eldivenli elini dudaklarına götürürken hafifçe gülümsedi. Açık

mavi pantolonu ve gözlerine uyan renkteki ceketıyla muhteşem görünüyordu. Amelia'nın karşılık verdiği gülümsemeyse, Ware'in cazibesini açıkça gösteriyordu.

"Eviniz çok güzelmış, Lordum," diye mırıldandı Maria.

"Teşekkür ederim. Umarım içeri girdiğinizde daha da çok beğenirsiniz."

Hepsi birlikte dönüp Colin'in arabasına baktılar. Amelia onu görmeye kendini hazırlarken önceki gün sürekli yaptığı gibi yalvaran gözlerle bakmasını bekliyordu.

Ne yazık ki arabasından inerken ve vahşi bir kedi gibi kendinden emin, zarif adımlarla yaklaşırken Amelia'nın üzerinde yarattığı etkiyi hiçbir hazırlık hafifletemezdi. Lanet olasıca herif! Her zaman genç kadını baştan aşağı ürperten hayvani bir zarafetle hareket ederdi zaten. Şimdi o üstü kapalı cinselliğin yatakta nasıl ifadesini bulduğunu bildiğinden, Amelia'nın üzerindeki etkisi daha da kötüydü.

Hissettiği karşı konulmaz çekimi gizleme çabasıyla başını çevirdi.

"Lordum," dedi Colin, gizlemeye gerek görmediği düşmanca tavrının kabalaştırdığı sesiyle. "Biri bana en yakın hanın yerini tarif ederse, hemen yoluma devam edeceğim. Bay Quinn daha sonra gerekli ayarlamaları yapmak için geri dönecek."

"Burada kalmanızı isterim," dedi Ware, herkesi şaşırtarak. Amelia afallamış bir halde ağzı açık ona baktı.

"Bu imkânsız," diye itiraz etti Colin.

"Neden?" diye meydan okudu Ware, kaşlarını kaldırarak. Colin'in çenesi gerildi. "Kendi nedenlerim var."

"Nedir?" diye sordu St. John, Amelia'yı tedirgin eden bir ses tonuyla. Görünüşe bakılırsa eniştesi konuşmalarda kendisinin görmediği bir şeyi yakalamıştı. "Size yardımcı olayım."

“Buna gerek olmayacak,” dedi Colin, gergin bir tavırla. “Siz Bayan Benbridge’in güvenliğini sağlayın. İhtiyacım olan tek yardım bu.”

“Tehlikedeysen,” dedi Maria, “yakınımızda olmanı tercih ederim. Belki biz de handa kalsak iyi olur.”

“Lütfen,” dedi Ware, her zamanki gibi sakin ve kendinden emin bir tavırla. “Yabancıların sürekli gelip gittiği halka açık bir yerdense, burası herkes için daha güvenli olur.”

“St. John,” dedi Colin. “Sizinle biraz konuşabilir miyiz?”

St. John başıyla onaylayarak izin istedi. İki adam biraz uzaklaştılar ve kısık sesle konuşmaya başladılar. Konuşma ilerledikçe ikisi de heyecanlanıyordu.

“Neler oluyor?” diye sordu Amelia, ablasına dönerek.

“Keşke bilseydim,” diye cevap verdi Maria.

“İzninizle Bayan Barney size odalarınızı göstereyim,” dedi Ware, yüzünde hafif bir gülümsemeyle basamakların dibinde bekleyen kâhya kadını işaret ederek.

“Ben neler olduğunu öğrenmek istiyorum,” dedi Amelia.

“İstediyini biliyorum,” diye mırıldandı Ware, elini Amelia’nın beline koyup onu villaya yönlendirirken. “Ve ben de öğrenir öğrenmez her şeyi anlatacağıma söz veriyorum.”

“Gerçekten mi?” Amelia şapkasının gölgesi altına ona baktı.

“Elbette. Sana hiç yalan söyledim mi?”

Amelia mesajı anlamıştı. *Ben Mitchell değilim*, diyordu. *Sana karşı daima dürüst oldum*. Amelia minnettar bir tavırla ve titrek bir şekilde gülümsedi. Maria kardeşine katıldı ve birlikte Bayan Barney’nin arkasından eve girdiler.

Colin, Lord Ware'in Amelia'yı villaya götürüşünü izlerken genç kadını çekip diğerlerinden ayırmamak için kendini zor tutuyordu. Onu başka bir adamla birlikte görmek dayanılmazdı. Bir asidin yapacağı gibi onu yakıyor, kavuruyor, eritiyor, geride bir boşluk bırakıyordu.

"Bence kalmalısınız," dedi St. John, Colin'in dikkatini Amelia'nın gidişinden uzaklaştırarak.

"Anlamıyorsunuz," diye itiraz etti Colin. "Reading'den ayrıldığıımızdan beri izleniyoruz. Bayan Benbridge'den uzak durursam, tehlikeyi de ondan uzaklaştırmış olurum."

St. John'in yüzü asıktı. "Tabii tekrar peşinizden gelmezse," diye vurguladı. "Burada kalması daha güvenli olur."

"Lanet olsun! Bunu düşünmemiştim." Bir elini ensesine koyan Colin, kendisine acı veren gergin kasları ovaladı. "Şimdiki tutumu düşünülürse, bunu yapacağım hiç sanmıyorum."

"Ama emin olamazsınız; ben de öyle. Dolayısıyla bence temkini elden bırakmamak en iyisi olur."

"Onu bir şekilde engelleyemez misiniz?" diye sordu Colin. "Cartland'm ona yaklaşmasına izin verilemez. Amelia'nın benim için ne kadar değerli olduğunu anlarsa onu kullanmak isteyecektir."

"Siz onu engelleyebildiniz mi? Benim mucizeler yaratmamı beklemeyin." St. John gülümsedi. "Karım, İngiltere'nin En Ölümcül Kadını olarak görülüyor ve kardeşine bildiği her şeyi öğretmiş. Amelia en iyi adamlara karşı kılıç sallayabilir ve herkesten daha iyi bıçak fırlatabilir; benden bile. Peşinizden gelmeye karar verirse, bir yolunu bulur."

Colin gözlerini kırıştırdı ve teslimiyet anlamında nefesini bıraktı. "Nedense bu açıklama beni o kadar da şaşırtmadı."

“Anneleriyle tanışmayı çok isterdim. Çok sıradışı bir kadın olduğundan eminim.”

“Benim sosyal kaynaşmalar için zamamm yok,” diye homurdandı Colin. “Ya avcı olacağım ya da av ve ikincisi bana hiç uymaz.”

St. John başıyla onayladı. “Anlıyorum.”

“Keşke Matmazel Rousseau o gece olanlarla ilgili Jacques’in tanıklığına inansaydı ama bunu reddediyor. Nedenini anlamıyorum. Neden onu tamamen görmezden geliyor? Neden Cartland’ın sözüne herkesinkinden daha çok inanıyor?”

“Hanımefendinin neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ama size ihtiyacınız olan bütün desteği sağlayabilirim. Bu gece sizin dikkatinizi gerektiren çok az şey var. Adamlarımın şehirde araştırmaya başlamasına izin verin. Kaldıkları yerden yarın siz devam edersiniz. Bir gece için sakinleşmenin Amelia’yı peşinizden koştırmaktan vazgeçirecek kadar sakinleştireceğine inanıyorum.”

Geceyi Amelia ve Lord Ware’le aynı ortamda geçirme düşüncesi çok fazla acı veriyordu.

“Kalacak mısınız?” diye sordu Kont, onlara katılırken. “Biz burada konuşurken siz ve dostlarınız için odalar hazırlanıyor.”

“Teşekkür ederim.” Colin’in söyleyebildiği tek şey bu oldu. “Diğerlerine söylerim.” Olduğu yerde dönerek uzaklaştı.

St. John arkasından bakarken genç adamın duruşundaki gerginliği ve adımlarındaki öfkeyi fark etmişti. “Amelia’yı seviyor.”

“Bunu görebiliyorum.”

St. John başını çevirince Kont’un Mitchell’i kısık gözlerle izlediğini gördü. “Ben neden kalmasını istediğimi biliyorum. Ama sizin nedeninizi çözemedim.”

“Bir arada olursak, farklılıklarımız daha da belirginleşir.” Ware, St. John'a döndü. “Ben Amelia için en iyi seçeneğim. Bundan bir an bile şüphe etseydim, aralarından çekilirdim. Onun mutluluğu benim için her şeyden daha önemli. Ama Mitchell'in ona bunu verebileceğini sanmıyorum.”

“Önünüzdeki düello düşünülürse, Mitchell zorlu bir rakip. Yıllardır kurnazlığı ve kılıç becerisi sayesinde hayatta kalmış.”

“Ben de beceriksiz değilim,” dedi Kont, rahatça, “o becerileri daha uygar yollardan elde etmiş olsam da.”

St. John başıyla onayladı ve Ware'in sessiz önerisiyle eve doğru yürüdü. Tim arkadaki arabadan sandıkların ve hizmetkârların indirilmesiyle ilgileniyordu. Mitchell, Matmazel Rousseau'nun sırtarak arabadan inmesine yardım eden Quinn'e çatık kaşlarla bakıyordu.

St. John, küçük kardeşle evlenmek için bu tür zorluklarla karşılaşan başka erkekler olup olmadığını merak etti. Başım iki yana sallayarak basamakları çıktı ve karısını bulacağını bildiği, kendilerine ayrılmış olan süite doğru yürüdü. Birlikte, önlerindeki birkaç günün olaylarıyla ilgili stratejilerini planlayacaklardı.

Bu düşünce onu gülümsetti.

Yıkanmış, giyinmiş ama hâlâ sarsılmış halde olan Amelia, yatak odasından çıkarak uzun galeride hızla adımlarla yürüdü. Maria ona beş çayından önce biraz uyumasını söylemişti fakat Amelia uyuyamazdı. Dolaşmak, bacaklarını rahatlatmak, temiz hava almak ve kafasını toplamak istiyordu. Hızlı bir yürüyüşün birçok hastalığa iyi geldiğini çocukluğunda öğrenmişti ve şimdi buna şiddetle ihtiyacı vardı.

“Amelia.”

Adını duyunca duraksadı. Dönüp baktığında Lord Ware'in koridorun ilerisindeki bir odadan çıktığını gördü. Reverans yaptı. "Lordum."

Ware onun yürüyüş çizmelerine baktı. "Sana katılabilir miyim?"

Amelia bir an için nazikçe itiraz etmeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Düşünceleriyle baş başa kalmayı istemesine rağmen, Ware bir açıklamayı hak ediyordu; çok istiyorsa onu azarlamak için bir fırsatı da. "Onur duyarım."

Ware etkileyici tavrıyla gülümseyerek genç kadına yaklaştı. Bir toprak sahibi gibi giyinmişti ve bu rahat tarz ona uyuyordu. Amelia'ya Lincolnshire'daki karşılaşmalarını hatırlattı ve bu da içtenlikle gülümsemesine neden oldu.

"Gülümserken gözlerinin içi güldüğünde," diye mırıldandı Ware, "çok daha güzel oluyorsun."

"Çünkü sen çok yakışıklı görünüyorsun," diye karşılık verdi Amelia.

Ware, Amelia'nın elini dudaklarına götürdü ve genç kadının omzunun üzerinden baktığında, Mitchell'i koridorun ucunda alev saçan gözlerle ikisini izlerken gördü. Amelia'nın elini kolunun altına sokarak onu merdivene doğru sürükledi; oradan alt kata inip arka bahçeye çıkacaklardı.

Bütün yol boyunca rakibinin bakışlarının sırtını deldiğini hissetti.

Colin, Lord Ware'in Amelia'yı sahiplenişini izlerken o kadar öfkeliydi ki duygularının şiddetinden kendisi bile korktu.

Buna dayanamıyordu.

"Kendinizi oyalayacak bir şeyler bulmalısınız, *mon ami*," dedi Jacques, aniden ve sessizce yaklaştığı için Colin'in irkil-

mesine neden olarak. "Sürekli onu düşünüp durursanız üzücü sonuçlarla karşılaşacaksınız."

"Ben hep onu düşünüp durdum zaten," diye hırladı Colin. "Başka türlü yaşamayı bilmiyorum."

"Zamana ihtiyacı var. Ona bu zamanı tanımak için gösterdiğiniz tahammüle hayranlık duyuyorum."

Colin yumruklarını sıktı. "Tahammül değil. Sadece birini onun önünde öldürmek istemiyorum, hepsi bu."

"*Alors*"... gitmelisiniz. Kendinizi oyalayacak bir şeyler bulmalısınız."

Colin sert bir şekilde nefes alarak başıyla onayladı. Şans eseri Amelia'yı Ware'le birlikte gördüğünde zaten bunu yapmak niyetindeydi. Bakışlarını çiftin az önce durduğu yerden ayırmak için kendini zorladı. "Amacım da buydu. Seni arıyordum."

"Benden istediğiniz nedir?" diye sordu Fransız, her zamanki gibi asık yüzle bakarak.

"Şehre gidemem. Bayan Benbridge'in izleyeceğinden endişeleniliyor ve ben bunu pek olası bulmasam da, talepleri hâlâ geçerli ve dolayısıyla kalmam gerekiyor."

"Anlıyorum."

"St. John, Bristol'da onun için çalışanları harekete geçirmek için bir adamını gönderiyor. Gidip araştırmayı yönet. Onlara ne arayacaklarını, ne beklemeleri gerektiğini anlat. Önemli bir şey bulursan hemen bana haber gönder."

Jacques başıyla onayladı ve hemen yola çıktı. Fransız ana merdivene yöneldi; Colin hizmetkârlarını kullandı. Merdiven mutfağın yanında sona erdi ve Colin teslimat kapısından çıkıp ahırlara yönelirken şaşkın bakışlara aldırmadı.

Attığı her adımda ayakları daha ağır geliyor, kalbi kendisini Amelia'nın yaptığı gibi derinden yaralayacak olan karşılaşmanın ağırlığını hissediyordu.

Ahırlara sessizce girdi ve sakinleşmek için tanıdık gelen at ve saman kokularını içine çekti. Kokusu havayı doldurarak ortamı rahatsız ederken hayvanlar huzursuzca kıpırdandı. Etrafına bakınarak seyis bölmesini aradı. Kapıyı bulunca adımları yavaşladı. Bir adam kapının pervazına dayanmış, yaralı, öfkeli gözlerle onu izliyordu.

Yıllar Pietro'ya nazik davranmıştı. Karnındaki hafif göbeği dışında, vücudunun geri kalanı hâlâ formda ve güçlüydü. Şakaklarında ve sakalında beyaz teller vardı fakat teni pürüzsüz ve kırışksızdı.

"Amca," dedi Colin, keder ve şefkatle boğazında bir şeyler düğümlenirken.

"Benim tek yeğenim öldü," dedi Pietro, soğuk bir tavırla.

Colin reddeden bir tavırla yüzünü buruşturdu. "Seni çok özledim."

"Yalan söylüyorsun! Öldüğünü düşünmeme izin verdin!"

"Bana farklı bir yaşam fırsatı sunuldu." Colin sessiz bir yakarıyla ellerini öne uzattı. "Kabul etmek için tek bir şansım vardı ve tereddüt edemezdim."

"Ya ben?" diye sordu Pietro, durduğu yerde doğrularak. "Ya benim acım? Bunun senin için bir anlamı yok muydu?"

"Benim acı çekmediğimi mi sanıyorsun?" diye homurdandı Colin, sevdiği bir kişi tarafından daha suçlanmanın kırgınlığıyla. "Ölmüş de olabilirdim."

"O zaman neden yaptın?" Pietro yeğenine yaklaştı. "Böyle bir şeyi neden yapmış olabileceğini anlamaya çalıştım ama anlamıyorum."

“Daha önce kimseye verebilecek bir şeyim yoktu. Sevdiklerime rahat bir hayat sunmam mümkün değildi.”

“Nasıl bir rahatlık? Benim hayatımdaki tek rahatsızlık, senin arkandan yas tutmaktı!”

“Ya özgürlük?” diye çıkıştı Colin. “Yolculuklarla ve keşiflerle dolu bir hayat? Daha önce yapamazdım ama şimdi sana bunları sunabilirim.”

Pietro'nun yakışıklı yüzü acıyla doldu. “Ben basit bir adamım, Colin. Başımı sokacak bir yer... yemek... aile. Mutlu olmam için bu kadarı yeter.”

“Keşke benim ihtiyaçlarım da bu kadar basit olsaydı.” Colin en yakındaki bölmeye yaklaştı ve kollarını kapının üzerinde kavuşturdu. “Amelia'nın mutlu olmasını istiyorum ve ona sahip olmak için bulabildiğim tek yol buydu.”

“Colin...” Amcasının iç çektiğini duydu. “Onu hâlâ seviyorsun.”

“Onu *sevmemeyi* bilmiyorum ki. Saçımın ve tenimin rengi gibi içime kazınmış, bir parçam olmuş.”

Pietro yeğeninin yanına geldi. “Seni kampta büyüttüme dim. O zaman ulaşamayacağın şeyleri istemezdim.”

Colin gülümseyerek ve amcasına baktı. “Amelia ve ben mutlaka bir yerde yine karşılaşırdık.”

“Şimdi Çingene kanınla konuşuyorsun.”

“Evet, öyle.”

İkisi de söyleyecek doğru şeyi bulmaya çalışırken uzun bir sessizlik oldu. “Ne kadar zamandır İngiltere’desin?” diye sordu Pietro, sonunda.

“Birkaç haftadır.”

“Birkaç haftadır buradasın ve beni görmeye gelmedin mi?” Pietro başını iki yana salladı. “Seni tamyormuşum gibi hisset-

miyorum. Büyüttüğüm çocuk başkalarının duygularına daha çok değer verirdi.”

Colin neden olduğu acıdan üzüntü duyarak elini Pietro'nun omzuna koydu. “Sevgimden şüphe ediyorsan, nedeni seni yeterince sevmemem değil, onu çok fazla sevmemdir. Amelia'ya hak etmek için her yere gider, her şeyi yapardım.”

“Yapmaya karar verdiğin şeyi başarmış gibi görünüyorsun,” dedi Pietro, sakince. “Giysilerin ve araban gerçekten çok güzel.”

“Artık hepsi boşuna gibi görünüyor. Senin gibi o da bana kızgın. Beni bağışlayıp bağışlamayacağını bilmiyorum ve bağışlasa bile artık her şeyi kaybettim.”

“Hiç de değil. Ben daima yanındayım.”

Colin'in gözleri doldu ve hızlı, sarsak hareketlerle hemen gözlerini sildi. Amcası bir an ona baktı, nefesini bıraktı ve daha fazla dayanamayarak yeğenine sarıldı.

“İçinde hâlâ eski Colin'den kalıntılar var,” dedi, sertçe.

“Neden olduğum acı için çok üzgünüm,” diye fısıldadı Colin. Boğazı daha yüksek sesle konuşmasına izin vermeyecek kadar kasılmıştı. “Sadece sonu gördüm; arada olanları değil. Her şeyi istedim ve şimdi hiçbir şeyim yok.”

Pietro başını iki yana sallayarak geri çekildi. “Henüz vazgeçme. Bunun için çok çalıştın.”

“Sen beni bağışlayabilir misin?” Hiç olmazsa birinin sevgisini geri kazanabilirse, belki diğerini kazanma şansı da olabilirdi.

“Belki.” Amcasının sakalının derinliklerinde bir sırıtış belirdi. “Bakacak altı atım var.”

Colin yandan gülümsedi. “Hizmetindeyim.”

“Haydi.” Pietro kolunu Colin'in omzuna attı ve neşeli bir tavırla onu seyis bölmesine doğru itti. “Üzerini değiştirmen gerek.”

“Giysilerim mahvolursa yenilerini alabilirim.”

“Hımm...” Amcası ona düşünceli gözlerle baktı. “Ne kadar zenginsin?”

“Tahmin edemeyeceğin kadar.”

Pietro bir ışık çaldı. “Bana nasıl başardığını anlat.”

“Elbette.” Colin gülümsedi. “Yeterince zamanımız var.”

Akşamüstüydü. Güneş batıda alçalırken akşam yemeği hazırlanıyordu. Ware'in konukları bu gece şehirde olacağından daha erken yiyecek, sonra akşamı salonda geçirecek, herkesi etkisi altına alan gerginliğe aldurmamaya çalışacaklardı. Ortamın sevimsiz olacağı şüphesizdi fakat Ware onun dışında herkesi etkileyen duygusal çalkantıları anlayabiliyordu. Amelia'ya değer veriyordu ve onu kendi ihtiyaçlarına en uygun eş olarak görüyordu. Diğerleriyle arasındaki tek bağ da buydu.

“Mitchell kaldı,” dedi, arka bahçede yürürlerken Amelia'ya bakarak.

“Ah!”

Amelia bakışlarını ileri dikti. Ware iç çekerek durdu ve dolayısıyla onu da durmak zorunda bıraktı.

“Konuş benimle, Amelia. Bu her zaman dostluğumuzun gücünün özünü oluşturan şeydi.”

Amelia titrek bir şekilde gülümseyerek Ware'e döndü. “Sana bunu yaptığım için çok üzgünüm,” dedi genç kadın, pişmanlıkla. “Geri dönüp bu hafta olanları değiştirmem mümkün olsa bunu yapardım. Yıllar öncesine geri döner ve seninle uzun zaman önce evlenirdim.”

“Öyle mi?” Ware onu kendine çekti ve ellerini hafifçe Amelia'nın beline koydu. Genç kadının arkasında yükselen güller, bir gölete açılan kemeri sarıyordu. Karahindiba tohumları esin-

tiyle sürükleniyor, büyüleyici bir kadın için büyüleyici bir fon yaratıyordu.

“Evet. Ben yıllardır onun yasını tutarken, o güçlenip zenginleşmiş.” Amelia’nın dudaklarının arasından bir hırıltı döküldü. “Beni terk ederken hiç zorlanmamış. Terk edilmekten bıkip usandım artık. Önce babam, şimdi de Colin.”

Amelia geri çekildi ve kararlı bir zarafetle hareket eden uzun bacaklarıyla yürümeye başladı.

“Ben seni hiç terk etmedim,” dedi Ware, en büyük gücü olduğunu bildiği şeyi vurgulayarak. “Yanımda olmandan o kadar zevk alıyorum ki bunu asla yapamam. Bu dünyada benzer duygular hissettiğim çok az insan var.”

“Biliyorum. Tanrı seni korusun. Bu yönünü çok seviyorum.” Amelia hafifçe gülümsedi. “Kararımı vermemi sağlayan da bu oldu. Daima destekleyici oldun. Olmadığın biri olmaya çalışmıyorsun. Ağırbaşlı olmam için beni teşvik ediyor, bir hanımefendiye yakışır şekilde davranmayı öğretiyorsun. Bir-birimize iyi geliyoruz.”

Ware düşünceli bir tavırla kaşlarını çattı. “Amelia. Ağırbaşlılık ve hanımefendilik konularında düşüncelerini detaylıca konuşmak isterim. Beni bağışla ama bunları en çekici özellikler olarak görmekte zorlanıyorum. Seni en çok çeken şeyin dostluğumuz ve rahat iletişimimiz olduğunu düşünmek isterdim.”

Amelia durdu ve açık yeşil eteğinin ucu yavaşça ayaklarına doğru indi. “Şu son günlerde bir şeyi anladım. Ware. Tıpkı Welton gibi benim de umursamazlık eğilimlerim var. O bencil dürtüleri dizginleyebilmek için belli bir ortama ihtiyaç duyuyorum.”

“Ve ben de o ortamı sağlıyorum.”

Amelia gülümsedi. “Evet. Evet, öyle.”

250
“Hımm...” Ware çenesini ovaladı. “Ve Mitchell ise tam aksine bu umursamaz dürtülerine ilham mı veriyor?”

“Kışkırtıyor’ demek daha doğru bir tanım olurdu ama evet, öyle.”

“Anlıyorum.” Ware’in yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. “Onun rolü benimkinden daha eğlenceli görünüyör.”

“Ware!” Amelia azarlayan gözlerle bakınca Ware bir kahkaha patlattı.

“Affedersin, aşkım. Dürüst olmam gerek. Az önce, olmadığım biri olmaya çalışmadığımı söyledin; sanırım Bay Mitchell’in tam aksine. Sonra kişiliğinin gurur duymadığın bir yönünü engellediğimi söyledin. Bu... bir anlamda... olmadığın biri olmaya çalışmak değil mi?”

Amelia’nın alt dudağı üzüldüğü her seferinde olduğu gibi titredi. Ellerini beline koydu. “Onunla birlikte olmamı mı istiyorsun?” diye bağırdı. “Söylediğin bu mu?”

“Hayır.” Ware bir anda ciddileşti ve gizlediği duyguların yüzeye çıkmasına izin verdi. “Onun senin için doğru adam olduğuna inanmıyorum. Seni hak ettiğini de sanmıyorum. Seni memnun edecek bir hayat sunabileceğine inanmıyorum. Ama bu, senin sadece bir yarınla yaşamak istediğim anlamına da gelmiyor.”

Amelia gözlerini kırptırdı. “Öfkelisin.”

“Sana değil,” dedi Ware, yine Amelia’ya uzanarak. Genç kadını dirseklerinden yakalayarak kendine çekti. “Ancak zamanla öyle olabilirim ve bunu istemiyorum. Senin sadece bir yarına sahip olabileceğimi düşünmek beni üzer. Beni seçersen, Amelia, seni mutlu edebilirim. Geri kalan soru senin beni mutlu edip edemeyeceğin ve bazen benden kendisini öpmemi isteyen o büyümüş de küçülmüş kızın geri dönmesini sonsuza dek beklemek zorunda kalıp kalmayacağımı merak ediyorum.”

“Ware...”

Amelia elini Kont'un çenesine dayadı ve Ware yüzünü genç kadının eline gömerek tatlı hanımeli kokusunu içine çekti.

“Ben seni hak etmiyorum,” diye fısıldadı Amelia.

“Mitchell'in de sana söylediği bu değil miydi?” diye sordu Ware, Amelia'ya tamamen sarılarak. Çenesini güzel sevgilisinin şakağına dayayarak devam etti: “Şimdi seni yalnız bırakacağım. Benim hazırlıklarla ilgilenmem gerekiyor ve senin de düşünmek için zamana ihtiyacın var.”

“Onunla dövüşmeni istemiyorum.”

“Bunu değiştirmek için artık çok geç, Amelia. Ancak sadece ilk kanı istiyorum, daha fazlasını değil.”

Genç kadının rahatladığını omurgasındaki gerginliğin gevşemesinden anladı. “Teşekkür ederim,” dedi Amelia.

Ware onun yanağından süzülen tek gözyaşı damlasını silerek geri çekildi.

“Daima hizmetindeyim. Bir şeye ihtiyacın olursa beni aramaktan çekinme.”

Amelia başıyla onayladı ve Ware'in dönüp villaya doğru yürüyüşünü izledi. Ware gözden kaybolduğunda, Amelia kendini kaybolmuş ve yalnız hissederek etrafına bakındı. Neler hissettiğini, Colin'in bunca yıldan sonra ortaya çıkışının onu nasıl derinden yaraladığını kimse bilmiyordu.

Ani bir farkındalıkla kalbi duracak gibi olurken tamamen hareketsiz kaldı.

Colin'i onun kadar sevmiş olan tek bir kişi vardı. Onun ihanetiyle aynı ölçüde yıkılmış olabilecek tek kişi.

Pietro'nun da kendisi gibi teselliye ihtiyaç duyduğunu bilen Amelia eteğini kaldırarak hızlı adımla ahırın yolunu tuttu.

On Beşinci Bölüm

Bristol'daki hana girerken Francois Depardue'nün yüzünde belli belirsiz bir sikkinlik vardı. Merdivenden üst kattaki odalara çıktı ve aradığı odanın kapısını vurdu. İçeriden biri bağırarak girmesini söyledi ve Depardue içeri girerek karşılık verdi.

“Eee?” diye sordu Cartland, önündeki küçük, yuvarlak masanın üzerine serilmiş haritalardan başını sabırsızca kaldırarak.

Francois öfkesini bastırmak için büyük bir çaba harcadı. Gün geçtikçe bu kibirli İngiliz'den giderek daha az hoşlanıyordu. Leroux cinayetinin gerçek suçlusunu bulunana kadar Cartland'ın gözaltında tutulması için amirleriyle tartışmış, hatta bunun için yalvarmıştı ama işe yaramamıştı.

Yalan söylüyorsan, diyorlardı, yakınında olur ve kolayca ortadan kaldırırsın.

Cartland'ın araştırmaya katılmasında ısrar etmişlerdi ve İngiliz de hemen kontrolün kendisinde olduğunu sanmıştı. Mükemmel bir iz sürücü ve çok daha iyi bir katildi fakat kendi üstünlüğüne bu kadar inanmakla düştüğü yanlıgı, becerilerine sekte vuruyordu.

“Görünüşe bakılırsa Mitchell, Lord Ware’in evinde kalıyor. Villa geniş çaplı bir çemberle ağır koruma altında. Bunun Christopher St. John’ın varlığından kaynaklandığını tahmin ediyorum.”

Cartland gülümsedi. “Kont, Mitchell’in bir ödleğ olduğunu anlamış ve düellodan önce kaçacağından korkuyor olmalı.”

“Sen öyle diyorsun,” dedi Francois.

İngiliz’in yüzü asıldı. “Bence Matmazel Rousseau’nun varlığı seni etkilemiş.”

Lysette. Francois onu düşününce gülümsedi. Kadın bir zamanlar zararsızdı ama o ve adamları bir daha asla zararsız veya masum olmamasını garantilemişlerdi. Leroux’nun katilini bulup adalete teslim etmeyi gerçekten istemesinin yanı sıra, bu berbat görevdeki tek zevki, Lysette’le tekrar karşı karşıya gelme düşüncesi idi.

Kanı beklentiyle kaynıyordu. Lysette ona karşı koyacaktı, her zaman koyardı ve her karşılaşmada biraz daha iyi oluyordu. O direndikçe, Francois daha çok zevk alıyordu. Şimdi Lysette’in emrinde çalıştığı *Illuminés*, ondan Leroux’nun ölümünün bedelini Cartland’in veya Mitchell’in ödemesini garantilemesini istemişti ve Francois bu yüzden o güzel kadının bedenine sahip olmanın daha da tatlı geleceğini tahmin ediyordu.

Belki de *Illuminés*, Francois’nun onların yardımından memnun olacağını düşünmüştü fakat Francois becerilerinden şüphe edilmesinden hoşlanmazdı ve şimdi onların müdahalesinin bu anlama geldiğini anlıyordu.

“Nasıl devam etmemiz gerektiği konusunda bir önerin var mı?” diye sordu Francois.

“Beni yem olarak kullanıp muhafızların çoğunu oradan uzaklaştırabiliriz. Sonra da gece villaya saldırıp onu öldürürüz.”

“Ama bu bana kimin suçlu olduğunu söylemez, değil mi?”

Cartland ayağa kalktı. “Benim masum olduğum belli. Yoksa Mitchell’i bulmaya beni göndermezlerdi!”

“O halde Matmazel Rousseau neden burada?” Francois gülümsedi. “Sence sadece benim çabalarımı izleyip desteklemek için mi? Bu kadar aptal olduğunu hiç sanmıyorum. Seni benimle ve Quinn’i onunla göndermek çok akıllıcaydı. Hiçbir şey şansa bırakılmadı. Casusunun,” derken köşede oturan tıknaz adamı çenesiyle işaret etti, “sana avantaj kazandırdığını sanıyorsun ama yanıyorsun.”

“Sen ne yapmamızı öneriyorsun?” Cartland’ın yüzü kızarmıştı.

Francois bir an düşündükten sonra omuz silkti. “Mitchell bir kadın için düelloya katılıyor. Belki de itirafının anahtarı odur.”

İngiliz sarardı. “St. John’ın baldızını mı düşünüyorsun? Sen aklını mı kaçırdın?”

“St. John’ın söylendiği kadar korkunç olduğunu sanmam,” dedi Francois, alaycı bir tavırla gülerek.

“Tahmin bile edemezsin,” diye mırıldandı Cartland. Sonra yüzünde kurnazca bir kararlılık ifadesi belirdi. “Ancak... belki de haklısındır.” Kibirli bir tavırla gülümsedi. “Bir yolunu bulacağım. Bana zaman ver.”

Francois omuz silkti fakat zihninde kendi planlarını yapıyordu. “Tamam. Ben aşağı iniyorum. Bana katılmak isteyen?”

“Hayır. İkimizin de yapacak işleri var.”

“Nasıl isterseniz.”

Cartland, Depardue’nün gidişini kısık gözlerle izledi.

“Bu adam giderek baş belası olmaya başladı,” diye homurdandı. “Onu kendim öldüremeyeceğim için adamı ödüllendirme işini hızlandırmanın başka bir yolunu bulmalıyız.”

“Kızı kaçırmaması için onu gönder,” dedi Jacques, rahatça. “Bu onun fikri olduğuna göre, itiraz edemez.”

Cartland planın güzelliğini düşünürken sırttı. Mitchell veya St. John onun yerine Depardue’yü hallederse, bu sadece masumiyet itirazlarını güçlendirmesini sağlardı.

“Onun içeri girmesini sağlayabilir misin?”

“*Mais oui.*”

“Mükemmel. Hallet.”

Amelia, Pietro’yu dizginlenmiş bir atı yakındaki bir otlaktan ahıra götürürken buldu. Colin’e ne kadar benzediğini fark edince uzunca bir an kalakaldı. Çocukluk anıları onu geçmişe hapsettiğinden, bunu daha önce fark etmemiştir. Şimdi onu bir erkek olarak izlerken, benzerlikler gözden kaçmıyor ve acı veriyordu. Gözleri doldu ve gözlerini kırpmamasına rağmen yine de görüşü bulandı. Öfkeyle gözlerini sildi.

“Bayan Benbridge.” Pietro genç kadına anlayışlı gözlerle baktı. “Çok acıtıyor. Biliyorum.”

Amelia başıyla onayladı. “Sen nasılsın?”

“Kızgınlım,” diye itiraf etti Pietro, “ancak geri döndüğü için de mutluyum. Onu eski haliyle seviyorsanız, belki siz de aynı şekilde hissediyorsunuzdur.”

“Hayatta olmasına sevindim,” diyebildi Amelia, zorlukla. “Bir şeye ihtiyacın var mı?”

Pietro hafifçe gülümsedi. “Böyle bir dönemde beni düşündüğünüz için çok nazıksınız. Size neden bu kadar taptığınızı anlayabiliyorum.”

Bu nazık övgüyle, Amelia’nın yanakları kızardı.

“Sizi çok uzun zamandır seviyor, Bayan Benbridge.” Pietro’nun derin, hafif aksanlı sesi Amelia’yı yatıştırmıştı ama

sözleri aynı etkiyi yapmamıştı. “Başından beri onu vazgeçirmeye çalıştım ama beni dinlemedi. Aynı geçirdiğiniz onca yıldan sonra birbiriniz için hâlâ bu kadar değerli olmanız, bence her şeyi anlatıyor.”

“Kendini benden aşağı gördüğü gerçeğini değiştirmiyor,” diyerek Amelia titrek bir şekilde nefesini bıraktı, “ya da ona değerini kanıtlamaya çalışırken dönüştüğüm kişiden hoşlanmadığım gerçeğini.”

Pietro onu uzunca bir an izledikten sonra başıyla onayladı. “Bana yardım eder misiniz?”

“Elbette.” Amelia yaklaştı. “Neye ihtiyacın var?”

“Benim için bu atı ahıra götürür müsünüz? Güneş batmadan önce getirmem gereken birkaç at daha var.”

Amelia uzatılan dizginleri tuttu. Pietro tuhaf bir şekilde gülümsedi fakat Amelia zaten şimdilerde her şeyi tuhaf buluyordu.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı Pietro ve uzaklaştı.

Amelia döndü ve açık ahır kapısından geçti. İçeri girdiği anda Pietro’nun niyetini anladı. Şaşkınlık ve şehvetle nefesi kesilirken duraksadı.

Colin sırtı ona dönük halde çalışıyordu ama Amelia onu görür görmez tanımıştı. Gövdesi çıplaktı ve bacaklarında eski bir pantolon vardı; parlak çizmeleri baldırlarını güzel bir görüntüyle sarıyordu. Bir kaşağıyla önündeki atın sağrılarını fırçalarken terlemiş teninin altında güçlü kasları gerilip gevşiyordu.

Gençliklerinin aniden hücum eden anıları neredeyse Amelia’nın dizlerinin bağını çözdü. Kendi tırnaklarının Colin’in teninde bıraktığı sıyrıkları görmek, Amelia’nın içindeki arzuyu güçlendirdi.

Amelia izlerken Colin hareketsiz kaldı. Amelia hızlı hızlı nefes alıp veriyordu ve Colin'in başı yıldırım hızıyla ona döndü. "Amelia."

Colin yerinde doğruldu ve ona dönerek genç kadının hem dudakları hem de elleriyle taptığı bedenini gözler önüne serdi.

Yüce Tanrım, bir ilah gibi, diye düşündü Amelia. Colin o kadar yakışıklı ve güçlüydü ki genç kadının içi gidiyordu.

"Yalnız mısınız?" diye sordu Colin.

"Yapayalnız."

Colin yüzünü buruşturarak ona yaklaştı.

"Lütfen daha fazla yaklaşma," dedi Amelia.

Colin durdu ve çenesi gerildi. "Gitme. Konuş benimle."

"Konuşacak ne var ki? Nedenlerini dinledim. Neden bu şekilde davrandığım anlıyorum."

"Bizim için bir umut var mı? Küçücük de olsa?"

Amelia başını iki yana salladı.

Colin acıyla kasıldı. "Yüzüme bak," dedi, zayıf bir sesle. "Bak, neredeyiz. Gitmeseydim olacağım yer burası; sen girmeme bile izin verilmeyen bir villada yaşarken, ben St. John'ın atlarına bakacaktım. Nasıl birlikte olabilirdik ki? Bana bunu söyle."

Amelia hıçkırıklarını boğmak için eliyle ağzını kapadı.

"Ya her şeyden vazgeçseydim?" Colin'in sesinde Amelia'nın kalbini daha da paramparça eden bir çaresizlik vardı. "Ya evinde bir hizmetkâr olarak kalmaya devam etseydim? O zaman benimle olur muydun?"

"Lanet olsun!" diye bağırdı Amelia, savunmacı bir tavırla omuzlarını dikleştirerek. "Neden bana uygun olmak için kendini değiştirmen gereksin? Neden olduğun kişi olamıyorsun?"

"Ben *buyum* zaten!" Colin kollarını iki yana açtı. "Bu adam oldum ama hâlâ istediğin bu değil."

"Benim ne istediğim kimin umurunda?" Amelia, Colin'e yaklaştı. "Ya senin istediklerin?"

"Ben seni istiyorum!"

"O zaman neden hemen yanımdan uzaklaştın?" diye tersledi Amelia. "Beni istiyorsan, benim için savaş. Kendin için yap, benim için değil."

Amelia dizginleri ona uzattı.

Colin genç kadının elini yakalayarak tuttu. "Seni seviyorum."

"Yeterince değil," diye fısıldadı Amelia, elini çekip kurttarak. Sonra döndü ve hızla ahırlardan dışarı koştu.

Colin uzunca bir an onun arkasından bakarken aşkını geri kazanmak için daha fazla ne yapabileceğini, başka ne söyleyebileceğini merak etti. Her şeyi yapmış, sonra da her şeyi kaybetmişti...

Kapıda bir silüet belirdi ve Colin karmaşık duygularını bir kenara attı. "St. John."

Korsan ona bilge gözlerle baktı. "Yakınlardaki bir tepede yalnız bir ath görüldü. Şimdi adamlarım peşinden şehre gidiyor."

Colin başıyla onayladı. "Teşekkür ederim."

"Yemek birazdan hazır olacak."

"Kaldırabileceğimi sanmıyorum." Ware herkesin içinde Amelia'yı sahiplenirken Colin'in takması gereken maske çok ağır geliyordu.

"O halde özür dilediğinizi söylerim."

"Size çok şey borçluyum."

St. John bir an tereddüt ettikten sonra biraz daha yaklaştı. "Lord Welton'la tanışma talihsizliğini yaşadınız mı hiç?"

"Bir kez. Kısa bir süre."

"Onunla ilgili ne hatırlıyorsunuz? Aklınızda kalan bir şey var mı?"

Colin kaşlarını çatarak çok uzun zaman öncesini düşündü. “Gözlerinde hiç sıcaklık göremediğimi hatırlıyorum.”

“Bayan Benbridge’e hiç benzemiyordu.”

“Canı cehenneme. Hem de hiç benzemiyordu.”

“Oysa kendisi birbirlerine benzediklerini düşünüyor,” diye mırıldandı St. John. “Ya da en azından ona benzemeye başladığını. Mantığı yerine arzularıyla karar vererek attığı her adımı bir zaaf olarak görüyor.”

Colin bu bilgiyi dikkatle sindirdi. Amelia onun yanındayken tutkularıyla hareket ediyordu. Her zaman öyle olmuştu. Ancak babasının hain kişiliğini öğrendiklerinde ayrılmışlardı. Welton’ın gerçek kötülüğünü görmek hiç şüphesiz onu değiştirmiş olmalıydı. Şimdi kalbinde eskiden tanıdığı kıza yaklaşmaya çalışıyordu fakat artık aynı kız değildi. Bunu dikkate alması gerekiyordu.

“Ware mantıklı seçim,” dedi Colin ama kendisi artık Kont’un en iyi seçenek olduğunu düşünmüyordu. Amelia’nın ruhu içindeki tutku ateşinden kaynaklanıyordu. Colin’in yanındayken yaptıkları gibi kutlanması gerekiyordu. Toplumun Ware’in karısından bekleyeceği ağırbaşlılığın o ateşi söndürmesine izin verilemezdi.

“Evet,” dedi St. John, başıyla onaylayarak. “Öyle.”

Korsan geldiği kadar sessiz bir şekilde giderken, Colin’i düşünceleriyle baş başa bıraktı.

Amelia yemekte kaskatı oturuyor, Colin’in yemeğini odasında yemeyi tercih ettiğini biliyordu. Ahırdayken onunla yaptığı konuşma zihnini huzursuz ediyordu. İyi bir sofrada arkadaş değil; az konuşuyor, herkesin zaten ciddi olan ruh halini daha da karartıyordu. Kendini zorlamasına rağmen, Colin’in ahırda

çalışırkenki halini unutamıyordu ve onun yanında kalmaya devam etse, hâlâ o pozisyonda kalmış olacağını biliyordu. Bu Amelia için şok edici bir kavrayıştı ve bu konuda ne düşünmesi gerektiğini bilemiyordu.

Erkenden odasına çekildi ve bitkinliğin kendisini uykuya teslim etmesini umdu ama kader o kadar merhametli değildi. Bir türlü uyuyamayan Amelia, uzun saatlerini yatakta dönüp durarak geçirdi. Sonunda çabalamaktan vazgeçip dağınık yataktan çıktı. Geceliğinin üzerine sabahlığını geçirerek alt kattaki kütüphaneye indi.

Saat geçti, herkes yatmıştı ve dev villa sadece ona kalmıştı. Geceleri birçok kez St. John'ın evinde dolaşmış, sessizlikte rahatlamış, yalnızlık duygusu ona çocukluğunu hatırlatmıştı. Böyle zamanlarda hayal gücü coşar, zihninde hikâyeler yaratır, anıları en sevdiği kitaplardan çeşitli pasajları önüne getirir ve sonunda da kendini kütüphanede bulurdu.

Kapı aralıktı ve alevlerin titreyen ışığı içeride birinin olduğunu gösteriyordu. Bir ürpertiyle bütün tüyleri diken diken oldu ve onu kitap okuma düşüncelerinden vazgeçip yatağına dönmeye zorladı. Bir an düşündü ve istikrara bu kadar önem verirken neden devam etmesi gerektiğini sorguladı.

Colin hayatına döndüğünden beri, kendi ihtiyaçları ve istekleri dışında hiçbir şeyi umursamadan hareket etmişti. Babasıyla benzerliği görmezden gelinemezdi ve kararlı bir tavırla dışlerini sıktı. Çok büyük olasılıkla kütüphanedeki kişi Ware'di ve onun varlığı Amelia'nın ayaklarının yere basmasını sağlayacak, nasıl başa çıkacağını bilmediği duygularını yatıştıracaktı.

Kapıyı açtı.

Sessizce içeri süzülürken, bir berjer koltuğun yan tarafından sarkan, gömlek kumaşıyla sarılmış olan ve bir kristal

kadehi umursamaz bir açıyla tutan büyük eli gördü. Teninin koyu rengine bakınca, içerideki kişinin kimliğini yanlış tahmin ettiğini hemen anladı ama geri çekilmedi. Kadehin tutuluş şeklindeki bir şey onu tedirgin etmişti. Kadehin içindeki kehribar renkli sıvı kenara çok yakın duruyor, her an İngiliz halısının üzerine dökülebilirmiş gibi görünüyordu.

Oda sıcak ve rahattı. Duvarlarda yerden tavana kadar çeşitli ciltlerle ve paha biçilmez eşyalarla dolu raflar uzanıyordu. Şişkin minderli mobilyalar ve sehpa dağınık şekilde yerleştirilmişti. Sadece zenginlik göstergesi olmaktan ziyade, gerçekten kullanılan bir kütüphaneydi. Koltukta oturan adamlar kaçınılmaz yüzleşmeye rağmen, parşömen ve deri kokuları Amelia'yı sakinleştirmiş, ortamın sessiz öğrenme ve keşif atmosferi onu rahatlatmıştı.

Amelia koltuğun ön tarafına dolaştığında Colin'i uzun bacaklarını uzatmış, çizmeli ayaklarını bir taburenin üzerine koymuş halde buldu. Üzerinde yelege vardı ve kravatını çıkarmıştı. Colin yarı yarıya kapalı, duygusuz gözlerle ona baktı ve kadehi biçimli dudaklarına kaldırdı. Alnında bir sıyrık vardı ve altında kurumuş kan lekesi görülüyordu.

"Sorun nedir?" diye sordu Amelia, yumuşak bir sesle. "Yaralandın mı?"

"Yaklaşma," dedi Colin, hırıltılı bir sesle. "Karanlık bir yerdeyim, Amelia. Ve haddinden fazla alkol aldım. Çok fazla yaklaşırsan ne yapacağımı bilemem."

Yakındaki bir koltuğun oymalı ahşap kolçağının üzerinde yelege, ceketi ve silahları duruyordu; küçük bir kılıç ve bir hançer.

"Nereye gittin sen?"

"Daha bir yere gitmedim." Colin başını çevirerek ateşe baktı.

O sözlerin ardındaki hüznü ve umutsuzluğu duyunca Amelia'nın içi sızladı. Colin için. Kendisi için. "Gitmediğine sevindim."

"Öyle mi?" Colin'in başı döndü. Titrek ışıpta güzel yüzü sert, koyu renk gözleri buz gibiydi. "Ben sevinmedim."

"Bu halde ne yapabilirdin ki?"

"Cartland'dan kaçmak için hiçbir nedenim yok. Ona teslim olmalı ve herkesi varlığımın yarattığı tehlikeden kurtarmalıyım."

"Hayatın yeterli bir neden!" diye itiraz etti Amelia. "Pes edersen ölürsün."

Colin'in dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Sana sahip olma umudum yokken, belki de böyle bir yazgı merhamet olur."

"Colin! Böyle bir şeyi nasıl söylersin?" Amelia elini ağzına kapadı ve gözyaşlarını engellemeye çalıştı.

Colin kısık sesle küfretti. "Git buradan. Dediğim gibi, kimseyi istemiyorum."

"Seni yalnız bırakmaktan korkuyorum." Amelia, Colin'in dediğini yaparak teslim olmasından korkuyordu.

"Hayır, korkmuyorsun. Beni zaten bıraktın, unuttun mu?"

Amelia neredeyse daha fazlasını söyleyecekti ama Colin'in tehlikeli ruh hali onu susturdu. St. John'ı da benzer hallerde görmüştü ve böylesine sikkinken Maria'nın ona yaklaşma cesaretine her zaman hayret etmişti.

Bana ihtiyacı var, derdi Maria, her seferinde.

Colin'in de teselliye ihtiyacı olduğu belliydi. Ve Amelia kendini ondan uzaklaştırmış, dolayısıyla Colin teselliye alkolde aramıştı.

Genç kadın omuzlarını dikleştirerek ona yaklaşırken sabırlılığının eteğini dudaklarına götürüp ıslattı. Yanına gelince

bir eliyle Colin'in çenesini tutup kaldırdı ve diğer eliyle kanı temizledi. Colin hareketsiz duruyor, gözleri dikkatle bakıyor, onu saran gerginlik dışarı uzanarak Amelia'yı da sarıyordu ve bütün sinir uçlarının karıncalanmasına, nefesinin kesilmesine neden oluyordu.

Colin öfkeyle hırlayarak başını çevirdi ve dudaklarını Amelia'nın bileğindeki hassas tene bastırdı. Dili çılgınca titreşen damarı yalarken, Amelia donup kaldı.

Kadeh yumuşak bir gürültüyle ve şapırtıyla halıya çarparken, Colin iri vücuduyla Amelia'ya sarılarak onu yere çekti.

"Seni istiyorum." Sıcak ağzı iştahla Amelia'nın boynundaki hassas tenin üzerinde açıldı. "O kadar çok istiyorum ki bu istek beni canlı canlı yiyor."

"Colin..." Boyu iki metreye yaklaşan kızışmış bir erkeği üzerinde hissedince, Amelia'nın içinde korlaşmaya başlamış olan tutku harlayan bir ateşe dönüştü. "Biz..."

"Bunu hiçbir şey engelleyemez," dedi Colin, elini genç kadının sabahlığının arahğından sokup göğüslerinden birini avucunun içine alırken. "Sen bana aitsin."

Amelia bakışlarını içeri girerken açık bıraktığı kapıya çevirdi. "Kapı..."

Colin'in dudakları geceliğin ince kumaşının üzerinden Amelia'nın göğüs ucuna sarıldı. Amelia hafifçe inleyerek onun saçlarını yakaladı.

"O geceyi hatırla," diye fısıldadı Colin, dudaklarını geri çekmeden. "İçini nasıl doldurduğumu hatırla. Nasıl derin... nasıl dolu..."

Amelia özlemle titredi; kanı coşmuş, göğüsleri şişip sızlamaya başlamıştı. Colin'in nasırlı parmakları göğüs ucunu çekiştiriyor, bütün vücuduna zevk dalgaları gönderiyordu.

“Colin...”

Colin dudaklarını genç kadının dudaklarına bastırды; Amelia brendi ve Colin'e has egzotik baharat tadını aldı. Zevkle inlerken daha fazlasını içmek için umutsuzca dilini emdi.

Kalçalarını kavrayan elleri belli belirsiz hissetti. Ateş gibi yanan tenine değen gece havasının serinliği, geceliğinin kumaşının kalktığı belli etti. Colin'in dokunuşuyla her şey beklentiyle gerilip büzülürken, Amelia zevkle inledi. Colin'in dizi genç kadının dizlerinin arasına girerek bacaklarını açılmaya zorladı. Amelia hiç utanmadan itaat etti ve bacaklarını iki yana açarak kadınlığının şişkinliğini Colin'e uzattı.

Colin başını kaldırdı ve kadınlığını avucuna alırken onu izledi. “Benim için eriyorsun,” dedi, nefes nefese bir halde, göğsü hızla kalkıp inerken. İki parmağını genç kadının içine itti ve Amelia çaresiz bir zevkle belini gerdi. “Benim için yaratılmışsın.”

Colin'i orada, özlemlerle beklediği yerde hissetmek çok fazla geldi. Kollarını sevgilisinin boynuna sararak fısıldadı: “İçime gir. Doldur beni.”

Colin'in bakışları karardı. “Vücuduna yapabileceğim çok şey var, Amelia. Zevk vermek için bir sürü şey yapabilirim. Ayrıldığımızda neleri kaçıracağımı sana göstereyim mi?”

“Önce sen beni terk ettin.”

“Geri döndüm.” Colin'in baştan çıkarıcı sesi, yüzünde görünen acıyla tezat oluşturuyordu. “Sen geri dönecek misin? Seni yeterince seversem... vücudunu benimkine bağımlı hale getirirsem... bana geri dönecek misin?”

Amelia'nın alt dudağı titredi ve Colin sıcak, alkol kokan nefesiyle onu yaladı. Parmakları ileri gidip geri geliyor, nazik bir beceriyle genç kadının cinsel arzusunu artırıyordu. Yakıcı

ölçüde yakındı ama önceki gibi değildi. Oluşan duygular umut ve zevk değil, acı ve çaresizlikti.

“Her şeye değerdi,” dedi Colin, hırıltılı bir fısıltıyla, “beni sevmem için küçücük bir olasılık olsa bile.”

“Hiç vazgeçmedim.” Amelia ağlıyor, yaşlar şakaklarından süzülerek saçlarını ıslatıyordu. “Sorun seni sevmemem değil.”

Colin yanağını onunkine bastırdı. “En büyük üzüntüm, ne kadar çabalasam da, asla sana yetemeyeceğim.”

Amelia başını çevirerek dudaklarını Colin’inkilere bastırdı. Zaten canı bu kadar yanarken onunla farklılıkları hakkında dalia fazla tartışmak istemiyordu. Colin onun öpücüklerine somut bir çaresizlikle karşılık veriyor, kalbi o kadar şiddetli atıyordu ki Amelia kendi kalp atışlarının arasında duyabiliyordu. Bütün bu süre boyunca Colin’in omuzları geriliyor, parmakları Amelia’nın sıırlıklam olmuş kadınlığına daha derinlemesine gömülüyordu. Amelia teslimiyet ve şehvet göstergesi bir sesle inliyordu.

Bu ses onu değiştirmişti; Amelia bunu hissetti. Geçmişteki yaralı çocuk, yerini şimdiki kararlı adama bırakmıştı. Çaresizliğin yerini hakimiyet almıştı; umutsuzluk arzuya dönüşmüştü. Colin başını kaldırıp Amelia’nın gözlerine tekrar baktığında, kendi gözleri şeytani bir ışıkla parlıyordu.

“Benim gördüklerimi görebilsen,” diye mırıldandı Colin, parmaklarını sevgilisinin içinden çıkarıp ustaca bir dokunuşla klitorisinin üzerinde kaydırırken.

Amelia zevkle inerken kalçaları baskıyı artırma çabasıyla ve istemdişi bir hareketle kalktı.

“Daima aç,” diye fısıldadı Colin, “daima tutkulu. Benim için yanıyorsun, Amelia, damarlarında Çingene kanı varmış gibi.”

Colin sevgilisinin çenesini hafifçe ısırıdıktan sonra boynunu yalayarak aşağı kayd ve geceliğinin yakasına ulaştı. Kıpır-danarak Amelia'nın tepesinde dizlerinin üzerinde doğruldu ve Amelia kendini kirlenmiş hissetti. Giysileri darmadağın bir halde altında serilmişti ve Colin'in parmakları ancak bir kocanın yapabileceği şekilde vücuduna dokunuyordu. Durumunun ahlaksızlığı cinsel arzusunu daha da artırmış, onu iyice coşturmuştu.

Colin geceliği iyice yukarı kaydırıldı ve genç kadının göğüs uçları önce havayla, sonra sevgilisinin dudaklarıyla buluştu. Colin'in dudakları bir zevk ve acı aleti gibiydi. Nazik yalayışı Amelia'nın onun saçlarına sarılmasına ve onu kendine çekmesine neden oluyordu. Emerken yanakları çöküyor, Amelia'nın benliğine hücum eden duygular sonunda birbirinden ayrılıp tanımlanamaz hale geliyordu.

Colin. Güzel, egzotik Colin'i, asla hayal etmediği şekilde onunla sevişiyordu ve Amelia direnemiyordu. Tutkuları ve ihtiyaçları birleşiyor, bütün sınırlamaları ortadan kaldırıyor, Amelia'yı Colin'in talepleri karşısında itaatkâr hale getiriyordu.

"Böylesine güzel göğüsler," diye övdü Colin, aralarını öpüp yalarken. Colin şişmiş eti eliyle kavırıyor, nazikçe yoğuruyor, sertleşmiş ucunu baş ve işaret parmağı arasmda yuvarlıyordu. "O kadar tath ve yumuşaksın ki. Kendimi senin içinde günlerce kaybedebilirim... haftalarca..."

Colin'in arzularının hedefi olmak, dokunuşları kadar tahrik ediciydi ve Amelia kendini onun ellerine bırakırken orgazm ihtiyacı giderek şiddetlenmeye başladı. "Lütfen..."

Colin göğüs ucunu hafifçe dişledi ve Amelia biraz şaşkınlık, biraz acı ve büyük ölçüde zevkle inledi. Sonra Cohn aşağı kayarak dilinin ucuyla göbek deliğinin etrafında bir daire çizdi. "Henüz değil."

“Şimdi,” diye yalvardı Amelia, yoğun bir ihtiyaçla. Ne kadar ıslandığının farkındaydı ve sesleri duyabiliyordu. “Lütfen... şimdi.”

Colin dizlerinin üzerinde doğruldu ve Amelia'yı dokunuşundan, sıcaklığından mahrum bıraktı. Genç kadının itirazlarını dinlerken gülümsedi ve Amelia'nın daima bayıldığı o gamzeler ortaya çıktı. Gömleğini pantolonundan çekip yukarı kaldırdı ve genç kadının ağzını sulandıran göğsü ve karnı gözler önüne serildi. Teni esmerdi ve son derece belirgin kasları gergin bir şekilde sarıyordu. Amelia onun vücuduna bayılıyordu; her zaman bayılmıştı. Zorlu çalışma hayatının onu güçlendirmesi her zaman hoşuna gitmişti.

“Şu bakışların ikimizi de bütün gece uyanık tutar,” dedi Colin.

Pantolonunun düğmelerine uzandı ve erkekliğini serbest bıraktı. Amelia'nın yöneltebileceği itirazlar alevler arasında savrulup gitti ve bütün odağı sadece karşısındaki adam oldu. Beline kadar parıldayan gövdesi, gururlu bir cazibeyle yukarı kıvrık duran kalın ve aç erkekliğiyle gerçekleşmiş bir cinsel fantezi gibiydi.

Amelia dudaklarını yalayarak doğrulup oturdu ve ona uzandı.

“Amelia...” Colin'in sesinde uyaran bir ton vardı ama genç kadın karşısındaki sertleşmiş erkekliği kavrayıp ağzına götürürken Colin onu durdurmadı.

“Sadece tadına bakacağım,” diye fısıldadı Amelia, dudaklarını yalayarak. “Sadece tadacağım...”

Dili genç adamın aletinin ucundaki minik deliği yaladı. Colin dişlerinin arasından nefesini üfledi.

Teni, Amelia'nın daha önce dokunduğu her şeyden daha yumuşaktı ve tuzlu, erkeksi tadı afrodisyak gibiydi. Amelia inleyip Colin'in aletini dudaklarının arasında çevirerek çekingen bir şekilde emdi.

"Yüce Tanrım," diye inledi Colin, ürpererek. Elleri yukarı kalkarak Amelia'nın başının arkasını kavradı.

Colin'in tepkisiyle cesaret bulan ve onu merhametine bırakma arzusuyla yanıp tutuşan genç kadın, başını yana yatırarak elinde tuttuğu organın yan tarafını tepesinden dibine kadar yaladı. Dilinin ucu, kalın gövdesinde nabız gibi atan bir damarı izledi. Colin'in tohumlarının yoğun özünü tadarak yalamaya devam etti.

Colin, Amelia'nın büyük bir hevesle bahsettiği zevkten öleceğinden emindi. Sevgilisi kendini kaptırmış, Colin'den çok kendi zevkine odaklanmış gibiydi. Güzel yüzü kıpkırmızı olmuş, yeşil gözleri camlaşmış, dudakları kızarıp şişmiş ve biraz gerilmişti.

"Evet," diye fısıldadı Colin, Amelia inleyip daha güçlü emerken. "Ağzın cennet gibi... daha derine... evet..."

Vücudu serbest bıraktığı güçle sızhyordu. Titriyor, yanıyor, soluklanmaya çalışıyordu. Erkekliğinin o dudakların arasına girip çıktığını görmek Colin'i öldürüyordu. Bir saat önce ona bir daha asla dokunamayacağını, asla sarılamayacağını, erkekliğinin etrafında sıcaklığım ve ıslaklığım hissedemeyeceğini düşünmüştü. O kaybın acısı, neredeyse dayanamayacağı kadar ağırdı. Bütün umudunu kaybetmek ve ardından bunu görmek... pantolonunun önü aralanmış, erkekliği ihtiyaçla şişip sertleşmiş ve Amelia... hayatının aşkı... büyük bir tutkuyla şehvetine hizmet ederken... O şehvetli dudakların verdiği zevk, acı verecek ölçüde yoğundu.

"Aşkım... Dayanamayacağım..." Sesi o kadar gırtlaktan geliyordu ki kendi bile zor anlıyordu ama Amelia biliyordu. Ne demek istediğini anlamıştı. Colin bunu onun dokunuşlarında hissetmiş, bakışlarında görmüştü.

"Yap," dedi Amelia, nefesinin sıcaklığı Colin'in ıslak tenine vururken. Eli Colin'in erkekliğini sımsıkı sardı ve ileri geri hareket ederek onu zirveye taşıdı. Buna devam ederken parmaklarını tüylerin arasına sokarak testislerini kavradı.

Omurgasındaki gerilim son derece belirginleşirken, Colin bir küfür savurdu. "Seni sele boğacağım... lanet olsun..."

Amelia'nın dudakları sıcak ve aç bir emişle iyice şişmiş olan başın üzerine kapandı. Colin'in ciğerleri kasılıyor, gözleri kararıyor, parmakları genç kadının başının üzerinde geriliyordu.

Colin sadece içgüdüleriyle hareket ediyordu; kalçası ileri geri gidip geliyor, erkekliği genç kadının dilinin üzerinde kayıyor, her seferinde gırtlığının arkasına çarpıp geri geliyordu. Amelia'nın eli onun daha derine girmesini engelliyordu. Amelia zevkle inliyor, sesinin titreşimi Colin'in erkekliğine yayılıyor ve orgazmını teşvik ediyordu.

Colin boşalırken homurdandı ve parmaklarını Amelia'nın saçlarına gömdü; sıvısının her dalga hareketinde erkekliği sertçe seğiriyordu. Kalbinin deli gibi atışı, sert ve sık nefesler arasında daha önce hiç yaşamadığı şekilde boşalırken, Amelia'nın baştan çıkarıcı iniltilerini ve yutkunmalarını duyuyordu.

Son ve uzun bir emişten sonra Amelia onu bıraktığında, dudakları sıvıyla parlaklaşmış ve kadınsı bir gülümsemeye kıvrılmıştı. Colin sersemlemiş bir halde ona bakarken, alkolle ykanmış, orgazmıla yoğunlaşmış bir sisin arasında düşünceleri dağılıp gitmişti. Ancak kalbinde hiç olmadığı kadar canlıydı.

Seksin ona olan aşkını hafifleteceğini ve daha dayanırlı kılacağını mı düşünmüştü? Oysa şimdi Amelia'yı her zamankinden daha çok seviyor, onun dışında hiçbir şeyi umursamıyordu.

Onu kaybetmek mi? *Asla.*

Genç kadını sırtüstü yatması için iterken kendisi de aşağı kaydı. Bacaklarını avuçlarıyla ayırarak yüzünü kadınlığının nemli, kaygan, parıldayan cennetine gömdü. Colin etli dudakları ikiye ayırarak klitorisini yaladı.

“Colin!” diye çığlık attı Amelia, şaşkın ve mahcup bir zevkle irkilerek.

Colin dudaklarını geri çekmeden gülümsedi ve başını çevirerek dilini minik yarığın içine soktu. Tadı nefesini kesmiş, onu bağımlı hale getirmişti.

“Hayır... *Lütfen.*”

Amelia'nın sesinde Colin'i başını kaldırmaya zorlayan bir panik vardı. Sevgilisine baktı ve gözlerindeki vahşi pırıltıları gördü. “Sorun ne?” diye sordu.

“*Lütfen. Dur.*”

Colin genç kadının yanaklarındaki kızarıklığı ve ellerinin altında titreyen bacakları hissederek kaşlarını çattı. Amelia son derece tahrik olmuştu ama yine de onu durduruyordu.

“Neden?”

“Düşünemiyorum...”

Mantık. Bilinçli düşünce. Amelia bunu istiyordu. Colin'e zevk vermek ona kendini güçlü hissettirmişti. Tersiyse gücünü elinden alıyordu.

“Çok fazla düşünüyorsun,” dedi Colin. “Kendini bırak. Başka hiçbir şeyi ve hiç kimseyi umursamadan beni yatağına alan kadını serbest bırak.”

Amelia kıpırdandı. “Çok fa-fazla şey istiyorsun...”

“Evet,” diye hırladı Colin. “Her şeyini istiyorum. Her parçanı...”

Ve yüzünü tekrar Amelia'nın bacaklarının arasına gömdü; dudakları ve diliyle ona zevk veriyor, onu yiyor, içiyor, ilkel kadın kokusunu ciğerlerinin derinine çekiyordu. Onun için hissettiği açlığı tırmanıyor, erkekliğini az önce boşalmamış gibi tekrar sertleştiriyordu.

Colin'in altında kıvranan ve tırnaklarını omuzlarına geçiren Amelia, saf kadın şehvetiyle boğuklaşmış sesiyle yalvarıyor, merhamet dileniyordu. Dik bir uçurumun kenarındaydı ve Colin onu itip kendisine fırsat vermiyor ve geri çekilmesine fırsat tanııyordu.

Dili işkence eder gibi zevk veriyor, titreşip saldırıyor, genç kadını giderek daha yükseklere taşıyordu. Dudakları klitorisinin üzerinde daireler çiziyor, çekiştiriyor, emiyordu. Ve çıkardığı sesler. Islak şapırtılar, zevkli homurtular, ihtiyaç iniltileri, Amelia'nın daha ateşli ve ıslak olmasını sağlıyordu.

Gür siyah saçlar bacaklarının içini gıdıklıyor, dikkatini odaklıyordu ve sonunda farkında olduğu tek şey, rahmindeki kasılmalar ve kalçalarının çaresizce yuvarlanması oldu.

Colin onu tepki vermeye zorluyor, bilinci olmayan bir arzu, ihtiyaç ve şehvet yaratığına dönüştürüyordu.

“Hayır... hayır... hayır...” diye inliyor, parmakları bukellerine gömülüp başını daha yakına çekmesine rağmen direnmeye çabalyordu.

Kendisini bir daha terk edemesin diye.

Colin elleriyle sevgilisinin kalçalarını kavrayarak havaya kaldırdı ve açığı değiştirerek bacaklarını iyice açılmaya zorladı. Dilini kasılıp gevşeyen yarığa sertçe ve hızla sokup çıkarırken, sonunda Amelia'nın şiddetle zirveye ulaşmasını, kollarının ağır

bir şekilde yere sarkmasını, tırnaklarının halıya gömülmesini sağladı.

“Colin!”

Amelia yıkılmış, mahvolmuştu. Ama Colin'in onunla işi bitmemişti. Sevgilisinin soluklanmasına izin vermeden üzerine çıkıp içine girdi ve kalın, sıcak erkekliğini sonuna kadar derinliklerine itti.

“Evet.” Colin homurdanarak kollarını sevgilisinin omuzlarının altına soktu ve onu olduğu yere mihlayarak olanca gücüyle ileri atıldı. “Tanrım... bu çok güzel.”

Kalçalarını iyice bastırıp sonuna kadar içine girdi ve her santimini hissetmesini sağladı.

Amelia nefes nefese kıvrınarak büyük bir iştahla teslimiyeti kabullendi, erkeğinin amansız gidip gelişlerini şişmiş dokularının titreyen sıcaklığıyla karşıladı. Colin bir eliyle genç kadının boğazını, diğeriyle kalçasını yakalayarak onu hareketsiz bıraktı. Ona sahip oluyordu. Kendisine ait olduğunu kamthyordu.

“Benimsin,” diye hırladı, hiç acele etmeden içine girip çıkarkep.

Kızarmış ve terden ıslanmış yüzünde bir şey vardı. Yarı acı, yarı zevk. Son derece yalın ve odaklı. Yoğun. Gözleri ateşle parlıyordu. Yakışıklı yüzü gerilmişti. İç yakacak, yürek sızlatacak kadar erotikti.

Colin onunla sevişiyordu. Yaşıyordu ve kollarında, içindeydi. Aşk ve arzu kelimeleri fısıldıyor, sonsuza dek kaybettiğini sandığı hayalleri gerçek kılıyordu.

Gerilim tekrar yükseldi ve kaslarını gerip Colin'in erkekliği boyunca dalgalanmasına neden oldu. Colin homurdanarak bir küfür savurdu. Amelia onun kemerinin bacaklarının arasına

sürtündüğünü hissetti, çizmelerinin halıya gömüldüğünü duydu ve ikisinin de hâlâ kısmen giyinik olduğunu o zaman anladı.

Görüntüleri zihninde belirince –kendisi önu açılmış sabahlığı ve yukarı kalkmış geceliğiyle, Colin çizmeleri ve sadece güzel erkekliğini ortaya çıkaracak kadar aşağı çekilmiş pantolonuyla, yerde birleşirlerken– bir kez daha orgazma ulaştı.

“İşte,” diye inledi Colin. Yüzünde vahşi bir zevk gülümsemesiyle güçlü ve kendinden emin bir şekilde gidip geliyor, Amelia’nın zevkini neredeyse onu öldüreceğini düşüneceği noktaya kadar uzatıyordu. Duygu dayanılmaz bir şekilde teninde yayılıyordu.

Amelia inilti arasında gevşeyerek yığılıp kaldığında, Colin kendi zevkine odaklandı ve siyah saçlı başını geri atarak, boynunu iyice gererek, sertleşmiş erkekliğini sokup çıkarmaya devam etti.

Amelia bacaklarını Colin’in beline dolamış, ellerini behne koymuş halde daha önce onun yaptığı gibi izliyor, sevgilisini içine daha çok bastırıyordu.

Colin’in yüzü daha da gerildi ve tutuşu sertleşti. Amelia doruğun yaklaştığını, Colin’i bir yumruk gibi kaptığını, ciğerlerini zorladığını hissetti. Colin’in omuzları gerilip titremeye, boğazından kesik hırıltılar dökülmeye başladı ve sonunda sıcak sıvısı tekrarlanan dalgalar halinde genç kadının içine aktı.

“Yüce Tanrım,” diye inledi Colin, kasıklarını sevgilisinin şişmiş, iyice hassaslaşmış klitorisine sürtüp onu bir kez daha zirveye taşıırken. Amelia’nın vücuduna kemiklerini, kalbini ve ruhunu eriten zevk dalgaları yayılıyor, onları tek vücut, tek ruh yapıyordu.

“Aşkım,” dedi Colin, hırıltıyla. İri vücudunu hâlâ Amelia'nın kine sürüyor, onu kendi teninin kokusuna boğuyordu. “Seni asla bırakmam. Sen benimsin...”

Amelia umutsuzca bir öpücükle onun daha fazla konuşmasını engelledi.

On Altıncı Bölüm

Amelia ağzını kapatan bir elle uyandı. Aşırı korkmuş bir halde saldırgana karşı koymaya çalıştı ve tırnaklarını adamın bileğine geçirdi.

“Kes şunu!”

Amelia bu emirle hareketsiz kalarak gözlerini kocaman açtı. Kalbi deli gibi atarken ve uyku sersemi zihni farkındalığa dönerken, karanlıkta Colin’in tepesinde dikildiğini gördü.

“Dinle beni,” diye tısladı Colin, pencereye doğru bir bakış atarak. “Dışarıda adamlar var. En az on kişi. Kim olduklarını bilmiyorum ama babanın adamları değiller.”

Amelia başını yana çekerek ağzını kurtardı. “Ne?”

“Adamlar ahırın önünden geçerken atların sesine uyandım.” Colin geri çekilerek yatak örtüsünü kaldırdı. “Arka taraftan dolaşıp seni almaya geldim.”

Üzerinde sadece geceliği olduğu için utanan Amelia, örtüyü tekrar üzerine çekti.

Colin örtüyü tekrar kaldırdı. “Haydi!” dedi telaşla.

“Sen neden söz ediyorsun?” diye sordu Amelia, öfkeli bir fısıltıyla.

“Bana güveniyor musun?” Colin’in gözleri karanlıkta parıldadı.

“Elbette.”

“O halde dediğimi yap ve sorularını sonraya sakla.”

Amelia neler olduğunu bilmiyordu fakat Colin’in dalga geçmediğinin farkındaydı. Derin bir nefes alarak başıyla onayladı ve yataktan kalktı. Oda sadece pencereden süzülen ay ışığıyla aydınlanıyordu. Saçları kalın bir örgü halinde sırtından aşağı sarkıyordu ve Colin onu yakalayıp parmaklarının arasında ovaladı.

“Üzerine bir şey geçir,” dedi. “Çabuk ol.”

Amelia köşedeki paravanın arkasına koştu ve geceliğini çıkarıp kombinezonuyla daha önce giydiği elbisesini üzerine geçirdi.

“Çabuk!”

“Arkamı kapayamam. Hizmetçime ihtiyacım var.”

Colin’in eli paravanın arkasına uzanarak onu dirseğinden yakaladı ve dışarı çekip kapıya doğru sürükledi.

“Ayaklarım çıplak!”

“Zaman yok,” dedi Colin. Yatak odasının kapısını açarak koridora baktı.

O kadar karanlıktı ki Amelia neredeyse hiçbir şey görmüyordu. Ancak erkek sesleri duyuyordu. “Neler olu...”

Yıldırım gibi bir hızla hareket eden Colin olduğu yerde dönerek elini yine Amelia’nın ağzına kapadı ve başını iki yana salladı.

Şaşırın Amelia’nın anlaması için bir saniye geçmesi gerekti. Sonra başıyla onaylayarak sessiz kalmayı kabul etti.

Colin onun elini tutarak sessiz adımlarla koridora çıktı. Nedense, Colin'in çizmeleri hiç ses çıkarmamasına rağmen, zemin tahtaları Amelia'nın çıplak ayaklarının altında gıcırdadı. Colin donup kaldı; Amelia da durdu. Aşağıdan gelen sesler de kesilmişti. Sanki bütün ev nefesini tutmuş gibiydi. Bekliyordu.

Colin parmağını dudaklarına götürdü. Sonra genç kızı kucagına alıp omzuna attı. Ardından olanlar çok hızlı gelişti. Baş aşağı durduğu ve yön duygusunu kaybettiği için, Colin'in kendisini üst kattan alt kata nasıl taşıdığını anlamadı. Sonra üst katta olmadığı anlaşıldığında bir bağırış duyuldu ve yukarıda birileri koşturdu. Colin bir küfür savurarak koşmaya başladığında, Amelia'nın dişleri de birbirine vurmaya başladı; saç örgüsü Colin'in bacağına öyle sert çarpıyordu ki Amelia onun canını yakmaktan korktu. Kollarını onun kaslı beline doladı ve Colin hızını artırdı. Ön kapıdan hızla fırlayarak basamaklardan aşağı indiler.

Yine bağırışlar duyuldu. Yine koşuşmalar oldu. Kılıçlar birbirine çarparken Bayan Pool'un çılgığı geceyi yarıdı.

"İşte orada!" diye bağırdı biri.

Zemin Amelia'nın altından hızla akıyordu.

"Şuraya!"

Benny'nin sesi Amelia'nın kulaklarına müzik gibi geldi. Colin yön değiştirdi. Amelia başını kaldırdığında peşlerindeki adamları görür gibi oldu ve başka adamlar önlerini kesti; bazılarını tanıyor, bazılarını tanımıyordu. Yeni gelenler Colin'e ve Amelia'ya zaman kazandırmıştı ve çok geçmeden peşlerinde kimse kalmadı.

Biraz sonra kendini ayaklarının üzerinde buldu. Şaşkın gözlerle etrafına bakınarak nerede olduklarını anlamaya çalıştı

ve Benny'yi at sırtında, Colin'i başka bir atın sırtına binerken gördü.

"Amelia!" Colin bir eliyle dizginleri tutarken, diğer elini ona uzattı. Amelia ona elini verdi ve Colin genç kızı yukarı çekip yüzükoyun kucağına yatırdı. Güçlü bacakları Amelia'nın altında kasılırken at hızla harekete geçti ve dörtnala gecenin karanlığında yol almaya başladılar.

Amelia sımsıkı tutunmuştu ve hayvanın her adımında karnu kalkıp iniyordu. Ama uzun sürmedi. Tam yola ulaşırlarken bir silah sesi duyuldu ve karanlıkta yankılandı. Colin bir çığlık atarak aniden kasıldı. Amelia bütün dünyası ayaklarının altından çekilmiş gibi bir çığlık attı.

Kayıyor, düşüyordu...

Amelia ağzını kapatan bir el ve kulağındaki bir fısıltıyla uyandı.

"Şişşt... Evde biri var."

Colin'in sesi onu yarı karanlıkta olduğu yere mıhladı. Birkaç kalp atışı kadar sürede, rüyasındaki dehşeti ve korkuyu hissetti. Sonra Colin'in kendisinininkine değen vücudu onu gerçeğe geri getirdi ve vücudunu saran güçlü kollar onu rahatlattı.

Yavaş yavaş kendine gelmeye başladı. Tavandaki süslü oymaları gördü ve baldırının altındaki yumuşak kadifeyi hissetti.

Kütüphanedeki kanepede yatıyorlardı. Şöminedeki ateşin durumuna bakılırsa –şimdi geride sadece korlar kalmıştı– en azından iki saat uyumuş olmalıydı.

Colin'in kollarında ona döndü ve dudaklarını sevgilisinin kulağına bastırdı. "Kim bu?" diye fısıldadı.

Colin başını iki yana sallarken koyu renk gözleri parladı.

Amelia onun vücudundaki gerginliği hissederek hareketsiz kaldı. Ve duydu. Çizmeli bir çift ayak, parke zeminde yürüyordu.

Çizmeler. Bu saatte.

Kalp atışları uyku ritminden çıkıp hızlandı. Rüyasının aksine, bu kez tehlikede olan Colin'di.

Colin dudaklarını genç kadımlara yapıştırarak onu iştahla ve çabucak öptü. Sonra sessizce kanepeden kalktı. Dizlerinin üzerinde durarak pantolonunun önünü ilikleli. Çıkardığı gömleğini başının üzerinden geçirdikten sonra küçük kılıcına uzandı.

Amelia da yere kayarak sabahlığının kuşağını bağladı.

“Ben çıkınca kapıyı kilitle,” diye fısıldadı Colin, ses çıkarmamak için kılıcını kınından son derece yavaş bir şekilde çekerken.

Amelia başını iki yana sallayarak Colin'in yeleğinin ve ceketinin üzerine bıraktığı hançerinin mücevherli kabzasının parıltısına yaklaştı. Silahın kabzasını kavradığı anda Colin arkasında bitti.

“Hayır.”

“Güven bana.” Amelia başını çevirerek yanağını Colin'in kine dayadı.

Colin dişlerini sıktı. “Senin güvende olduğunu bilirim aklım başımda olur.”

“Benim farklı hissettiğimi mi sanıyorsun?” Amelia titreyen eliyle sevgilisinin yanağına dokundu ve mutlu olduğunda baş döndürücü gamzesinin belirmediği noktaya kaydırıldı. “Sakin ol. Benim ablam Soğuk Dul.”

Uzun bir sessizlik oldu. Colin onun söylediklerini düşünürken zorlukla yutkundu.

“Yardım etmeme izin ver,” diye fısıldadı Amelia. “Beni her seferinde geride bırakırsan nasıl birlikte ilerleyeceğiz?”

Amelia onun tehlikede olması düşüncesinin Colin'e nasıl acı verdiğini biliyordu çünkü kendisi de onun için aynı şeyi hissediyordu.

Colin sonunda sert bir şekilde başıyla onayladı. Amelia onun aralanmış dudaklarına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra hançeri kınından çekti.

Seni seviyorum. Bu sözler sessizce, dudakları birbirinden ayrılmadan söylenmişti.

Amelia sevgilisinin elini kaldırarak üzerini öptü.

Colin ondan ayrılarak kapıya yaklaştı. Amelia uyurken bir ara kapıyı kapamıştı. Tokmağı çevirdi ve sadece dışarıyı görebileceği kadar araladı. İyi yağlanmış menteşelerden hiç ses çıkmadı.

Colin göz açıp kapayana kadar gitmişti. Amelia ona kadar saydıktan sonra peşine takıldı. Hançerin kabzasından cesaret alan Amelia, son derece dikkatli bir şekilde koridor halısının üzerinden merdivene doğru emekledi. Dışarıda uğuldayan rüzgârın sesi ve avlanan bir baykuşun gece ötüşü onu ana odakladı. Hayatta kalma güdüsü ve Colin'i koruma ihtiyacıyla duygularını bastırarak sığ bir nefes aldı. Ev nefesini tutmuş gibi ani bir sessizlik oldu ve ardından çok hafif bir ses duydu; sinsi ayak sesleri ileride devam ediyordu.

Amelia duraksadı. Dizlerinin üzerine yükselerek karanlıkta el yordamıyla ilerledi.

Tek bir temiz atış; sadece bir tane.

Sağ tarafında bir hareket gözüne ilişti. Hançerin ucundan tutup kabzasıyla nişan alan Amelia fırlatmaya hazırlandı. Kolu sağlam, sinirleri gergin ama kontrollüydü. Daha önce kimseyi öldürmemişti fakat gerekirse önce harekete geçecek, sonuçlarıyla sonra ilgilenecekti.

Kolu geri gitti ve dikkatini en alt basamaktan süzülen ince ay ışığı huzmesine odakladı.

Herhangi bir ses duyulmamasına rağmen, Amelia yabancı'nın o minik ışık huzmesine yaklaştığını biliyordu.

Biraz daha... biraz daha...

Colin aniden ileri atıldı. Ay ışığı huzmesinden bir kavisle geçerken, Amelia onu gömleğinin beyaz kumaşından tanıdı. Amelia'nın durduğu yerden göremeyeceği kadar iyi bir şekilde gölgelerin arasına gizlenmiş olan bir vücuda çarptı. Güçlü şan-gırtı, iki rakibin bir şeye çarparak kırdıklarını belli etti.

Amelia ayağa fırladı. Koridoru geçip karşı duvara ulaşarak isabet şansını artırdı.

Bir silüeti diğerinden ayırmaya izin vermeyecek kadar karanlıktı. Colin ve yabancı birbirlerine dolanmış halde bo-ğuşurken, Amelia'nın dua etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Tam o sırada üst katta bir kapı açıldı. Hissettiği rahathkla hıçkırmamak için Amelia kendini zor tuttu. Elinde fenerle yaklaşan kişinin yaydığı ışık, Colin'in küçük kılıcı olamayacak kadar kısa olan bir bıçağı aydınlattı. Amelia kolunu geri çekti ve uzun egzersizlere dayanan bir ustahkla ağırlığını yükleyerek hançeri fırlattı.

Hançer hızla dönerek uçtu. Acı dolu bir homurtu duyuldu. Colin'i nişan almış olan bıçak gürültüyle ama zararsız bir şe-kilde parke zemine yuvarlandı.

St. John bir elinde bir tabanca, diğerinde bir fenerle mer-divenden aşağı koştu. Maria hemen arkasında ve saldırmaya hazırды.

Antreyi aydınlatan ışıkta Amelia'nın hedefi ortaya çıktı. Adam göğsünü tutarak dizlerinin üzerine çökmüştü. Hançerin

kabzası ellerinin arasından görünüyordu. Bir an için dizlerinin üzerinde sallandıktan sonra yüzükoyun devrildi.

“Vay canına,” dedi Colin, nefes nefese Amelia’nın yanına koşarken. “Çok güzel bir işti.”

“Mükemmeldi, Amelia,” dedi St. John, büyük bir gururla. Bakışlarını ayaklarının dibinde yatan cesede çevirdi.

“Burada neler oluyor böyle?” diye sordu Ware, merdivenden inerken. Bay Quinn ve Matmazel Rousseau kısa süre sonra onlara katıldı.

“Depardue,” dedi Fransız kadın. Yere çömeldi ve elini adamın omzuna koyarak nazıkçe ters çevirdi. “*Comment te sens-tu?*”¹²

Fransız hafifçe inleyerek gözlerini açtı. “Lysette...”

Matmazel Rousseau hançere uzanarak tutup çekti ve hiç tereddüt etmeden tekrar sapladı; bu kez kalbine.

Kaburgalardan birini sıyrarak giren hançerin sesi ve Depardue’nün acı çığlığı, Amelia’nın tüylerini ürpertti. “Yüce Tamım!” diye bağırdı, midesi bulanarak.

Fransız kadının kolu kalkıp tekrar indi. Bay Quinn ileri atılıp onu geri çekti ve hançer kadının elinden sıyrılarak yere düştü. “Yeter! Onu öldürdün zaten.”

Matmazel Rousseau kendini kurtarmaya çalışırken kendi dilinde öyle ağır küfürler savurdu ki Amelia istemeden bir adım geriledi. Kadın cesede tükürdü.

Olanlar uzunca bir an herkesi şaşkın bir sessizliğe boğdu. Sonra St. John boğazını temizledi. “Eh... bu adam artık tehdit oluşturamaz. Ama daha fazlası olmalı. Adamın yalnız geldiğinden şüpheliyim.”

12 (Fr.) Nasıl hissediyorsun? (ed.n.)

“Ben alt katı araştıracağım.” Colin, Amelia’ya baktı. “Sen odana git ve kapını kilitle.”

Amelia başıyla onayladı. Cesedin görüntüsü ve ayaklarının dibinde hızla büyüyen kan birikintisi midelerini bulandırdı. Artık yardım gelmişken, yaptığı şeyin etkisini hissetmeye başladı.

“*Bir şey buldum.*”

Bütün gözler antreye döndü. Tim, ensesinden yakaladığı Jacques’ı sürükleyerek getiriyordu.

“Dışarıda sinsice dolaşıyordu,” diye homurdandı dev.

Fransız’ın tamamen giyinik olması kimsenin gözünden kaçmamıştı.

“Sinsice dolaşmıyordum!” diye itiraz etti Jacques.

“Bence” diyen Tim çenesiyle Depardue’yü işaret etti, “şu herifi içeri alan buydu.”

“Yani aramızda bir hain mi var?” diye sordu St. John. soğuk bir tavırla.

Amelia’nın bütün vücudu ürperdi.

“*Ça alors!*” Matmazel Rousseau biri kana bulanmış olan ellerini havaya savurdu. “Dışarıda başkaları olabilecekken zamanımızı onunla harcamak zorunda mıyız?”

Tim, St. John’a baktı. “Üç tane daha yakaladık; bu ikisinin dışında.”

Colin’in yüzü sertleşti. “O halde hepsini sorgulayacağız. Biri bize önemli bir şey söyleyecektir.”

Matmazel Rousseau alaycı bir tavırla güldü. “*Absurde!*”

13 (Fr.) Vay canına! (ed.n.)

14 (Fr.) Saçma! (ed.n.)

"Siz ne yapmamızı önerirsiniz?" diye sordu Simon, abartılı bir kibarlıkla. "Günler boyunca ona yavaşça işkence mi edelim? Bu kan şehvetinizi daha mı iyi tatmin eder?"

Matmazel Rousseau umursamaz bir tavırla elini salladı. "Neden kendinizi yoracaksınız ki? Öldürün gitsin."

"*Salope!*"¹⁵ diye bağırdı Jacques. "Sen kendi yavrunu yersin."

St. John'ın kaşları kalktı.

"Bu kadın benimle birlikte çalışıyor," diye bağırdı Fransız, Tim'in elinden kurtulmaya çalışırken. "En azından ben Leroux'nun cinayetiyle ilgili Mitchell'in suçsuzluğuna tanıklık edebilirim. Bu kadının hiçbir değeri yok."

"Anlayamadım?" dedi Colin, aniden kaskatı kesilerek. "İkinizin birlikte çalıştığınızı mı söyledin sen?"

Amelia titreyerek kollarım beline doladı.

"*Ta gueule!*"¹⁶ diye tısladı Matmazel Rousseau.

Jacques şeytanca gülümsedi.

"Bence onları ayırmalıyız," dedi Colin.

St. John başıyla onayladı.

"Ben Lysette'i alırım," dedi Simon, sert bir sesle.

Fransız kadın belirgin bir endişeyle titrerken Amelia bakışlarını kaçırarak ona acımamaya çalıştı.

"Gel, ufaklık," diye mırıldandı Maria, kardeşinin koluna girerek. "Biz gidip erkekler için çay ve içki hazırlayalım. Önümüzde uzun bir gece var."

Colin dost sandığı adama baktı ve kendisine açıklanan plan tam olarak kavramaya çalıştı. "Yani başından beri Matmazel

15 (Fr.) Kaltak. (ed.n.)

16 (Fr.) Kapa çeneni! (ed.n.)

Rousseau'yla birlikte mi çalışıyordun? Birkaç gün önce handa karşılaşmanızdan önce de mi?"

Jacques başıyla onayladı. Ware'in çalışma odasında damasko döşemeli ve altın yaldızlı bir koltukta oturuyordu; baldırları koltuğun ayaklarına, elleri de arkadan bağlanmıştı. "Handa karşılaşmadık. Onu zaten bir süredir tanıyordum."

"Ama ikiniz de sadece uzaktan tanışmış gibi davrandınız," diye itiraz etti Simon. Matmazel Rousseau sessiz kalma konusunda daha inatçı olduğunu kanıtladığından, Simon onu bir konuk odasında bağlı halde bırakmış ve kadının suç ortağını sorgulayan diğerlerine katılmıştı.

"Çünkü sizi bu konunun Cartland ve Leroux'nun cinayetiyle ilgili olduğuna inandırmak zorundaydık," diye açıkladı Jacques.

"Yani konu aslında bu değil miydi?" diye sordu St. John, kaşlarını çatarak.

"Hayır. *Illuminés* sizin Fransa'da giderek daha fazla sıkıntı yaratan faaliyetlerinizi sona erdirmek istiyor. Amirinizin kimliğini keşfetmem için beni gönderdiler."

Colin donup kaldı. "*Illuminés*?" Gizli yollardan güç peşinde koşan "aydınlanmış" üyelerden oluşan gizli bir organizasyonla ilgili söylentileri duymuştu fakat hepsi söylenti olarak kalmıştı. "Onların Leroux ile ne ilgileri var ki?"

"Bunların hiçbirinin Leroux'yla ilgisi yoktu," diye tersledi Fransız. "Aslında, Cartland'ın Leroux'yu öldürmesi işleri karıştırdı."

"Nasıl yani?" diye sordu Simon, kanepede oturduğu yerden. Üzerine bir sabahlık geçirmiş, bir puro yakmış, dinlenen bir adam gibi görünüyordu ama aslında hiç de öyle değildi.

"*Illuminés* Mitchell'in İngiltere'ye döneceğini öğrenmişti." dedi Jacques. "Yolculuk sırasında onunla arkadaş olmak ama-

cıyla aynı gemide bir kamara tuttum. Dostluğumuz sayesinde İngiltere'de emrinde çalıştığınız adamın kimliğini öğrenmem umuluyordu. Yelken açacağımız gece Mitchell'i izledim ve karşıma çıkan fırsattan yararlandım. Durumu kullanarak Mitchell'le dost oldum.”

“Çok ilginç,” diye mırıldandı St. John.

“Peki, ya Lysette?” diye sordu Simon.

“Mitchell benim hedefimdi,” dedi Fransız. “Onunki sendin. *Illuminés* hiçbir şeyi şansa bırakmaktan hoşlanmaz.”

“Lanet olsun!” Colin öfkeyle hırladı. “Ya bu gece? Depardue'nün rolü neydi?”

“Leroux'nun ölümüyle ilgili gerçeği öğrenmekle görevliydi ki bu da genel vekil için kişisel bir meseleydi.”

“Yani Fransa'da hâlâ arıyorum,” dedi Colin, “ve birinin Leroux'nun ölümünün bedelini ödemesi gerekiyor. Benim durumum değişmedi; sadece senin ve Matmazel Rousseau'nun rolü ortaya çıktı.”

Jacques kasvetli bir tavırla gülümsedi. “Evet.”

“Ve şimdi Depardue de öldü.”

“Bu sonuçtan rahatsız olma, *mon ami*. Matmazel Rousseau'nun da belirteceği gibi, kesinlikle onurlu bir adam değildi. Onun suçlarının cezasını senin çekmene asla izin vermezdim. Başından beri bu konuda sana garanti vermiştim.”

“Ama Depardue'nün evime girmesine izin verdin,” diye vurguladı Ware. “Neden?”

“Cartland onu Bayan Benbridge'i bulması için gönderdi,” diye açıkladı Jacques. “Ona yardımcı olmayı kabul ettim fakat niyetim başarılı olmasına izin vermemekti. Birinin onu ‘keşfedip’ öldürmesini ve böylece bana olan güveninizi güçlendirmesini umuyordum.”

“Anlamıyorum.” St. John, Jacques’a yaklaştı. “Cartland sana neden güveniyor?”

“Depardue yüzünden. Mitchell ve ben hâlâ Londra’dayken, Cartland’ı aradım. Depardue’yü bularak ona Leroux’nun katilini yakalamak için Lysette’le birlikte çalıştığımı söyledim. Lysette’in işe katılması Depardue’yü temkinli olmaya zorladı. Bu da, Depardue kendisine inanmadığı için alternatif Fransız desteğine ihtiyaç duyan Cartland konusunda bir yol açılmasına neden oldu.”

“Cartland şimdi nerede?” diye sordu Colin.

“Handa haber bekliyor.”

Colin, ayağa kalkan Quinn’e baktı.

“Üzerimi hemen değiştiririm,” dedi Quinn.

St. John doğruldu. “Ben de geliyorum.”

“Ben burada hanımlarla kalacağım,” diye önerdi Ware. Sonra gülümsedi. “Ama korumama ihtiyaçları olduğundan süpheliyim.”

Colin odadan çıkarak hızlı, hevesli adımlarla kütüphaneye yöneldi. Quinn onunla birlikte yürüdü.

“Görünüşe bakılırsa intikam fırsatın geldi,” dedi İrlandalı.

“Evet. Nihayet.” Beklenti Colin’in kanını ısıtıyor, kalp atışlarını hızlandırıyordu. Onu Amelia’dan ayıran sorun hâlâ mevcuttu fakat sevişmelerinin kokusu tenine yapışmıştı ve ona umut veriyordu. Amelia onu seviyordu. Geri kalanı zamanla olacaktı.

Quinn’le merdivende ayrıldılar ve Colin ceketini almak için kütüphaneye döndü. Normalde hançerinin durduğu boş kını eline aldığı anda, yardımına koşarak onu ölümüne savunan Amelia’yı düşündü. Colin daha bugün onu daha fazla sevmesinin imkânsız olduğunu düşünüyordu. Şimdiyse ona bir kez

daha âşık olduğunu anlıyordu. Bu kez Amelia'nın büyüdüğünde dönüştüğü kadına tutuluyordu.

Colin, dünyada Amelia için daha iyi bir erkek olamayacağından ilk kez emindi. Öyle olmasa bile, gerisinin canı cehennemeydi. Amelia ona aitti. Azmederse, Amelia'yı da buna inandırabilirdi.

Kararlı bir şekilde giysilerini üzerine geçirerek odadan çıktı. Ware merdivenin dibinde duruyor, Depardue'nün cesedinin kısa süre önce yattığı yere bakıyordu. Ortam toparlanıp temizlenmişti fakat Colin, Kont'un bu olayın etkisinden yıllar boyunca kurtulamayacağını tahmin ediyordu.

Ware ayak seslerini duyunca başını çevirdi ve Colin'i görünce gözleri kısıldı.

"Cartland'i yakalarsanız," dedi Ware, "burada işiniz biter." Çenesi gerildi. "Bir şey dışında."

"Şafakta buluşalım mı?" diye önerdi Colin. Düello, Amelia'yla geleceğini engelleyen bir diğer sorundu. Bunu hemen çözmek istiyordu. "İkimiz de gece boyunca uyanıktık. Kimse için haksız bir avantaj yok."

"Belki çatışmanız uzun sürer veya döndüğünüzde yaralı olursunuz," dedi Kont, asık yüzle. "Ancak ikisi de olmazsa, şafak bana uyar."

Colin başıyla onayladı ve hızlı adımlarla ahırlara yöneldi. Güneşin kendisi için yepyeni bir hayata doğabileceğini düşünmek hareketlerini hızlandırıyordu. St. John'ı bir düzine adamıyla birlikte beklerken buldu. Quinn de kısa süre sonra onlara katıldı.

Yarım saat içinde, on beş kadar atlı şehrin yolunu tuttu.

On Yedinci Bölüm

Cartland odasına yaklaşan çok sayıda çizmeli ayak seslerini duyunca, önündeki masanın üzerinde duran tabancasına uzandı. Depardue'yü diğer dördüyle birlikte göndermek, kaçınmayı tercih edeceği bir kumar olmuştu fakat bazen böyle riskler daha büyük ödüller getirirdi.

Tabancayı bir elinde tutarak kapının vurulmasını bekledi ve girilmesini emretti. Kapı açıldı ve kendi adamlarından biri telaşla içeri daldı.

"Emin değilim," dedi adam, "belki biraz evham yapıyorum ama ağır silahlı üç beyefendi aşağıdaki hana girdi."

Cartland tabancasını kemerine sıkıştırarak ceketine uzandı. "Gözü kara davranmaktansa temkinli olmak daha iyidir." Küçük kılıcını kaparak çabucak kapıya yöneldi. "Diğerleri aşağıda mı?"

"Evet. İkisi de ahırda."

"Mükemmel, benimle gelin."

Uzun, hızlı adımlarla yürüyen Cartland, hizmetkâr merdivenini kullandı. Arka taraftaki çıkış tam ilerideydi fakat Cartland sola dönüp mutfaktan geçerek teslimat kapısına yürüdü. Dikkatli olmak her zaman yararlıydı.

Kapı aralıktı ve sıcak mutfığa soğuk gece esintisi süzülüyordu. Cartland küçük ışık huzmesinin ötesinde karanlıktan başka bir şey göremiyordu ama bir tuzak kurulmuşsa diye kaçış şansını artırmak için neredeyse koşarak dışarı fırladı.

Kendini ay ışığıyla aydınlanan bir gecede bulunca kendini daha güvende hissetti.

Ta ki tam arkasından koşan adamının acı dolu homurtusunu duyana kadar.

Cartland irkilerek gevşek bir taşın üzerinden sendeledi. Olduğu yerde hızla dönerken tabancasını çekti ve deli gibi açılmış gözleriyle etrafına bakındı.

“Tekrar görüştüğümüze sevindim,” diye seslendi Mitchell.

Ayın ışığı dar ara sokağı ve sırtına saplanmış bıçakla yerde yatan cesedi aydınlatıyordu. Adam homurdanarak kıvranıyordu ve artık Cartland’ın işine yaramayacağı kesindi.

“Sen!” diye haykırdı, peşindeki adamı göremeden.

“Ben,” dedi Mitchell, gölgelerin arasından.

Sesi çevre binalardan yankılandığı için Mitchell’in yerini anlamak zordu.

Bu arada Cartland’ın kendisi keklik gibi ortadaydı.

Cartland tabancasını sallayarak konuştu. “Fransızlar benim suçlu olduğuma inanmazlar. Bana güveniyorlar.”

“Bırak da bunun için ben endişeleneyim.”

Sol taraftan bir gürültü geldi ve Cartland o yöne doğru ateş etti. Büyük, yuvarlak bir taş yuvarlanarak gelip çizmesine dayandığında, kandırıldığını anladı. Bu kadar paniğe kapılmış olmasa, daha sağlıklı düşünebilirdi. Oysa şimdi yüreği ağzındaydı ve dehşetle donup kalmıştı.

Mitchell’in kahkahaları gece karanlığında yankılandı. Ardından, Çingene savrulan uzun siyah peleriniyle bir hayalet

gibi ortaya çıktı. İki elinde de birer silah vardı. Biri tabancaydı ve bu da Cartland'a ölmek veya teslim olmaktan başka seçenek bırakmıyordu. Ucundan duman tüten işe yaramaz silahı uyuşan parmaklarından kayarak düştü ve sokağın zemininde yuvarlandı.

"Sana yardım edebilirim," diye önerdi, telaşla. "Senin lehine konuşup seni temize çıkarabilirim."

Mitchell'in dişleri karanlıkta bembeyaz parıldı. "Evet, bunu yapacaksın... Fransa'ya dönüp suçlarının bedelini ödeyerek."

Amelia şafaktan hemen önce irkilerek uyandı. Kalbi uzun bir mesafe koşmuş gibi hızla atıyordu ama nedenini bilemiyordu.

Uzunca bir an yatağında yattı ve tepesindeki sayvana gözlerini kırpıştırarak baktı. Bulanık bakışları sayvanı çevreleyen altın sarısı püsküllerde dolaştı ve nefeslerine odaklanarak sakinleşmeye çalıştı.

O anda içini dehşetle dolduran tanıdık sesleri duydu: Dışarıda birbirine çarpan kılıçların gürültüsü.

Bir an için adamların Cartland'ı yakalamayı başaramamış olabileceğini düşündü ama kimsenin bağırıp çağırması ve başka gürültüler olmaması bu olasılığı çürütüyordu.

Düello!

Yataktan telaşla fırlarken hizmetçisine seslendi. "Anne!"

Pencereye koşarak perdeleri iki yana çekti ve kısık sesle bir küfür savurarak gri-pembe gökyüzüne baktı.

Amelia gardırobuna koşarak bir şal kaptı. "Anne!"

Kapı açıldı ve Amelia öfkeyle kapıya doğru döndü. "Neden beni daha önce uyandırm... Maria!"

"Amelia."

Maria'nın sesindeki anlayışlı ton, Amelia'nın kollarındaki tüyleri diken diken etti. "Hayır!" dedi korkuyla, ablasının yanından hızla geçip koridora fırlarken.

"Ufaklık! Bekle!"

Ama beklemedi. Bütün gücüyle koşarken çalışkan bir hizmetçiyle neredeyse çarpışıyordu. Hemen ardından köşeyi kayarak döndü ve merdivenden aşağı koştu. Alt kata yaklaşırken, çeliklerin birbirine çarpışından çıkan sesler kanını dondurdu. Amelia arka terasa ve hemen ötesinde uzanan çimenliğe açılan Fransız kapılarına yaklaştığı anda kendini çok güçlü kollar tarafından sarılmış halde buldu. Bir çığlık atmaya çalıştı fakat dev gibi bir el ağzını kapadı.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Tim. "Dövüşürlerken dikkatlerini dağıtmama izin veremem. Yoksa birbirlerini öldürürler."

Amelia, iki adamın da yaralanabileceği düşüncesiyle titredi. Delirmiş gibi çarpınarak kendini kurtarmaya çalıştı ama yetişkin erkekler bile Tim'in gücüne karşı koyamazdı. Çatışmanın sesleri devam ederken Amelia'nın gözleri doldu ve yaşları özgürce yanaklarından süzüldü. Çeliğin çeliğe her çarpışı karnına inen bir yumruk gibiydi ve Tim'in kollarında tekrar tekrar sıçramasına neden oluyordu. Tim bir küfür savurarak yanağını onunkine dayadı ve sakinleştirmek için bir şeyler mırıldandı fakat Amelia'nın huzursuzluğunu hiçbir şey yatıştıramazdı.

Sonra... sessizlik.

Amelia donup kaldı. Ses dışarıda olup bitenlerin işaretlerini güçlendirebilirmiş gibi nefes almaya bile korkuyordu.

Tim onu yakındaki bir pencereye götürdü ve bir kanadım hafifçe araladı. Boşluktan nemli ve soğuk bir esinti süzülerek Amelia'nın ürpermesine neden oldu.

“Siz daha iyisiniz.”

Colin’in sesi kulaklarına geldi ve Tim’in avucunun altında dudakları titredi.

“Mantıklı seçenek sizsiniz,” diye devam etti, ciddi bir tavırla. “Kararlı ve sadık kaldımz. Benimkinin aksine, sizin servetiniz ve unvanınız köklü. Ona benim veremeyeceğim şeyleri verebilirsiniz.”

Amelia kendini Tim’in kollarına bırakırken sessizce hıçkırdı.

“En önemlisi, bana olan sevgisinden hoşlanmazken, sizinle bir geleceği minnetle kucaklıyor.”

Amelia başını yana çevirerek yaşlarla ıslanmış yanağını Tim’in gürleyen kalbine bastırdı.

Colin onu terk ediyordu; daha önce birçok kez yaptığı gibi.

Tim’in eli genç kadının ağzından indi.

“Bırak beni,” diye fısıldadı Amelia, mücadeleden vazgeçerek. “Dışarı çıkmayacağım.”

Tim onu bıraktı ve Amelia arkasını döndü.

“Ufaklık.” Maria kollarını iki yana açmış halde merdivenin dibinde bekliyordu. Amelia minnetle ablasına yaklaşırken dizleri titriyordu; o kadar ki ikisi de en alt basamağa oturmak zorunda kaldılar.

“Umutlanmıştım,” diye fısıldadı Amelia, Colin’in öldüğüne ilk inandığından beri hissetmediği kadar derin bir acıyla sarılsmış halde. “Umutlandığım için kendimden nefret ediyorum. Neden geçmişten ders alamıyorum? Sevdiklerim asla hayatımda kalmadı ki. Hepsi gitti. Her biri. Senin dışında... sadece sen kaldın...”

“Şişşt. Sinirlerin çok bozuk.”

Güçlü kollar altından kıvrılırken Tim onu kucağına aldı. Amelia onun kendisini yatak odasına taşımasına izin vere-

rek dev adamın göğsünde büzülürken, Maria da peşlerinden yürüyordu.

Colin eğildiği yerden doğruldu ve aynı şeyi yapmakta olan Kont'un gözlerine baktı. Ware'in kılıcının açtığı hafif yaradan süzülen kanın sıcaklığını hissediyordu ama umursamıyordu. Ware tatmin olmuştu fakat elde edeceği tek şey buydu. Kont bununla yetinmek zorunda kalacaktı, çünkü Colin ganimeti kapmak niyetindeydi.

"Ancak her şey sizin lehinize olmakla birlikte, Lordum," diye devam etti Colin, "sadece bu düelloyu size veriyorum. Bayan Benbridge'i değil. Onun bana olan sevgisi çok daha derin; her zaman olduğu gibi. Ve benim ona karşı duygularımı da herkesin görebildiğinden eminim."

"Onu yıllar önce bu yüzden mi terk ettiniz?" diye çıkıştı Kont.

"Geçmişini değiştiremem. Ne var ki şu andan itibaren bu dünyadaki hiçbir şeyin onu benden alamayacağına söz verebilirim."

Ware'in mavi gözleri kısıldı ve aralarındaki gerginlik daha da yoğunlaştı. Sonra Kont'un dudaklarının kenarı hafifçe kalktı. "Belki de olduğunuzu sandığım gibi biri değilsinizdir."

"Belki."

Tekrar eğilerek birbirlerini selamladılar ve çimenlikten ayrıldılar. İki adam da hayatlarının kendilerini sürükleyeceği farklı yönlere yürüdüler.

Ameha'nın hayatının bundan sonraki yarım saati –yoksa bir saat miydi?– sis perdesi gibi geçti. Maria onu bol dozda afyon katılmış bir fincan çay içmeye zorladı.

“Seni sakinleştirecek,” diye mırıldandı ablası.

“Gidin başımdan,” diye mırıldandı Amelia, onu sakinleştirmeye çalışan ellere vurarak.

“Ben sessizce kitap okuyacağım,” dedi Maria, “hizmetçini de göndereceğim.”

“Hayır. Sen de git.”

Sonunda vazgeçerek uzaklaştılar ve Amelia’yı, yattığı yerde büzülerek uyuşturucu kaynaklı rüyasız bir uykuya dalması için yalnız bıraktılar.

Ne yazık ki rahatlığı uzun sürmedi. Çok geçmeden başka bir el yüzüne düşen bukleleri kenara itti.

“Sanırım inancını kaybettiğin için suçlanabilecek tek kişi benim.”

Colin’in sesi okşayan bir el gibi tenine süründü. Amelia ellerini uzatarak ona doğru döndü. Colin sevgilisinin ellerini tutarak hafifçe sıktı.

“Bütün sabah uyuman gerekiyordu,” diye mırıldandı Colin, battaniyeyi genç kadının üzerinden alırken. “Senin huzursuz olmanı istememiştim.”

Amelia güçlü kolların kendisini kaldırdığını ve sert, sıcak bir göğse yasladığını hissetti. Son derece erkeksi ve Colin’e has bir ten kokusu, Amelia’yı yaşlarla ıslanmış yüzünü sevgilisinin kravatına gömmeye zorladı.

Amelia onun kendisini taşıdığını belli belirsiz hissediyordu. Bir merdivenden indiklerini hissetti ve tenini okşayan serin temiz hava onu ürpertti.

“Arabamda bir battaniye var,” diye mırıldandı Colin. “Bir dakika daha dayanırsan, yine rahat edeceksin.”

Biraz sonra bir arabaya bindirildi ve araba sarsılarak hareket etti. Colin’in kucağında sıkıca sarılmış ve üzerine sıcak

battaniye örtülmüş halde yatıyordu. Kapalı göz kapaklarının arasından yaşlar süzülüyordu ve böylesine harika bir rüyadan asla uyanmamak için dua ediyordu.

Colin dudaklarını genç kadının alınına sıkıca yapıştırdı. "Uyu."

Amelia afyonun etkisiyle söyleneni yaptı.

Amelia'yı uyandıran şey, hareketin aniden kesilmesi oldu. Gözlerini kırpıştırarak uykunun verdiği sersemlikle boğuştu.

"Atlar yorgun ve ben de açlıktan ölüyorum." Colin'in derin sesi onu bir anda yarı farkındalıktan bilince çekti.

Düello...

Aniden doğrulup otururken başının üzeri Colin'in çenesine çarptı ve ikisinin de bağırmasına neden oldu.

"Ah, lanet olsun," diye homurdandı Colin, hiç ağırlığı yokmuş gibi sevgilisini kucağında sıçratarak daha sağlam tutarken.

Amelia gözlerini şaşkınlıkla açarak Colin'in uzun yol arabasının lüks ortamına baktı ve pencereden dışarı uzandı. Han gibi görünen bir binanın avlusundaydılar.

Colin'e baktığında onu çenesini ovalarken buldu. "Neredeyiz?"

"Yolda."

"Nereye?"

"Nikâha."

Amelia gözlerini kırpıttı. "Ne?"

Colin'in gülümsemesi gamzelerini belirginleştirdi ve Amelia'ya büyük bir tutkuyla aşık olduğu çocuğu hatırlattı. "Seni sonsuza dek geride bırakırsam birlikte ilerlememizin mümkün olmayacağını söylemiştin. Lord Ware'in konukseverliğinin tadını çıkarmak için başka nedenim kalmadığından, artık gitme zamanımız gelmişti."

Amelia onun söylediklerini kavramaya çalışarak uzunca bir an bakakaldı. "Anlamıyorum. Bu sabah düello yapmadınız mı?"

"Evet, yaptık."

"O kazanmadı mı? Onun daha iyi olduğunu söylemedin mi? Yüce Tanrım, aklımı mı kaçıyorum?"

"Evet, evet ve hayır." Colin sevgilisinin belini saran kolunu sıkarak onu kendine çekti. "İlk kanı onun akıtmasına izin verdim," diye açıkladı Colin. "Buna hakkı vardı. Sana sahip olduğumda hâlâ onunla birlikteydin."

Amelia itiraz etmek için ağzını açtı ama Colin parmaklarını onun güzel dudaklarına bastırdı. "Bitirmeme izin ver."

Amelia uzunca bir an sevgilisine bakarak ondan yansıyan ciddiyeti gözlemledi. Sonra başıyla onayladı ve Colin'in kollarından sıyrılarak karşısındaki kanepeye geçti çünkü rahat düşünmeye ihtiyacı vardı.

Hâlâ geceliğiyle olduğunu o zaman anladı. Colin ise koyu yeşil bir kadife takım giymişti. Amelia karşısındaki Colin'i eski Colin'le bağdaştırmakta hâlâ zorlanıyordu fakat yine de onu sevmekte hiç zorlanmıyordu. Onu görmek bile büyük bir zevk veriyordu; hep olduğu gibi.

"Ware'in sana benim veremeyeceğim şeyleri verebileceğini inkâr etmenin anlamı yok," dedi Colin, sevgi dolu ve kararlı gözlerle bakarak. "Bu sabah duyduğun şey buydu. Ancak bunu umursamadığımı anladım."

"Umursamıyor musun?" Amelia'nın eli karnına gitti.

"Hayır, umursamıyorum." Colin kollarını göğsünde kavuştururken Amelia'nın çok erotik bulduğu güçlü kaslarını gözler önüne serdi. "Seni seviyorum. Seni istiyorum. Sana sahip olmak istiyorum. Diğer her şeyin canı cehenneme."

"Colin..."

“Seni çaldım, Amelia. Seninle kaçtım; yapmayı her zaman istediğim gibi.” Colin yine gülümsedi. “İki hafta içinde karı koca olacağız.”

“Bu konuda benim söz hakkım var mı?”

“İstersen ‘evet’ diyebilirsin. Aksi takdirde söz hakkın yok.” Amelia gülerken gözlerinden yaşlar süzüldü.

Colin öne eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı. “Bana bu gözyaşlarının mutluluktan olduğunu söyle.”

“Colin...” Amelia titrek bir şekilde iç çekti. “Nasıl evet diyebilirim? Kendi zevkim için Ware’i böyle umursamazca fırlatıp atmak tam da babamdan beklenecek bir davranış. Bu kadar bencilce davranırsam kendimi bağışlayamam. Belki beni böyle umursamazca davranmaya teşvik ettiğin için sana bile kırılabilirim.”

“Amelia.” Colin oturduğu yerde doğruldu. “Ware’in senin mutluluğundan başka bir şey istemediğini söylersem, belki endişelerini yatıştırıp rızanı alabilirim ama istediğim bu değil.”

Amelia kaşlarını çattı.

“Evet, çok aceleci davranıyoruz,” diye devam etti Colin. “Evet, dünyayı hiçbir şekilde umursamadan günü ve aşkımızı yakıyoruz. Biz buyuz. Benzerliğimiz de bu. Sen ve ben, mutluluğunu dizginleyecek kişiler değiliz.”

“İnsanlar bu şekilde yaşayamaz.”

“Evet, yaşayabilir. Bunu yapmak başkalarına acı vermediği sürece.” Colin’in sesindeki tutku artarak Amelia’yı etkisi altına aldı. “Ware seni benim sevdiğim gibi sevmiyor. Sen de onu sevmiyorsun. Ayrıca, senin kendini de olması gerektiği kadar sevmediğinden şüpheleniyorum. Beni kendimi olmadığım birine dönüştürmekle suçladın ama sen de aynı şeyi yapıyorsun. Kendini ağırbaşlı ve sorumluluk sahibi bir kadına

dönüştürmeye çalışıyorsun ama sen bu değilsin! Bu kadar çok sevdiğim yönlerinden utanma.”

“Welton korkunç bir adamdı,” diye bağırdı Amelia. “Onun gibi olamam.”

“Asla olamazsın.” Colin sevgilisinin ellerini tuttu. “Sen yaşam ve aile sevgisiyle dolusun. Babansa sadece kendini seviyordu. Bunlar birbirinden çok farklı şeyler.”

“Ware...”

“Ware benim ne yaptığımı biliyor. İsteseydi bizi durdurabilirdi ama yapmadı ve yapmayacak da. Ne var ki sana sahip olmak için kendimi değiştiriyorum. Bugünü ve seni sahiplenirken diğer her şeyden vazgeçiyorum. Bu korkutucu, evet. İkimiz de kendimiz için yarattığımız kafeslerden dışarı çıkıp bilinmeyene adım atacağız. Ancak birbirimize de sahip olacağız.”

Kafesler. Amelia çok uzun zamandır bir kafesteydi: bir yandan sınırlamalardan nefret ediyor, bir yandan da Welton gibi olmasını engelledikleri için onlara şükrediyordu. “Beni çok iyi tanıyorsun,” diye fısıldadı.

“Evet. Seni herkesten daha iyi tanıyorum. Bana seni hak ettiğime inanmamı söylemiştin. Şimdi beni hak ettiğine inanma sırası sende. Babanın karakter bozukluklarını almadığın konusunda bana güven. Harika bir kadını sevecek kadar akıllı olduğuma güven.”

Dudaklarını güzel sevgilisinin yumruğuna bastırdı. “Benimle bu adımı at, Amelia. Yapmamam gerektiğini söyleyen bütün nedenlere rağmen aşkımıza dört elle tutunuyorum. Sen de aynısını yap. Çılgın doğanı kabullen ve benimle birlikte kaç. Benimle özgür ol. Bunu yaparsan hepimiz daha mutlu olacağız.”

Amelia uzunca bir an ona bakarken gözleri doldu. Sonra daha fazla dayanamayarak kendini Colin’in kollarına attı.

“Evet,” diye fısıldadı, yanağını sevgilisinininkine bastırarak. “Özgür olalım!”

Christopher, Simon ve Ware kendilerini bir tartışmaya kapmışken Maria bir elinde eteğini ve diğerinde bir mesajı tutarak içeri daldı.

Üç adam hemen ayağa kalktılar. Christopher ve Simon kaşlarını çatarak Maria'ya yaklaştılar. Ware sadece kaşlarını kaldırdı.

“Bunu Amelia'nın yastığının üzerinde buldum! Mitchell onunla birlikte kaçmış.”

Simon gözlerini kırpıstırdı. “Anlayamadım?”

“Ciddi misin?” Christopher gülümsedi.

“Onunla evlenmek niyetinde olduğunu yazmış.” Maria mesajı tekrar okumak için kâğıda baktı. “Kuzeye gidiyorlar.”

“Acele etmeliyiz, yoksa nikâhı kaçıracağız,” dedi Ware.

“Siz biliyor muydunuz?” Maria gözlerini kocaman açarak Kont'a baktı.

“Umuyordum,” diye düzeltti Ware. “Bu adamın aklının başına gelmesine sevindim.”

Maria ağızını açtı ama sonra tekrar kapadı.

“Eh, oyalanmayalım,” dedi Christopher, karısının dirseğini yakalayıp onu tekrar kapıya doğru yönlendirirken. “Hemen toparlanmamız gerek. Tim biz yokken Matmazel Rousseau ve Jacques ile ilgilenir.”

“Kuzey,” diye mırıldandı Simon. “Sizin arabanıza binebilir miyim, Lordum?”

“Elbette.”

İnanmakta hâlâ zorlanan Maria, omzunun üzerinden Ware'e bir bakış attı.

“Bu mutlu bir olay, Bayan St. John,” dedi Ware, hemen arkalarından yürürken. “Siz de benim gibi gülümsemelisiniz.”

“Evet, Lordum.”

Maria kocasına baktı ve Christopher başıyla onayladı. Maria omuz silkerek bir kahkaha patlattı. Sonra eteğini kaldırarak kocasıyla birlikte üst kata koştu.

Sonsöz

“Birkaç saat içinde yelken açıyoruz,” dedi Quinn, çok renkli yastığın üzerindeki bir püskülle oynarken. “Sandıklarım ve uşağım gemide; Lysette de kamaramda sıkıca bağlı.”

Colin’in Londra’daki yeni malikânesinin aile salonunda oturuyorlardı. Açık mavi ve altın sarısı renklerde döşenmiş güzel ve büyük bir salondu. Amelia salonun etrafına onun soyundan renkli dokunuşlar eklemişti; görkemli kumaşlarla süslenmiş yastıklar, küçük oyma biblolar ve düğün hediyesi olarak Pietro’nun verdiği kâseler dolusu Çingene tarzı hediye eşya. Tarzı çok gösterişli değildi ve birçokları tarafından zevksizlik olarak bile nitelendirilebilirdi ama ikisi de burayı çok seviyor ve burada birlikte kıvrılarak bolca zaman geçiriyorlardı.

Kimliğini benimse, demişti Amelia, Colin’i dayanılmaz şekilde tahrik eden yeni bir güvenle. O da şimdiye kadar bastırmak için çok çabaladığı umursamaz tarafını benimsiyordu artık. Babasına çok fazla benzeme korkusundan artık kurtulmuştu; tıpkı Colin’in kendisini onun karşısında değersiz hissetme korkusunun davranışlarını artık yönlendirememesi gibi.

Colin sandalyesinde arkasına yaslanarak Quinn'i sordu. "Fransızlar, Matmazel Rousseau ve Cartland karşılığında adamlarını serbest bırakmayı kabul etti mi?"

"Ve Jacques'ı. Onu da istiyorlar. Ama şimdilik yanımda sadece Lysette'i götürüyorum. Diğer ikisini anlamaya sadık kaldıklarından emin olduktan sonra iade edeceğim."

"Bu yolculukta seni kıskanmıyorum," dedi Colin, yüzünü buruşturarak. "Matmazel Rousseau'yu iyi bir esir olarak hayal edemiyorum."

"Dayanılmaz biri ama bütün bunlardan büyük bir zevk alıyorum."

Colin güldü. "Çünkü ahmağın tekisin. Ne zaman geri döneceksin?"

"Emin değilim." Quinn omuz silkti. "Belki diğerlerinin serbest bırakıldığından emin olduktan sonra. Ya da belki o zaman bile dönmem. Biraz yolculuk yapabilirim."

"Adamlarına karşı iyisin, Quinn. Bu senin her zaman hayranlık duyduğum bir özelliğin."

"Artık benim adamlarım değiller. İstifa ettim." Colin'in kalkan kaşlarını görünce Quinn başıyla onayladı. "Evet, bu doğru. Eddington'la işim bir süredir aksıyordu ama artık kendimi eğlendirmenin yeni yollarım bulmam gerek."

"Örneğin?"

"Mutlaka bir belayla karşılaşırım." Quinn sırttı. "Seni akşam kıyafetlerinle görünce sosyal hayatın bana göre olmadığını hatırladım. Sıkıntıdan ağlardım."

"Doğru kadınla hayır."

Quinn başını arkaya atarak yürekte bir kahkaha attı ve Colin'i de gülümsetti.

"Maria'ya olan aşkımdan ölürken bile," dedi Quinn, ayağa kalkarken, "neyse ki böyle saçmalıklara hiç inanmadım."

Colin de onunla birlikte kalkarken mahcup bir tavırla kı-zardı. "Bir gün, umarım sana bütün ertelemelerini hatırlatır ve sözlerini yuttururum."

"Hah! O günü daha çok beklersin, dostum. Zaten muhtemelen ikimiz de o günü göreceğimize kadar yaşamayacağız."

Quinn çıkmak için dönerken, Colin ayrılışlarının kendisini sandığından daha çok üzdüğünü fark etti. Quinn doğasında bir gezgindi; dolayısıyla birbirlerini çok daha az görecektirdi. Birlikte yaşadıkları onca şeyden sonra, Quinn'i bir ağabey olarak görüyordu ve bir ağabey gibi özleyecekti.

"Hoşça kal, dostum." Antreye geldiklerinde Quinn onun sırtına vurdu. "Sana evliliğinde bolca mutluluk ve bir sürü çocuk dilerim."

"Ben de sana mutluluklar diliyorum."

Quinn keskin bir selamla alnına dokundu ve yeni maceralara atılmaya gitti.

Colin uzunca bir an kapalı kapıya baktı.

"Hayatım."

Amelia'nın gırtlaktan gelen mırıltısı Colin'in vücuduna bir alev dalgası yaydı.

Döndüğünde onun gülümsemesiyle karşılaştı ve üzerinde sadece sabahlığıyla merdivenin tepesinde durduğunu gördü. Saçları güzel bir şekilde toplanmış, parıltılı elmaslarla süslenmişti.

"Daha giyinmedin mi?" diye sordu Colin.

"Neredeyse hazırım."

"Bana hiç de öyle görünmedi."

“Anne giysilerimin rötüşlarını yaparken durmam gerekti... ve seninkilerin son parçasını getirirken.”

“Ah?” Colin’in gülümsemesi yayıldı. Amelia’nın gözlerindeki o baştan çıkarıcı yaramazlığı çok iyi tanıyordu.

Amelia’nın sol kolu zarifçe kalktı ve zümrüt düğün yüzüğü antrenin şamdanındaki mumların ışığında parıldadı; zarif parmakları siyah bir satene ve tanıdık bir beyaz maskeye sarılmıştı.

Colin’in vücudundaki bütün kaslar sertleşti.

“İstersen,” diye mırıldandı Amelia, “planladığımız gibi maskeli baloya gidebiliriz. Giyinmenin biraz zaman aldığını biliyorum.”

Colin merdivene doğru yürüdü. “Soyunmam çok daha kısa sürer,” dedi, keyifle mırıldanarak.

“Bunu takmanı istiyorum.”

“Onu hazırlamamın bir nedeni vardı.”

“Kötü adam.”

Colin basamakları ikişer ikişer çıktı ve karısına yetişerek onun yumuşak vücudunu kendisinininkine bastırdı. “Ben mi kötüyüm? Kötü olan sensin, Kontes Montoya, beni zevkli bir gece için dışarı çıkmaktan alıkoyduğun için.”

“Direnemedim.” Amelia maskeyi Colin’in yüzüne kaldırdı ve kurdeleleri bağladı. “Sana karşı güçlü bir tutkum var.”

“Keyfini çıkar,” diye homurdandı Colin, dudaklarını karısının boynuna gömerken. “Sana yalvarıyorum.”

Genç kadının kahkahaları mutluluk ve aşk doluydu. O anda –ve sonrasında gelen saatler boyunca– Colin’in kalbini de doldurdu; aynı ölçüde harika diğer seslerle birlikte.

Teşekkür

Hoşgörüsü ve rehberliği için Kate Duffy'ye. Yardıma ihtiyacım olduğunda hep yanımdaydı. O olmadan bu kitabı bitiremezdim.

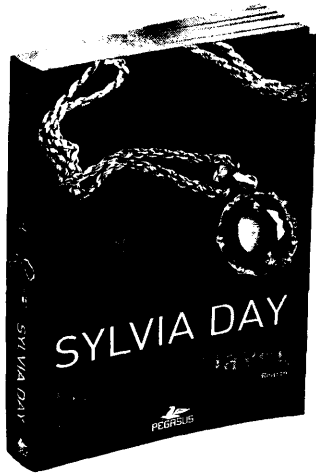
Bu kitapta kullanılan Fransızca kelimelerle ilgili yardımları için Nadine Dupont'a. Hatalar sadece bana aittir.

Çılgın sohbet grubumdaki muhteşem kızlara yardımları ve dostlukları için teşekkürler.

Patrice Michelle, Janet Miller ve Mardi Ballou'ya merhametleri için teşekkürler.

Hepinize minnettarım. Çok teşekkür ederim!

Baskılara tüm gücüyle karşı koyan genç bir kadın
Kalbini aşka açmaktan korkmayan genç bir erkek
Erotik, kışkırtıcı ve reddedilemeyecek bir davet

“Sylvia Day kitabında sempatik karakterler yaratıp ustaca
bir kurguyla bezemiş. Cüretkâr ve açık aşk sahneleriyle
süslü bir kitap!”

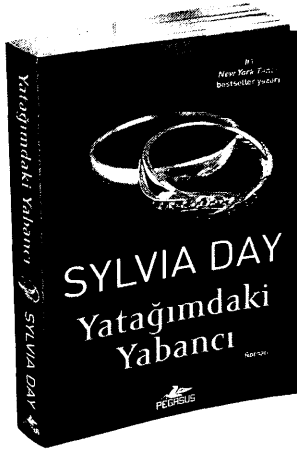
—*Publishers Weekly*

“Akıcı üslubu, harika karakterleri ve ilgi çekici sahneleriyle,
ateşli ve seksi bir roman...”

—*Romantic Times*

Evlilik bir kumardır

Aşksa bu oyunun en büyük sürprizi

“Nefes kesici olmayan tek bir satırı dahi yok.”

—*Romance Junkies*

“Cüretkâr bir biçimde özgün, cesur ve duygusal.

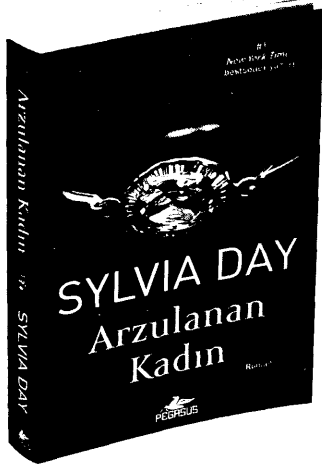
Zekice kurgulanmış...”

—*Romantic Times*

“Sylvia Day’in kitapları her kadının hak ettiği bir ödül.”

Teresa Medeiros

Bitmeyen bir arzu
Koşulsuz teslimiyet...

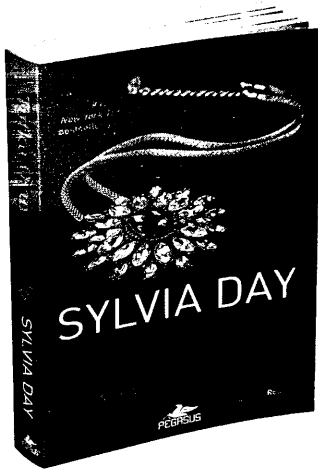
“Boram boram tutku kokan, tehlikeli bir oyun.”
–Booklist

“Danielle Steel ve Jackie Collins’i artık bir kenara bırakın,
yeni bir çağ başlıyor.”
–Amuse

Oyunlar her zaman masum olmayabilir.

Ve işin içine tutku girince

tüm kurallar değişir...

“Day seksi entrikaları karakterler arasındaki kimyayla birleştirip oldukça duygusal, tutkulu bir roman ortaya çıkarmış.”

–Booklist

“Day merak uyandıran entrikalarla okurları heyecanlandırmakla kalmıyor, onları güçlü bir hikâyeye sarmalayıp kendine tutsak ediyor.”

–Romantic Times Book Reviews